

Kasvatus

Johdanto

Kristillinen kasvatus

”Herran pelko on viisauden alku, Pyhän tunteminen on ymmärryksen perusta.”
(Sananl. 9:10.)

Mieti yllä olevaa jaetta. Siinä yhdistyy kaksi toisiaan lähellä olevaa käsitettä: ”pelko”, jolla tarkoitetaan Jumalan kunnian ja voiman kunnioittamista ja hämmästelyä, sekä ”tunteminen”, jolla tarkoitetaan Jumalan luonteen tuntemista. Viisaudella, tuntemisella ja ymmärryksellä on siis juurensa Jumalassa itsessään.

Tämä kaikki on hyvin järkeenkäypää, sillä onhan Jumala kaiken olemassaolon alkulähde – hän, joka yksin loi ja ylläpitää kaikkea, mikä on olemassa (Joh. 1:1-3; Kol. 1:16, 17). Kaikki, mistä opimme – kvarkit, perhosentoukat, supernovat, enkelit, demonit, ”avaruuden henkivallat ja voimat” (Ef. 3:10), aivan kaikki – on olemassa Jumalan tahdosta. Siksi kaikki todellinen tieto, viisaus ja ymmärrys on lähimmäisistä Herrasta.

Raamattu kertoo meille selvästi, että Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:8). Siksi Ellen G. Whitekin sanoo: ”Rakkaus, luomisen ja lunastuksen perusta, on myös tosi kasvatuksen perusta. Tämä käy selvästi ilmi laissa, minkä Jumala on antanut elämän ohjeeksi. Ensimmäinen ja suurin käsky on tämä: ’Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi’ (Luuk. 10:27). Rakastaa häntä, ääretöntä, kaikkivoipaa Olen-toa, kaikesta voimastaan, mielestään ja sydämestään – se merkitsee jokaisen kyvyn korkeinta kehittämistä. Se merkitsee, että koko olemuksessa – ruumiissa, sielussa ja hengessä – Jumalan kuva palautetaan ennalleen.” (EK 16.)

Koska Herra on kaiken todellisen tiedon lähde, aidon kasvatuksen ja kaiken kristillisen kasvatuksen tulisi suunnata mieleemme häneen ja hänen ilmoituksensa itsestään. Luonnossa, kirjoitetussa sanassa ja sieltä löytyvässä ilmoituksessa Kristuksesta meille on annettu kaikki, mitä tarvitsemme päästäksemme pelastavaan suhteeseen Herramme kanssa ja rakastaaksemme häntä koko sydämestämme ja sielustamme. Vaikka synty on jo tuhansien vuosien ajan turmelut luontoa, sekin yhä puhuu voimallisesti Jumalan hyvydestä ja luonteesta, kun tarkastelemme sitä Raamatun meille antamasta näkökulmasta. Kirjoitettu sana, Raamattu, on kuitenkin totuuden täydellinen mittapuu – suurin ilmoitus siitä, kuka Jumala on ja mitä hän on tehnyt ja tekee ihmiskunnan hyväksi. Raamatun sekä sen luomisesta ja lunastuksesta antaman sanoman tulee olla kaiken kristillisen kasvatuksen keskiössä.

Apostoli Johannes sanoi, että Jeesus Kristus on ”valo, joka valaisee jokaisen ihmisen” (Joh. 1:9). Toisin sanoen, aivan kuten vain Jeesuksen kautta jokaisella ihmisellä on elämä, samoin vain Jeesuksen kautta jokainen voi saada jumalalli-

sen valon säteitä, jotka valaisevat hänen ymmärrystään ylimaallisesta totuudesta ja hyvydestä.

Olemme silti kaikki osallisia kamppailussa, suuressa taistelussa, jossa sielunvihollinen toimii ahkerasti estääkseen meitä saamasta tätä tietoa. Siksi kristillisen kasvatuksen on ennen kaikkea pyrittävä auttamaan opiskelijoita ymmärtämään paremmin sitä valoa, jota Jumala tarjoaa meille taivaasta.

Muutoin mitä? Kuten Jeesus sanoi: ”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa?” (Mark. 8:36.) Mitä hyötyä on loistavasta koulukasvatuksesta tieteissä, kirjallisuudessa, taloustiedossa tai tekniikan aloilla, jos ihminen kuitenkin lopuksi kohtaa toisen kuoleman tulisessa järvessä? Vastaus on ilmiselvä, eikö vain?

Siksi aiheemme tämän neljänneksen raamatuntutkistelussa on kasvatusta. Mitä kristillisen kasvatuksen saaminen tarkoittaa, ja miten voimme seurakuntana tavalla tai toisella löytää tavan, jotta kaikki jäsenemme voivat saada tällaisen kasvatuksen?

Tämän raamatuntutkistelun kirjoittamiseen on osallistunut useita Pohjois-Amerikassa sijaitsevien adventtikirkon korkeakoulujen ja yliopistojen rehtoreita.

Kasvatus Eedenin puutarhassa

”Katso, miten suuri on Jumalan valta! Kuka voisi olla hänen veroisensa opettaja?” (Job 36:22.)

Avaintekstit:

1. Moos. 2:7-23;
1. Moos. 3:1-6;
1. Piet. 1:3-11;
2. Piet. 2:1-17;
- Hepr. 13:7, 17, 24.

Useimmat Raamattua lukeneet tuntevat 1. Mooseksen kirjan luvuissa 1-3 esitetyn kertomuksen ja sen hahmot: Jumalan, Aadamin, Eevan, enkelit ja käärmeen. Tapahtumapaikkana on upea puutarha Eedenin paratiisissa. Juoni näyttää melko loogiselta tapahtumasarjalta. Jumala luo. Jumala ohjeistaa Aadamin ja Eevan. Aadam ja Eeva tekevät syntiä. Aadam ja Eeva karkotetaan Eedenistä. Jos kuitenkin katsomme tarkemmin näitä 1. Mooseksen kirjan ensimmäisiä lukuja, ja varsinkin jos tarkastelemme niitä kasvatuksen silmälasiin läpi, löydämme lisäoivalluksia kertomukseen, sen kokoonpanoon ja aseteluun.

”Maailman alussa laaditun kasvatusjärjestelmän tarkoituksena oli olla mallina ihmiselle kaikkina tulevina aikoina. Osoitukseksi sen periaatteista Eedeniin perustettiin mallikoulu, joka oli ensimmäisten esivanhempiemme koti. Eedenin puutarha oli luokkahuoneena, luonto oppikirjana, Luoja itse opettajana ja ihmisperheen vanhemmat oppilaina.” (EK 20.)

Herra oli tämän ensimmäisen koulun perustaja, rehtori ja opettaja. Kuten tiedämme, Aadam ja Eeva valitsivat kuitenkin lopulta toisen opettajan ja oppivat vääriä asioita. Mitä tapahtui? Miksi? Mitä voimme oppia tästä varhaisesta kasvatuskertomuksesta, ja miten se voi auttaa meitä tänä päivänä?

ENSIM- MÄINEN KOULU

Vaikka emme miellä puutarhaa luokkahuoneeksi, ajatus on täysin järkevä, varsinkin kun kyseessä on Eedenin kaltainen puutarha, joka oli täynnä Jumalan luomistyön koskemattomia rikkauksia. Meidän päiviemme näkökulmasta on vaikea kuvitella, kuinka paljon lankeamattomat olennot lankeamattomassa maailmassa pystyivät oppimaan tuossa ”luokkahuoneessa”, kun heillä oli opettajanaan Luoja itse.

Lue 1. Moos. 2:7-23. Mitä huomaat Jumalan tarkoituksellisuudesta hänen luodessaan, sijoittaessaan ja työllistäessään Aadamin?

Jumala loi miehen ja naisen omaksi kuvakseen, antoi heille kodin ja mielekästä työtä. Kun ajattelemme opettajien ja oppilaiden välisiä suhteita, Jumalalla ja hänen oppilailtaan oli ihanteellinen suhde. Jumala tunsu Aadamin kyvyt, sillä hän oli luonut tämän. Hän saattoi opettaa Aadamia tietäen, että tämä saavuttaisi täyden potentiaalinsa.

Jumala antoi ihmiselle vastuuta, mutta halusi antaa tälle myös onnellisuutta. Kenties juuri vastuun antaminen oli keino antaa onnellisuutta. Kukapa ei saisi tyydytystä ja jopa onnea siitä, että saa vastuutehtäviä, jotka voi uskollisesti täyttää? Jumala tunsu Aadamin ja sen, mitä tämä tarvitsisi menestyäkseen, joten hän antoi tälle tehtäväksi huolehtia puutarhasta. ”Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä.” (1. Moos. 2:15.) Meidän, jotka tunnemme vain synnin ja kuoleman maailman, on vaikea kuvitella, millaista työ Eedenissä oli ja millaisia opetuksia Aadam sai huolehtiessaan puutarhakodistaan.

1. Moos. 2:19-23 kerrotaan, miten Jumala loi eläimet Aadamin seuraksi ja miten hän loi Eevan tälle vaimoksi. Jumala tiesi, että Aadam tarvitsi vertaisensa kumppanuutta ja apua; siksi hän loi naisen.

Jumala tiesi myös, että ihminen tarvitsi läheistä yhteyttä häneen, joten hän loi Eedenin puutarhan rajojen sisälle hyvin intiimin tilan. Kaikki tämä todistaa Jumalan luomistyön tarkoituksellisuudesta ja hänen rakkaudestaan ihmisiä kohtaan. Koska olemme jo niin kaukana Eedenistä, meidän on vaikeaa, mutta hauskaa, yrittää kuvitella, millaista siellä oli.

Mitä luonto meille opettaa? Miten sen tarjoamat opit voivat hyödyttää meitä?

TUNKEUTUJA

Useille opettajille on suuri ilo järjestellä luokkahuoneensa: ripustaa ohjetauluja, hankkia tarvikkeita ja asetella huonekaluja mahdollisimman houkuttelevasti. Kun tarkastelemme Jumalan visiota Eedenin puutarhan luokkahuoneesta, näemme, miten huolellisesti hän suunnitteli tuon oppimisympäristön Adamia ja Eevaa varten. Hän halusi ympäröidä heidät kauneudella. Jokainen kukka, lintu, eläin ja puu tarjosi heille mahdollisuuden oppia enemmän maailmasta ja sen Luojusta.

Kuitenkin siirryttäessä 1. Mooseksen kirjan toisesta luvusta kolmanteen huomaamme äkillisen käänteen. Meille on kerrottu kaikki se hyvä, jonka Jumala loi. Sitten 1. Moos. 3:1 huomaamme, että Jumala antoi ihmiselle myös vapaan tahdon. Käärmeen kuvailu kavalimpana kaikista eläimistä on erilaista kieltä kuin tähän asti on käytetty. Edellisissä luvuissa Jumalan luomistyötä kuvattaessa on käytetty ilmaisuja kuten ”niin oli hyvä”, ”eivätkä he tunteneet häpeää”, ”kauniita katsella”. Nyt käärmettä kutsutaan kavalaksi, ja näin tähän asti täydelliseksi kuvattuun tilaan tulee jotakin kielteistä.

Jumala on kavalan vastakohta. Hän esittää selväsanaisesti sen, mitä odottaa puutarhaan asetetulta parilta. Jumala oli antanut yhden perussäännön, jota parin tuli noudattaa: he eivät saaneet syödä kielletystä puusta (1. Moos. 2:16, 17).

Aadam ja Eeva luotiin vapaiksi moraalisiksi olennoiksi, jotka kykenivät valitsemaan kuuliaisuuden tai tottelemattomuuden. Jo ennen kuin maailma oli langennut ihmisellä oli vapaa tahto.

Tutki 1. Moos. 3:1-6. Mitä kuvauksia käärme käytti ja miten Eevan niitä toisti? Mitä huomaat tiedosta, jota käärme Eevalle tarjosi? Miten käärmeen sanat muuttivat Eevan käsitystä hyvän- ja pahantiedon puusta?

1. Moos. 2:17 (RK 2012) Herra sanoi Adamille, että jos tämä söisi puusta, tämä *totisesti* kuolisi. Kun Eeva toisti käärmeelle tätä Jumalan käskyä (1. Moos. 3:3), hän ei enää ilmaissut asiaa yhtä voimakkaasti jättäen kokonaan pois sanan ”totisesti”. 1. Moos. 3:4 (RK 2012) käärme taas lisää korostuksen, mutta täysin vastakkaiseen ajatukseen kuin mitä Jumala oli sanonut: ”Ette te *suinkaan* kuole[.]” (Kursiivi lisätty.) Eevan käyttämä kieli viittaa siihen, että vaikka hän sai puutarhassa opetusta Jumalalta, hän ei ottanut oppimaansa niin vakavasti kuin olisi pitänyt.

**KUN
SANOMA
EI MENE
PERILLE**

Kuten eilisestä tutkisteluosuudesta näimme, Jumalan selkeästä kiellosta huolimatta Eeva kielellisestikin vesitti sen, mitä hänelle oli opetettu. Vaikka hän ei tulkinnut väärin sitä, mitä Herra oli sanonut, hän ei ilmeisestikään ottanut sitä tarpeeksi vakavasti. Eevan teon seurauksia ei voi liioitella.

Kun Eeva kohtasi käärmeen, hän toisti (joskaan ei aivan tarkasti) käärmeelle, mitä Jumala oli sanonut puutarhan puista (1. Moos. 3:2, 3). Tietenkään kielto ei ollut mikään uutinen käärmeelle. Käärme tunsu sen ja oli hyvin valmistautunut vääristelemään sitä viedäkseen Eevan viattomuuden.

Tutki 1. Moos. 3:4-6. Sen lisäksi, että käärme suoraan kielsi sen, mitä Jumala oli sanonut, se sanoi jotakin muuta, mikä ilmeisesti tehoi Eevaan. Mitä? Mitä periaatteita käärme tässä hyödynsi?

Kun käärme sanoi Eevalle, että osa Jumalan sanomasta ei pitänyt paikkaansa, Eeva olisi voinut mennä keskustelemaan asiasta Jumalan kanssa. Juuri tämä oli Eedenin kasvatusjärjestelmässä niin kaunista: oppilailta oli vapaa pääsy mahtavan opettajansa puheille. Tällaista emme kykene nyt edes käsittämään. Kuitenkin sen sijaan, että Eeva olisi paennut ja etsinyt Jumalan apua, hän hyväksyi käärmeen puheet. Käärmeen muunnellun totuuden hyväksyminen osoittaa, että Eeva jossakin määrin epäili Jumalaa ja sitä, mitä tämä oli heille sanonut.

Aadamkin joutui vaikeaan tilanteeseen. "Aadam käsitti, että hänen kumppaninsa oli rikkonut Jumalan käskyn ja sen ainoan rajoituksen, jolla Jumala koetteli heidän uskollisuuttaan ja rakkauttaan. Hän kävi mielessään kauheaa taistelua ja suri sitä, että oli päästänyt Eevan erkanemaan luotaan. Mutta nyt oli teko tehty, ja hänen täytyi erota toveristaan, jonka seurasta hän oli iloinnut. Miten hän selviytyisi siitä?" (1AO 37.) Valitettavasti myös Aadam valitsi väärin, vaikka osasi erottaa oikean väärästä.

Pohdi käärmeen petollisten sanojen ironiaa. Käärme sanoi, että jos he söisivät puusta, heistä tulisi "Jumalan kaltaisia" (1. Moos. 3:5), vaikka he jo olivat Jumalan kaltaisia, kuten 1. Moos. 1:27 kertoo. Kuinka helposti tulemme petetyiksi ja miksi usko ja kuuliaisuus ovat ainoa suojamme silloinkin, vaikka olisimme saaneet mitä parhaimman koulutuksen?

MENETETYN SAAMINEN TAKAISIN

Kun Adam ja Eeva valitsivat seurata käärmeen sanomaa, yksi seuraus muiden muassa oli se, että heidät karkotettiin Jumalan luokkahuoneesta. Mieti, mitä Adam ja Eeva menettivät syntinsä tähden. Kun ymmärrämme heidän lankeemuksensa, voimme paremmin ymmärtää, mikä tarkoitus kasvatuksella on meille nykyisessä ajassa. Karkotuksesta huolimatta elämä epätäydellisessä maailmassa antoi kasvatukselle uuden tarkoituksen.

Jos kasvatuksen tarkoitus ennen lankeemusta oli tutustuttaa Adam ja Eeva Jumalaan, hänen luonteeseensa, hyvyiteensä ja rakkauteensa, niin karkotuksen jälkeen sen tarkoituksena on auttaa ihmiskuntaa tutustumaan uudelleen samoihin asioihin sekä luomaan Jumalan kuva meissä uudelleen. Vaikka meidät on fyysisesti erotettu Jumalan läsnäolosta, hänen lapsinaan voimme silti oppia tuntemaan hänet, hänen hyvyitensä ja rakkautensa. Rukouksen, jumalanpalvelämisen ja hänen sanansa tutkimisen kautta voimme lähestyä Jumalaa kuten Adam ja Eeva Eedenissä.

Hyvä uutinen on, että Jeesuksen ja lunastussuunnitelman tähden kaikki ei ole menetetty. Meillä on toivo pelastuksesta ja ennallistamisesta. Kristillisen koulukasvatuksen tulisi ohjata oppilaita Jeesuksen luo - ymmärtämään, mitä hän on tehnyt hyväksemme ja millaista ennallistamista hän tarjoaa.

Lue 2. Piet. 1:3-11. Vaikka me ihmiset menetimme paljon joutuessamme jättämään Eedenin, nämä jakeet tarjoavat rohkaisua kertoessaan, kuinka paljon voimme saada takaisin. Mitä meidän Pietarin ohjeen mukaan tulee tehdä etsiessämme Jumalan kuvan ennallistamista elämässämme?

Jeesuksen kautta meille on annettu kaikki, "mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon". Mikä lupaus! Mitä tämä kaikki tosi elämään kuuluva sitten on? Pietari antaa meille luetelon: usko, lujuus, tieto, itsehillintä, kestävyys jne. Huomaa, että tieto on yksi Pietarin mainitsemista asioista. Tämä johtaa ajatuksemme tietysti kasvatukseen. Tosi kasvatusta johtaa oikeaan tietoon, tietoon Kristuksesta. Näin meistä tulee enemmän hänen kaltaisiaan ja lisäksi voimme rohkeasti jakaa tietoaamme hänestä toisille.

Miten osaamme erottaa hyvän ja pahan tiedon toisistaan?

AUKTO- RITEETIN HALVEKSI- JAT

Jotkut ovat luonnonlahjakkuuksia koulussa. Heidän ei tarvitse nähdä suurta vaivaa saadakseen hyviä numeroita. Asiat jäävät helposti heidän mieleensä ja tieto tarttuu kuin itsestään. 2. Pietarin kirjeen luvut 1 ja 2 tekevät kuitenkin selväksi, että kasvatuksemme Kristuksessa on yhtäläisten mahdollisuuksien kokemus niille, jotka haluavat siihen sitoutua.

2. Pietarin kirjeen 1. luvun rohkaisevat sanat ovat vasta-kohta sille vakavalle varoitukselle, jonka saamme 2. Pietarin kirjeen 2. luvussa.

Lue 2. Piet. 2:1-17. Millaisia tuomion sanoja Pietari esittää? Mitä toivoa meille luvataan tämän vakavan varoituksen ja tuomionjulistuksen lomassa?

Huomaa, mitä Pietari kirjoittaa jakeessa 10 niistä, jotka halveksivat auktoriteettia. Miten terävä moite siitä, mitä nykyisinkin näemme ympärillämme! Seurakunnan on työskenneltävä tiettyjen valtarakenteiden puitteissa (ks. Hepr. 13:7, 17, 24), ja meidät on kutsuttu olemaan johtajillemme alamaisia ja kuuliaisia siinä määrin kuin he ovat kuuliaisia Herralle.

Tylyn tuomionjulistuksensa lomassa Pietari tarjoaa myös toisenlaisen näkymän (jae 9). Hän sanoo, että vaikka Jumalalla on voima hävittää ne, jotka valitsevat petoksen, hän voi myös "pelastaa koetuksesta ne, jotka häntä pelkäävät". Onko mahdollista, että osa kristillistä kasvatustamme on kiusaus-ten karttamisen lisäksi sitä, että opimme, miten monilla eri tavoilla Jumala voi pelastaa meidät kiusauksista ja miten hän varjelee meitä niiltä, jotka "salakuljettavat teidän keskuuteenne tuhoisia harhaoppeja" (2. Piet. 2:1)? Koska auktoriteettien halveksiminen näin vahvasti tuomitaan, eikö kristilliseen kasvatuksemme kuulu myös oppia oikea tapa muistaa johtajiamme (Hepr. 13:7) ja ymmärtää, miten olla heille kuuliaisia?

Vaikka ei voida sanoa, että Aadam ja Eeva olisivat halveksineet Jumalan auktoriteettia, he olivat kuitenkin tälle tottelemattomia. Heidän rikkomuksensa oli niin paha siksi, että he uskoivat valheen, joka oli räikeä vastakohta sille, mitä tuo auktoriteetti, Jumala itse, oli heille sanonut ja tehnyt heidän parhaakseen.

Miksi on tärkeää, että jollakin on auktoriteettiasema, ja miksi on tärkeää, miten johtaja asemaansa käyttää ja miten toiset oikealla tavalla ovat hänelle alamaisia?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Synnitön ihmispari ei ollut vain Jumalan lapsina hänen isällisessä hoivassaan vaan myös saamassa opetusta kaikkiviisaalta Luojalta. Enkelit kävivät heitä tapaamassa, ja he saivat olla Tekijänsä yhteydessä minkään erottavan verhon estämättä. He uhkuivat elämän puusta saamaansa elinvoimaa, ja älyltään he jäivät vain vähän jälkeen enkeleistä. Näkyvän maailmankaikkeuden salaisuudet - 'hänen ihmeensä, joka on kaikkitietävä' (Job 37:16) - tarjosivat heille rajattomasti opittavaa ja ihasteltavaa. Kaiken ääretön Laatija ja Ylläpitäjä avasi heidän opiskeltavakseen luonnon lait ja toiminnot, joita ihmiset ovat tutkineet jo kuudentuhannen vuoden ajan. Tutkistelemalla lehteä, kukkaa ja puuta he saivat kustakin selville sen elämän salaisuudet. Aadam tunsi jokaisen luodon olennon vesissä leikittelevästä mahtavasta krokotiilista päivänpaisteessa leijuvaan pikku hyönteiseen asti. Hän oli antanut kullekin nimen ja tunsi kaikkien luonnon ja tavat. Jumalan kunnian taivaissa, lukemattomat maailmat lainmukaisissa kiertoliikkeissään, 'pilvien punnituksen', valon ja äänen sekä päivän ja yön salaisuudet - kaiken tämän esivanhempamme saivat tutkittavakseen. Jumala oli kirjoittanut nimensä jokaiseen metsän lehteen, vuoriston kiveen ja tuikkivaan tähteen, kaikkialle maahan, ilmaan ja taivaalle. Luomakunnassa vallitseva järjestys ja sopusointu kertoivat heille rajattomasta viisaudesta ja voimasta. He löysivät jatkuvasti jotakin mielenkiintoista, mikä herätti heissä entistä syvempää rakkautta ja sai heidän kiitollisuutensa yhä uudelleen puhkeamaan ilmoille.” (1AO 32.)

Keskustelunaiheita:

1. Jos Jumala alun perin suunnitteli, että koulu/työ olisi ihmisille mahdollisuus kohdata häntä ja hänen luomakuntaansa, olemmeko työssämme yhä pysyneet tässä Jumalan tarkoituksessa? Miten voimme työmme (palkkatyömme, koulututtamismme, vapaaehtois- ja palvelutyömme) kautta tutustua paremmin Jumalaan?

2. Kun mietimme Paholaisen oveluutta Eedenin puutarhasa, saatamme turhautua omaan inhimilliseen heikkouteemme. Aadam ja Eeva tiesivät Jumalan olevan lähellä, ja silti he hyväksyivät käärmeen puolitotuuden. Miten me, jotka emme enää fyysisesti voi olla yhtä lähellä Jumalaa, voimme vielä löytää häneltä voimaa, joka auttaa meitä voittamaan kiusaukset?

Perhe

”Poikani, kuule isäsi neuvoja, älä väheksy äitisi opetusta[.]” (Sananl. 1:8.)

Avaintekstit:

1. Moos. 3:1–15;
2. Kor. 4:6;
- Luuk. 1:26–38;
- Matt. 1:18–24;
- Ef. 4:15;
1. Joh. 3:18;
5. Moos. 6.

Me ihmiset opimme (ihannetapauksessa) koko ajan jotakin. Elämä itse on koulu.

”Jo varhaisina aikoina olivat uskolliset Israelissa panneet suurta painoa nuorison kasvatukseen. Herra oli käskenyt, että lapsille jo pienestä pitäen oli opetettava hänen hyvyttään ja hänen valtasuuruuttaan, jotka oli erityisesti ilmaistu hänen laissaan ja Israelin historiassa. Laulut, rukoukset ja Raamatun opetukset oli sovellettava lasten vastaanottokyvyn mukaan. Isien ja äitien oli opetettava lapsilleen, että Jumalan laki on hänen luonteensa ilmaus ja että kun he vastaanottivat lain periaatteet sydämeensä, Jumalan kuva piirtyi sieluun ja mieleen. Suuri osa opetuksesta oli suullista, mutta nuoria opetettiin myös lukemaan heprealaisia kirjoituksia, ja Vanhan testamentin kirjoituksia sisältävät kirjakääröt olivat heidän tutkittavinaan.” (4AO 48, 49.)

Suurimman osan ihmiskunnan historiaa kasvatusta on annettu pääasiassa kotona, varsinkin lapsen varhaisina vuosina. Mitä Raamattu sanoo perheessä tapahtuvasta kasvatuksesta ja mitä periaatteita voimme löytää sieltä itsellemme, oliko perhetilanteemme millainen tahansa?

10.10. Senioripäivä

Tämä tutkistelu on sapatiksi 10.10.2020

ENSIMMÄI- NEN PERHE

Meille ei Raamatun ensi lehdillä ole annettu paljoakaan tietoa siitä, millaista kasvatusta oli perheissä ihmiskunnan historian alussa. Siitä voimme kuitenkin olla varmoja, että kasvatusta tapahtui siihen aikaan perhepiirissä.

”Eedenissä perustettu kasvatustajärjestelmä keskittyi perheeseen. Aadam oli Jumalan poika (Luuk. 3:38), ja Korkeimman lapset saivat opetusta Isältään. Heidän koulunsa oli todellinen perhekoulu.” (EK 33.)

Vaikka emme tiedäkään, mitä siellä tarkkaan ottaen opetettiin, voimme olla varmoja, että opetus liittyi luomisen ihmeisiin ja syntyinlankeemuksen jälkeen pelastussuunnitelmaan.

Mitä seuraavat raamatunpaikat opettavat ja miksi yleiset asiat olivat varmasti osa sitä kasvatusta, jonka Aadam ja Eeva lapsilleen antoivat? 1. Moos. 1-2; 1. Moos. 3:1-15; 2. Kor. 4:6; Luuk. 10:27; Gal. 3:11; Ilm. 22:12.

”Maailman alussa laaditun kasvatustajärjestelmän tarkoituksena oli olla mallina ihmiselle kaikkina tulevana aikoina. Osoitukseksi sen periaatteista Eedeniin perustettiin mallikoulu, joka oli ensimmäisten esivanhempiemme koti.” (EK 20.)

Kristillinen kasvatusta on sitoutumista siihen, että perheet ja niiden jäsenet saavat opetusta oppikysymyksistä, jumalanpalvelemisesta, käskyistä, yhteydestä toisiin, evankelioinnista ja palvelutyöstä. Koti on paikka, jossa perheelle voi välittää Jumalan rakkautta ja lupauksia. Siellä lapset saavat tutustua Jeesukseen Herranaan, Pelastajanaan ja ystävänään. Kodissa tuodaan Raamattua esiin Jumalan sanana. Perhe on paikka, jossa voidaan mallintaa muille, millaiselta terve suhde meidän taivaalliseen Isäämme näyttää.

1. Moos. 4:1-4 näemme, miten sekä Kain että Abel tuovat uhrinsa Herralle. On varmasti oikeutettua olettaa, että he olivat osana perheeltään saamaansa kasvatusta oppineet uhrin merkityksestä ja tärkeydestä pelastussuunnitelmassa. Tietenkään, kuten tämäkin kertomus osoittaa, hyvä kasvatusta ei aina johda toivottuihin tuloksiin.

Olipa kotitilanteesi millainen tahansa, mitä valintoja voit tehdä, jotta kodistasi tulisi paikka, jossa totuutta opetetaan ja eletään todeksi?

JEESUKSEN LAPSUUS

Raamattu kertoo hyvin vähän Jeesuksen lapsuudesta. Nuo vuodet ovat jääneet meille suurimmaksi osaksi arvoitukseksi. Jotakin meille on kuitenkin kerrottu Jeesuksen maanpäällisten vanhempien, Joosefin ja Marian, luonteesta. Se, mitä opimme heistä, voi auttaa selittämään meille Jeesuksen lapsuutta ja varhaista kasvatusta.

Mitä seuraavat raamatunpaikat opettavat meille Mariasta ja Joosefista? Millaisen käsityksen ne antavat siitä, kuinka nämä vanhemmat kasvattivat Jeesusta?

Luuk. 1:26-38 _____

Luuk. 1:46-55 _____

Matt. 1:18-24 _____

Jakeet paljastavat, että Maria ja Joosef olivat molemmat uskollisia juutalaisia, jotka pyrkivät elämään kuuliaisina Jumalan laille ja käskyille. Kun Herra ilmestyi heille ja kertoi, mitä oli tapahtuva, he tekivät uskollisesti kaiken niin kuin heitä pyydettiin.

”Jeesus-lapsi ei saanut opetusta synagoogakouluissa. Hänen äitinsä oli hänen ensimmäinen inhimillinen opettajansa. Hänen huuliltaan ja profeettain kirjakääröistä hän oppi taivaallisia asioita. Juuri samat sanat, jotka hän itse oli puhunut Moosekselle Israelia varten, hän sai nyt oppia äitinsä palvelusta. Vartuttuaan lapsesta nuorukaiseksi hän ei etsinyt opetusta rabbiinien kouluista. Hän ei tarvinnut opetusta sellaisista lähteistä, sillä Jumala oli hänen opettajansa.” (4AO 49, 50.)

Epäilemättä Maria ja Joosef olivat hyviä ja uskollisia opettajia lapselleen, mutta kuten Luuk. 2:41-50 osoittaa, heidän pojassaan oli paljon sellaista, mitä he eivät ymmärtäneet, sillä Jeesuksella oli tietoa ja viisautta, jonka hän oli saanut suoraan Herralta.

Lue uudelleen yllä oleva Ellen G. Whiten lainaus. Miten ymmärrämme sen, että Jeesus oppi äitinsä polvella sanoja, joita oli itse lausunut? Mitä tämä kertoo meille Jumalan uskomattomasta rakkaudesta? Miten meidän langenneiden ja syntisten olentojen tulisi reagoida tähän?

VIESTINTÄ

Sanan todellisessa merkityksessä kasvatus on kaikilla tasoillaan viestintää. Opettajalla on ymmärrystä, tietoa, viisautta, faktoja yms. välitettävänä oppilaalleen. Sen, jolla on paljon ymmärrystä, täytyy omata myös taito viestittää se toisille, sillä mitä hyötyä hänen tiedoistaan muuten on, ainakaan opetusmielessä?

Toisaalta hyvät opetustaidot eivät ole vain hyvää viestintätaitoa. Koko prosessille tärkeää on myös suhteen luominen. "Todellinen opettaja voi antaa oppilailleen harvoja lahjoja, jotka olisivat niin arvokkaita kuin hänen oma toveruutensa. Voimme oppia ymmärtämään ihmisiä - ja erityisesti tämä koskee lapsia ja nuoria - vain myötätuntoisen kanssakäymisen välityksellä, ja meidän täytyy ymmärtää heitä voidaksemme olla heille mahdollisimman suureksi hyödyksi." (EK 199.)

Toisin sanoen, hyvässä opetuksessa oppilas kohdataan myös emotionaalisella ja henkilökohtaisella tasolla. Jos ajattelemmme perhettä kouluna, tämä on todella tärkeää. Oppilaan ja opettajan välille täytyy rakentaa hyvä suhde.

Suhteita luodaan ja ylläpidetään viestinnän avulla. Kun kristityt jättävät Jumalan kanssa viestimisen, esimerkiksi Raamatun lukemisen ja rukouksen, heidän suhteensa Jumalaan jää seisahtuneeseen tilaan. Perheet tarvitsevat jumalallista ohjausta siihen, että voivat kasvaa Kristuksen armossa ja tuntemisessa.

Lue seuraavat raamatunpaikat. Mitä ne opettavat vahvojen perhesuhteiden (tai minkä tahansa suhteiden) luomisesta? Ps. 37:7-9; Sananl. 10:31, 32; Sananl. 27:17; Ef. 4:15; 1. Joh. 3:18; Tit. 3:1, 2; Jaak. 4:11.

Oikeanlaisen viestinnän harjoittaminen valmistaa perheen jäseniä henkilökohtaiseen suhteeseen Kristuksen kanssa ja lisäksi se auttaa kehittämään perheen keskinäisiä suhteita. Se avaa sellaisia viestintäkanavia, joiden muodostamisesta saa iloa siinä vaiheessa, kun lapset saavuttavat murrosiän ja aikuisuuden. Vaikka sinulla ei olisi lapsia, jakeista löytyvät periaatteet ovat hyviä ohjenuoria kaikenlaisiin ihmissuhteisiin.

Miksi merkityksellistä ei ole vain se, mitä sanomme, vaan myös se, kuinka sanomme? Mitä olet oppinut tilanteista, joissa tapasi sanoa jotakin pilasi viestisi sisällön, vaikka se muutoin olikin totta ja oikein?

VANHEM- PIEN TEHTÄVÄ

”Ja te isät, älkää herättäkö lapsissanne vihaa, vaan kasvattakaa ja ojentakaa heitä Herran tahdon mukaan.” (Ef. 6:4.)

”Jos hyvän vaimon löydät, löydät aarteen, kalliimman kuin meren helmet.” (Sananl. 31:10.)

Vanhemmilla on suuri vastuu. Isä on perheen pää, ja perhe on kuin taimitarha, josta taimet siirtyvät aikanaan seurakuntaan, kouluun ja yhteiskuntaan. Jos isä on heikko, vastuuntunton ja taitamaton, siitä kärsivät niin perhe, seurakunta, koulu kuin yhteiskuntakin. Isien tulisi ilmentää elämässään Hengen hedelmää (Gal. 5:22, 23).

Äideillä on kenties yhteiskunnan merkittävin rooli. Heillä on suuri vaikutus lastensa luonteen muovaamiseen ja kodin ilmapiirin luomiseen. Isän tulisi tehdä kaikkensa osallistua- seen yhdessä äidin kanssa lasten kasvatukseen.

Mitä isät ja äidit voivat oppia seuraavista raamatunpaikoista? Ef. 5:22, 23, 25, 26; 1. Kor. 11:3; 2. Kor. 6:14; Room. 13:13, 14; 2. Piet. 1:5-7; Fil. 4:8.

Kristittyjen vanhempien velvollisuus on käyttäytyä Raamatun antaman mallin mukaan. Avioliitto on vertauskuva Kristuksen suhteesta seurakuntaan. Jos vanhemmat kieltäytyvät johtamasta tai jos he johtavat tyrannin tavoin, he maa- laavat väärää kuvaa Kristuksesta lapsilleen ja maailmalle. Jumala käskää kristittyjä vanhempia ahkerasti opettamaan lapsiaan (ks. 5. Moos. 6:7). Vanhemmilla on velvollisuus opettaa lapsiaan rakastamaan Herraa kaikesta sydämestään. Heidän tulee opettaa heille Herran pelkoa ja Herralle antautumista.

5. Moos. 6:7 Israelin kansa sai ohjeita lastensa kasvattamiseksi, jotta nämä tuntisivat Herran suuret teot kansansa hyväksi. Vanhemmilla oli silloin mahtavia kertomuksia esittää lapsilleen, mutta meillä, Kristuksen ristin jälkeistä aikaa elävillä, on vielä parempi kertomus lapsillemme, eikö vain?

Näin siis se kasvatusta, jota annamme, on jatkuva ja ennal- koiva prosessi, jossa me valamme Jumalan totuutta lapsiemme mieleen ja valmistamme heitä henkilökohtaiseen suhteeseen Kristuksen kanssa.

Jokainen meistä on kuitenkin saanut pyhän lahjan: vapaan tahdon. Kun lapsemme ovat kasvaneet aikuisiksi, heidän täytyy vastata itse itsestään Jumalan edessä.

ETTETTE UNOHTAISII

Ennen kuin Israelin kansa pääsi astumaan luvattuun maahan Mooses puhui heille vielä viimeisen kerran muistellen, miten ihmeellisesti Herra oli heitä johtanut. Yhä uudelleen hän varoitti heitä unohtamasta Herran tekoja heidän hyväkseen. Monella tapaa 5. Mooseksen kirja oli Mooseksen viimeinen tahto ja testamentti. Vaikka se on kirjoitettu tuhansia vuosia sitten, tilanteessa ja kulttuurissa, joka oli hyvin erilainen kuin maailma, jossa tänä päivänä elämme, kirjan periaatteet ovat sovellettavissa myös meihin.

Lue 5. Moos. 6. Mitä luku opettaa kristillisen kasvatuksen periaatteista? Minkä tulisi olla keskeisintä opettaessamme paitsi lapsiamme myös ketä tahansa, joka ei tunne Jumalaa ja hänen suuria pelastustekojaan? Mitä varoituksia jakeista löytyy?

Vanhempien tuli opettaa lapsilleen Herran mahtavista teoista. He saivat myös selkeän varoituksen olla unohtamatta, mitä Jumala oli tehnyt heidän hyväkseen.

Koska vanhemmilla on ensisijaisen tärkeä tehtävä antaa raamatullista opetusta lapsilleen, heidän velvollisuutensa on järjestää elämänsä sillä tavoin, että heillä on riittävästi tietoa ja aikaa viettää lastensa kanssa.

”Lapsen ensimmäinen opettaja on äiti. Vuosina, jolloin vastaanottavaisuus on suurin ja kehitys nopein, lapsen kasvatusta on suurelta osalta äidin käsissä.” (EK 259.)

Varhaislapsuus on tärkeää aikaa, jolloin vanhemmat välittävät lapsilleen Jumalan rakkautta ja lupauksia. Säännöllisen ajan järjestäminen, jolloin voit henkilökohtaisesti opettaa Jumalan viisautta ja lupauksia lapsillesi, tulee vaikuttamaan myönteisesti perheesi elämään tulevaisuuden sukupolvissa.

”Teroita niitä alinomaan lastesi mieleen ja puhu niistä, olitpa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla.” (5. Moos. 6:7.) Mikä on jakeen keskeinen sanoma? Mitä se kertoo siitä, kuinka tärkeää on aina pitää Jumalan todellisuus lastemme ja itsemme nähtävänä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Elämä ja kasvatust*, s. 259–279.

”Isillä samoin kuin äideillä on vastuu lapsen varhaisesta kuten myöhemmästäkin kasvatuksesta, ja molemmille vanhemmille on huolellisen ja perusteellisen valmentautumisen tarve mitä suurin. Miesten ja naisten tulisi, ennen kuin ottavat isyyden ja äitiyden vastuuta, tutustua fyysisen kehityksen lakeihin – –. Heidän tulisi myös ymmärtää henkisen kehityksen ja siveellisen harjoituksen lakeja.” (EK 259, 260.)

”Yhteistoiminnan tulisi alkaa isästä ja äidistä kotielämässä. Lastensa opettamisessa heillä on yhteinen vastuu, ja heidän tulisi jatkuvasti pyrkiä toimimaan yhdessä. Antakoot he itsensä Jumalalle pyytäen hänen apuaan toistensa tukemisessa. – – Tällaista opetusta antavat vanhemmat eivät kuulu niihin, joiden voi odottaa moittivan opettajaa. He tuntevat sekä lastensa edun että oikeudenmukaisuuden koulua kohtaan vaativan, että he niin paljon kuin mahdollista tukevat ja kunnioittavat sitä henkilöä, joka osallistuu heidän vastuuseensa.” (EK 267.)

Keskustelunaiheita:

1. Olipa meillä lapsia tai ei, kaikilla meillä on jonkinlainen koti ja olemme kaikki jollakin lailla tekemisissä toisten ihmisten kanssa. Mitä sellaista olet oppinut tämän viikon tutkistelusta, joka voi auttaa sinua vuorovaikutussuhteissasi toisten ihmisten kanssa tai jopa todistaessasi toisille joko kotonasi tai muualla?

2. Ajattelemme yleensä kasvatusta myönteisenä asiana, mutta onko se sitä aina? Millaisia esimerkkejä löytyy siitä, miten kasvatust on ollut kieroutunutta ja muuttunut pahaksi asiaksi? Mitä voimme oppia näistä huonoista esimerkeistä? Miten ne auttavat meitä toimimaan hyvän kasvatuksen puolesta?

3. Meillä on vapaan tahdon pyhä lahja. Ennen pitkää lapset kasvavat nuoriksi aikuisiksi ja aikuisiksi, joiden on tehtävä oma valinta siitä, miten suhtautua Jumalaan, josta heille on opetettu heidän koko lapsuutensa ajan. Miksi vanhempien ja oikeastaan kaikkien, jotka todistavat Jumalasta ja opettavat evankeliumia toisille, on aina pidettävä mielessään tämä keskeinen totuus vapaasta tahdosta?

Laki opettajana

”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja koko voimastasi.” (5. Moos. 6:5.)

Avaintekstit:

5. Moos. 6:5; 5.
Moos. 31:9–27;
Room. 3:19–23;
Ilm. 12:17; 14:12;
Mark. 6:25–27;
Hepr. 5:8.

Varoittaen galatalaisia lakihenkisyydestä Paavali kirjoitti: ”Jos olisi annettu laki, joka pystyy tekemään eläväksi, silloin vanhurskaus todella perustuisi lain noudattamiseen.” (Gal. 3:21.) Näin se on. Jos jokin laki ylipäätään olisi pystynyt ”tekemään eläväksi”, se olisi tietysti Jumalan laki. Paavalin sanoma on kuitenkin se, että edes Jumalan laki ei voi antaa elämää meille syntisille. Miksi? ”Pyhä kirjoitus on kaiken sulkenut synnin vankilaan sitä varten, että se, mitä on luvattu, annettaisiin niille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen.” (Gal. 3:22.)

Jos laki ei pysty antamaan elämää syntisille, mikä muu sen tarkoitus sitten on kuin näyttää meille armon tarpeemme? Onko lailla siis vain kielteinen tarkoitus synnin osoittajana?

Ei. Lain tehtävänä on myös osoittaa meille elämän tie, joka löytyy vain Jeesuksessa. Juuri tästä tosi kasvatuksessakin tulisi olla kyse: tien osoittamisesta elämään, joka on täynnä armoa, uskoa ja kuuliaisuutta Kristukselle. Siksi me tällä viikolla tutkimme Jumalan lain tehtävää kristillisessä kasvatuksessa. Tarkastelemme sitä, mitä laki voi opettaa meille uskosta, armosta ja Jumalan rakkaudesta langennutta ihmiskuntaa kohtaan, vaikka se ei voikaan meitä pelastaa.

JUMALAN RAKASTA- MINEN JA PELKÄÄ- MINEN

Viidennestä Mooseksen kirjasta löytyvät Mooseksen viimeiset sanat Israelin kansan uudelle sukupolvelle – sille, joka viimein säisi astua luvattuun maahan. Ennen kuin he kuitenkaan pääsevät sinne, Mooseksella on vielä joitakin hyvin selkeitä sanoja ja ohjeita heille.

Lue 5. Moos. 31:9-13. Mitä Herran pelkääminen tarkoittaa?

Jumala valitsi tietoisesti tavat, joilla hän välitti lakinsa Israelille. Hän teki kaikkensa huolehtiakseen, ettei hänen lakejaan unohdettaisi. Jumala on pitkämielinen kasvattaja. Hän opettaa, kertoo, lähettää profeettoja ja käyttää palvelijoitaan välittämään sanomansa. Näin hän on tehnyt kerta toisensa jälkeen. Eikö suuri osa Vanhan testamentin kirjoituksia olekin juuri sitä, että Jumala koettaa opettaa kansaansa seuraamaan elämän tietä?

Mooses korostaa, miten tärkeää on, että tulevat sukupolvet oppivat lain. Hän kuvailee sitä kaksiosaiseksi prosessiksi. Ensin lasten on kuultava laki ja sitten he ”oppivat pelkäämään Herraa” (5. Moos. 31:13).

Lain opetteluissa ei lähdetä siitä, että Herran pelko on lain tuntemisen luonnollinen seuraus, vaan Jumalan pelko tulee oppia. Tietoon ja Herran pelkoon kasvaminen on prosessi, ei välitön syy-seuraussuhde.

Mitä Jumalan pelkääminen sitten tarkoittaa, kun kansalle samaan aikaan sanotaan: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja koko voimastasi” (5. Moos. 6:5)? Ehkä tätä voi verrata tapaan, jolla lapsi rakastaa ja pelkää hyvää isää – isää, joka osoittaa rakkautensa ja huolenpitoa sillä, että sanoo mitä tarkoittaa ja tarkoittaa mitä sanoo. Tällaisen isän kanssa lapsi tietää, että tehdessään väärin hän saa kärsiä vääryytensä seuraukset. Me voimme, ja meidän täytyy, samaan aikaan sekä rakastaa että pelätä Jumalaa. Rakastaminen ja pelkääminen eivät ole ristiriidassa keskenään. Mitä enemmän opimme Jumalasta, sitä enemmän rakastamme häntä hänen hyvyytensä tähden. Kuitenkin samaan aikaan, mitä enemmän opimme Jumalasta, sitä enemmän pelkäämme häntä, sillä näemme, kuinka pyhä ja vanhurskas hän on ja kuinka syntisiä ja epävanhurskaita me itse olemme häneen verrattuna, ja ymmärrämme, että vältyimme tuholta ainoastaan ansaitsemattoman armon tähden.

TODISTA- JANA SINUA VASTAAN

Mooses tietää kuolevansa pian. Hän on hyvin tietoinen tilanteesta, johon kansa hänen jälkeensä jää. Hän tietää, että hänen kuolemansa jälkeen israelilaiset astuvat luvattuun Kanaaninmaahan. Hän tietää myös, että saavutettuaan kauan kaivatun päämääränsä kansa alkaa kapinoida.

Lue 5. Moos. 31:14-27. Millaisia valmisteluja Mooses tekee ennen kuolemaansa? Mikä oli hänen suurin huolenaiheensa ja millaisen ratkaisun hän siihen tarjoaa?

Mooseksen puheessa on hieman samanlainen sävy kuin opettajalla, joka valmistelee luokkaansa sijaisen tuloon. Hän tietää, että oppilaat ovat käyttäytyneet huonosti luokassa oman opettajansa läsnä ollessa, eikä hän ole niin harhojen vallassa, että kuvittelisi, etteivät he kapinoisi hänen poissa ollessaan. Mooses ohjeistaa liitonarkkua kantaneet leeviläiset sijoittamaan lainkirjan liitonarkun viereen, jotta se olisi siinä ”todistajana”. Mooses ei anna sijaiselleen tuntuu suunnitelmaa, vaan hän antaa todistajan. Mooses puhuu lainkirjasta aivan kuin se olisi elävä olento, jolla on voima nuhdella ihmisten sydäntä.

Ajattele lakia ”todistajana heitä vastaan”. Miten asia ymmärretään Uudessa testamentissa? Katso Room. 3:19-23. Miten laki näyttää meille armon tarpeemme?

Jumala kääkee Moosesta kirjoittamaan ylös laulun, jonka hän on opettanut tälle. Mooseksen tehtävänä on opettaa laulu israelilaisille, jotta se olisi ”minun [Herran] todistajani israelilaisia vastaan” (5. Moos. 31:19, RK 2012). Jälleen kerran näemme, miten Jumalan ohjeet tehdään eläväksi. Laulua, jota lauletaan, on helpompi jakaa ja levittää. Kun laulu on todistaja, sillä on kyky saada ihmiset katsomaan itseään ja näkemään, mitä laulu sanoo heistä.

Millä tavoin Jumalan laki toimii todistajana meitä vastaan silloinkin, kun pyrimme noudattamaan sitä koko Jumalalta saadulla voimallamme? Mitä tämä todistaja opettaa meille evankeliumin tarpeesta elämässämme?

**JOTTA
MENES-
TYISIT**

Raamatusta löytyy esimerkkejä Jumalan lain tuntemisen ja noudattamisen lopputuloksista.

Lue Joos. 1:7, 8. Mitä Herra sanoi Joosuelle? Miten sanojen periaatteita voidaan soveltaa meihin tänä päivänä?

Herra sanoo Kanaaninmaahan astuvalle Joosuelle: "Ole vain luja ja aivan rohkea ja noudata kaikessa toiminnassasi tarkoin sitä opetusta, jonka palvelijani Mooses on sinulle antanut. Älä poikkea siitä oikealle äläkä vasemmalle, jotta menestyisit, missä ikinä kuljetkin." (Joos. 1:7; RK 2012.)

Käsitys menestyksestä kuuliaisuuden sivutuotteena vaikuttaa päinvastaiselta tavalle, jolla menestystä maailmassa meidän päivinäimme mitataan. Monet uskovat nykyään, että menestyksen merkkejä ovat innovaatio, luovuus ja itseluottamus. Jollakin tietyllä toimialalla menestyminen vaatii usein poikkeuksellista lahjakkuutta ja riskienottoa.

Jumalan silmissä menestykseen vaaditaan aivan erilaiset keinot.

Lue Ilm. 12:17; Ilm. 14:12; Room. 1:5; Room. 16:26 ja Jaak. 2:10-12. Mitä jakeilla on sanottavaa tämän päivän ihmisille kuuliaisuudesta Jumalan laille? Miksi on tärkeää, että noudatamme lakia, vaikka se ei meille pelastusta tuokaan?

Oli kyseessä Vanha tai Uusi testamentti tai vanha tai uusi liitto, sillä ei ole väliä: Raamattuun uskovina kristittyinä meidät on kutsuttu kuuliaisuuteen Jumalan laille. Lain rikkominen (synti) johtaa vain tuskaan, kärsimykseen ja iankaikkiseen kuolemaan. Kukapa ei olisi omakohtaisesti oppinut tai nähnyt synnin eli Jumalan lain rikkomisen seurauksia? Kuten muinaiset israelilaiset saattoivat menestyä noudattamalla Jumalan lakia (vaikka he silti tarvitsivat myös armoa), samoin on meidän kohdallamme tänään. Siksi meidän on osana kristillistä kasvatusta pidettävä Jumalan laki mukana siinä, mitä uskosta eläminen ja Jumalan armoon luottaminen tarkoittavat.

Millaisia kokemuksia sinulla on synnin seurauksista? Mitä sellaista olet oppinut, jonka voit jakaa toisten kanssa, jotta he voisivat välttää samat virheet?

LAINNOU- DATAJIEN VASTUKSET JA KAMP- PAILUT

Jumalan lain seuraamisesta on suurta etua, kuten osoittaa niiden elämä, joiden Jumala antoi menestyä. Joosua noudatti tarkoin Jumalan ohjeita ja hän johti Israelin kansaa hyvin. Kerta toisensa jälkeen Herra sanoi Israelille, että jos he noudattaisivat lakia, he menestyisivät.

Lue 2. Aik. 31:20, 21. Mitkä ovat näissä jakeissa annetut keskeiset syyt sille, miksi Hiskia menestyi?

Missä tahansa kasvatustilanteessa olemmekin, meidän on korostettava kuuliaisuuden tärkeyttä. Oppilaamme eivät kuitenkaan ole tyhmiä. He huomaavat kyllä ennemmin tai myöhemmin sen karun tosiasian, että jotkut ihmiset ovat uskollisia, rakastavia ja kuuliaisia, ja silti - mitä? Onnettomuus kohtaa heitäkin. Miten selitämme tämän? Emme pysty sitä selittämään. Elämme synnin ja pahuuden maailmassa, jossa rai-voaa suuri taistelu, eikä kukaan meistä pääse sitä pakoon.

Mitä seuraavat jakeet opettavat meille tästä vaikeasta kysymyksestä? Mark. 6:25-27; Job 1, 2; 2. Kor. 11:23-29.

Epäilemättä hyvät ja uskolliset, lakia noudattavat ihmiset eivät aina ole menestyneet, ainakaan sillä tavalla kuin maailma menestyksen ymmärtää. Tässä voikin olla ainakin osittainen vastaus tähän vaikeaan kysymykseen, joka varmasti nousee esiin silloin, kun yritämme opettaa lain noudattamisen tärkeyttä. Mitä tarkkaan ottaen tarkoitamme menestyksellä? Mitä psalminkirjoittaja sanoi? "Parempi on päivä sinun esiiphoissasi kuin tuhat päivää muualla. Mieluummin olen kerjäläisenä temppelesi ovella kuin asun jumalattomien katon alla." (Ps. 84:11.) On täysin selvää, etteivät Jumalalle uskolliset ja hänen lailleen kuuliaiset tämän maailman standardeilla mitattuna aina "menesty", ainakaan tällä hetkellä. Teemme oppilaillemme karhunpalveluksen, jos väitämme muuta.

Lue Hepr. 11:13-16. Miten jakeet auttavat ymmärtämään, miksi uskolliset joutuvat uskollisuudestaan huolimatta kärsimään tässä elämässä?

JEESUS, MEIDÄN ESI- MERKKIMME

Jeesus Kristus, Jumalan Poika, oli ainoa, joka eli ihmiselämässä täydellisessä kuuliaisuudessa Isälle ja täydessä kuuliaisuudessa Jumalan laille. Hän teki tämän siksi, että voisi olla meidän sijaiskärsijämme, joka hän olikin, mutta myös siksi, että hän voisi olla meidän esimerkkinne.

Lue Luuk. 2:51, 52; Fil. 2:8; Hepr. 5:8 ja Joh. 8:28, 29. Miten jakeet muistuttavat meitä Kristuksen kuuliaisuudesta, jota hän osoitti koko elämänsä ajan?

Kenties Johannes ilmaisi asian parhaiten kirjoittaessaan: "Sen, joka sanoo pysyvänsä hänessä, tulee myös elää samalla tavoin kuin hän eli." (1. Joh. 2:6.) Kun kiinnitämme katseemme Kristuksen elämään ja hänen maanpäälliseen työhönsä, on helppo nähdä, miten hän miellytti Jumalaa kuuliaisuudellaan. Kristus täytti profetian ja noudatti Jumalan lakeja koko elämänsä ajan.

Herra käski Moosesta kirjoittamaan Jumalan lain muistiin, jotta se olisi todistuksena Israelille. Kristus oli tuon todistuksen elävä ruumiillistuma apostoleille, opetuslapsille, syntisille ja pyhille. Nyt meillä ei ole enää vain tiettyä sääntökoelmaa, vaan meillä on myös Jeesuksen – lihaa ja verta olleen ihmisolennon – esimerkki, jota voimme seurata.

Voimmeko opettajina tarjota parempaa roolimallia oppilaillemme kuin Jeesuksen ja sen, miten hän totteli Isää?

"Niin sanottu usko Kristukseen, joka opettaa, ettei meidän tarvitse olla kuuliaisia Jumalalle, ei ole uskoa vaan olettamusta. 'Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon.' (Ef. 2:8.) 'Näin on uskonkin laita. Yksinään, ilman tekoja, se on kuollut.' (Jaak. 2:17.) Jeesus sanoi itsestään ennen maailmaan tuloaan: 'Jumalani, minä täytän mielelläni tahtosi, sinun lakisi on minun sydämessäni.' (Ps. 40:9.)

Ennen kuin Jeesus nousi ylös taivaaseen, hän julisti: 'Minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen rakkautessaan.' (Joh. 15:10.) Raamatussa sanotaan: 'Siitä me tiedämme tuntevamme hänet, että pidämme hänen käskynsä.' (1. Joh. 2:3.)" (TKL 60.)

Mitä voit tehdä seurataksesi paremmin Kristuksen esimerkkiä elämässäsi ja näin samalla tulla itsekkin paremmaksi opettajaksi muille? Seuraava ajatus on ehkä jo hieman kulunut, mutta miksi tekomme puhuvat niin paljon äänekkäämmin kuin se, mitä sanomme?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Rakkaus, luomisen ja lunastuksen perusta, on myös tosi kasvatuksen perusta. Tämä käy selvästi ilmi laissa, minkä Jumala on antanut elämän ohjeeksi. Ensimmäinen ja suurin käsky on tämä: ’Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi’ (Luuk. 10:27). Rakastaa häntä, ääretöntä, kaikkivoipaa Olentoa, kaikesta voimastaan, mielestään ja sydämestään – se merkitsee jokaisen kyvyn korkeinta kehittämistä. Se merkitsee, että koko olemuksessa – ruumiissa, sielussa ja hengessä – Jumalan kuva palaute-taan ennalleen.

Toinen käsky on ensimmäisen kaltainen: ’Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi’ (Matt. 22:39). Rakkauden laki vaatii ruumiin, sielun ja hengen pyhittämistä Jumalan ja lähimmäistemme palvelukseen. Ja koituessaan siunaukseksi muille tämä palvelus antaa suurimman siunauksen meille itsellemme. Epäitsekkyys on kaiken todellisen kehityksen perustana. Epäitsekkäessä palveluksessa jokainen kykymme kasvaa korkeimpaan määräänsä. Yhä täydellisemmin pääsemme osalliseksi jumalallisesta luonnosta. Tulemme sopiviksi taivaaseen, sillä me vastaanotamme taivaan sydämeemme.” (EK 16, 17.)

Keskustelunaiheita:

1. Kuten muinaisen Israelin, meidänkin tulee samanaikaisesti sekä rakastaa että pelätä Jumalaa (Matt. 22:37; Ilm. 14:7). Keskustelkaa siitä, kuinka voi tehdä yhtä aikaa molempia. Vastatkaa myös kysymykseen: Miksi nämä kaksi käskyä eivät ole ristiriidassa keskenään?

2. Mikä ero on standardin asettamisella ja säännön laatimisella? Kummasta adventismissa ollaan sinun kokemuksesi mukaan enemmän kiinnostuneita: korkeiden standardien asettamisesta uskovien yhteisön keskuudessa vai sääntöjen laatimisesta, jotka yhdistävät yhteisöä? Mitä Raamattu opettaa korkeiden standardien asettamisesta itselle? Entä perheelle? Entä seurakunnalle?

3. Miten pidämme tasapainossa sen, että osoitamme kuuliaisuutta Jumalan laille, mutta samaan aikaan näytämme, ettei kuuliaisuutemme tuo meille pelastusta?

4. Lue Ps. 119 ja katso kuinka monta kertaa siellä mainitaan kuuliaisuus, vapaus, laki, säädökset ja käskyt. Millaista viestiä psalminkirjoittaja haluaa välittää näistä asioista?

Herran silmät: raamatullinen maailmankuva

”Herran katse yltää kaikkialle, sen alla ovat sekä hyvät että pahat.” (Sananl. 15:3.)

Avaintekstit:

Sananl. 15:3;
Job 12:7–10;
Ef. 6:12;
Ilm. 20:5, 6;
Joh. 1:1–14;
Mark. 12:29–31.

Puolalainen runoilija Czeslaw Milosz kirjoitti runon, joka alkaa kuvauksella mielikuvituseläimistä: puhuvista kaneista, puhuvista oravista ja sen sellaisista. Niillä ”on yhtä paljon yhteistä oikeiden eläinten kanssa kuin meidän käsityksillämme maailmasta on yhteistä todellisen maailman kanssa”, hän kirjoitti. Hän päätti runonsa sanoihin: ”Ajattele tätä ja vapise.”

”Vapise” voi olla ehkä vähän rankka sana, mutta totta on kuitenkin se, että monet ihmisten käsitykset maailmasta voivat olla täysin virheellisiä. Esimerkiksi lähes 2 000 vuoden ajan monet maailman älykkäimmistä ja koulutetuimmista ihmisistä ajattelivat, että maailma pysyi liikkumattomana paikoillaan maailman-kaikkeuden keskellä. Tänä päivänä monet älykkäimmistä ja parhaiten koulutetuimmista ihmisistä ajattelevat, että ihmiset kehittyivät jostakin alun perin paljon yksinkertaisemmasta elämänmuodosta.

Ihmisinä emme koskaan katso maailmaa neutraalista näkökulmasta. Näemme sen aina ja ainoastaan tiettyjen suodattimien läpi, jotka vaikuttavat siihen, miten tulkitsemme ja ymmärrämme ympärillämme olevaa maailmaa. Näitä suodattimia kutsutaan maailmankuvaksemme. On hyvin tärkeää, että opetamme nuorillemme ja vähän vanhemmillekin seurakuntamme jäsenille raamatullista maailmankuvaa.

24.10. Kansainvälinen luomakunnan päivä
Tämä tutkistelu on sapatiksi 24.10.2020

HERRAN SILMÄT

Eräs Oxfordin yliopiston professori on esittänyt teorian, että me, maailma ja kaikki, mikä meitä ympäröi, ei ole todellista, vaan olemme joidenkin avaruusolentojen digitaalisia luomuksia, jotka he ovat kehitelleet supertehokkailta tietokoneillaan. Kummallisuudestaan huolimatta teoria nostaa esiin tärkeän kysymyksen: Mikä on todellisuuden luonne?

Mahdollisia vastauksia on kaksi, vaikkakin vain toinen on järkevä. Ensimmäinen vastaus on, että maailmankaikkeus – ja kaikki mitä siinä on, me mukaan lukien – yksinkertaisesti vain on. Kukaan ei ole sitä luonut eikä muotoillut. Se vain on täällä. Tämä on kylmä fakta. Ei ole jumalaa tai jumalia, ei mitään jumalallista. Todellisuus on puhtaasti aineellista, pelkästään luonnollista. Kuten joku sanoi 2 500 vuotta sitten (ei siis mikään uusi ajatus): täällä ei ole muuta kuin ”atomeja ja tyhjiyttä”.

Toinen vastaus on, että joku jumalallinen olento (tai olennot) loi maailmankaikkeuden. Tämä tuntuu loogisemmalta kuin ajatus siitä, että maailmankaikkeus vain olisi olemassa ilman minkäänlaista selitystä. Tämä kanta sisältää luonnonympäristön eli maailman, jossa on ”atomeja ja tyhjiyttä”, mutta se ei rajoitu siihen. Se avaa oven todellisuuteen, joka on paljon laajempi, syvempi ja moniulotteisempi kuin ateistinen ja materialistinen maailmankuva.

Mitä näkökulmia seuraavat tekstit tuovat tämän päivän tutkistelussa esitettyihin ajatuksiin? Ps. 53:2; Sana. 15:3; Joh. 3:16; Jes. 45:21; Luuk. 1:26-35.

Kristillisen kasvatuksen keskiössä on paitsi Jumala, myös se, millainen Jumala hän on: henkilökohtainen Jumalamme, joka rakastaa meitä ja on vuorovaikutuksessa kanssamme. Hän on ihmeitä tekevä Jumala, joka käyttää luonnonlakeja hyväkseen. Ne eivät kuitenkaan sido häntä, ja halutessaan hän voi toimia niitä vastaan (esim. Jeesuksen neitseellinen sikiäminen). Tällaisen näkökulman opettaminen on erityisen tärkeää meidän päivinämme, koska suuri osa maailman älymyöstä avoimesti ja anteeksipyytelemättä opettaa ateistista ja naturalistista maailmankuvaa väittäen virheellisesti tieteen tukevan sitä.

Miksi raamatullinen maailmankuva on loogisempi ja rationaalisempi kuin sen ateistinen kilpailija?

LEIBNIZIN KYSYMYS

Monia vuosia sitten eräs saksalainen filosofi ja kirjailija nimeltä Gottfried Wilhelm Leibniz esitti kenties kaikkein syvälimmin perusasioihin pureutuvan kysymyksen: ”Miksi on olemassa jotakin sen sijaan että ei olisi mitään?”

Miten seuraavat raamatunpaikat vastaavat Leibnizin kysymykseen? 1. Moos. 1:1; Joh. 1:1-4; 2. Moos. 20:8-11; Ilm. 14:6, 7; Job 12:7-10.

Raamatussa Jumalan olemassaolo otetaan itsestäänselvytyksenä. 1. Moos. 1:1 ei ala sillä, että siellä annettaisiin joukko loogisia perusteluita Jumalan olemassaololle (vaikka niitä löytyykin paljon). Jakeessa pidetään hänen olemassaoloaan selvänä asiana (ks. myös 2. Moos. 3:13, 14). Tästä lähtökohdasta – että Jumala on Luoja – Raamattu ja sen sivuilla paljastettu totuus avautuu.

Oppi kuusipäiväisestä luomisesta on perustava asia myös kaikessa kristillisessä kasvatuksessa. Kaikki, mihin me kristittyinä uskomme, lepää luomisopin varassa. Raamattu ei ala sanoilla sovituksista, laista, rististä, ylösnousemuksesta tai toisesta tulemisesta.

Ei. Se alkaa kertomalla, että Jumala on Luoja. Missään muussa Raamatun opetuksessa ei olisikaan järkeä, jos Jumala ei olisi meitä luonut.

Siksi raamatullisen maailmankuvan on korostettava luomisopin tärkeyttä. Korostamisesta on tullut entistäkin tärkeämpää siksi, että luomisoppia vastaan on hyökätty täydellä voimalla tieteen nimissä. Evoluutio-oppi – oppi siitä, että elämä olisi kehittynyt miljardien vuosien aikana sykäyksittäin ja vain sattumalta – on vienyt uskon Raamattuun miljoonilta ihmisiltä. On vaikea kuvitella oppia, joka voisi olla vastakkaisempi Raamatun opetukselle ja kristilliselle uskolle yleensä kuin evoluutio. Siksi ajatus siitä, että evoluutio voitaisiin sovittaa yhteen raamatullisen luomisopin kanssa, on jopa pahempi ajattelutapa kuin ateistinen evolutionismi. Niitä ei voida sovittaa yhteen ilman, että tehdään Raamatusta täysi irvikuva sille, mitä se ja kristillinen usko ovat.

Jumala pyytää meitä viettämään yhden seitsemäsosan elämästämme muistellen kuusipäiväistä luomista. Täläista Jumala ei pyydä minkään muun opetuksen kohdalla. Mitä tämä kertoo meille siitä, kuinka perustavanlaatuisen kristillinen maailmankuva on?

RAAMATUL- LINEN MAAILMAN- KUVA

Kukaan meistä ei katso maailmaa neutraalista näkökulmasta. Esimerkiksi ateisti nähdessään taivaalla sateenkaaren näkee siinä vain luonnonilmiön. Sillä ei ole mitään muuta merkitystä kuin se, minkä ihmiset päättävät sille antaa. Toisaalta taas, jos sateenkaarta katselee joku, joka omaa raamatullisen maailmankuvan, hän näkee siinä veden ja valon muodostaman luonnonilmiön lisäksi myös vakuutuksen Jumalan lupauksista olla tuhoamatta maailmaa enää vedellä (1. Moos. 9:13-16). ”Miten suopeasti Jumala säälikään harhautuvia luotujaan sijoittamalla kauniin sateenkaaren pilviin merkiksi hänen ja ihmisten välisestä liitosta! – Jumalan tarkoitus oli, että kun lapset tulevana aikoina kysyisivät tuon kauniina kaa-reutuvan väriloiston merkitystä, vanhemmat kertoisivat vedenpaisumuksesta ja siitä, miten Jumala oli asettanut sateenkaaren pilviin vakuuttaakseen heille, ettei vesitulva enää koskaan peittäisi koko maata.” (1AO 86.)

Seitsemännen päivän adventisteille Raamattu on edelleen uskon perustana oleva teksti. Se opettaa, millainen maailmankuva meillä tulisi olla, ja antaa meille ”suodattimen”, jonka kautta voimme katsella ja ymmärtää maailmaa, joka voi olla pelottava ja sekava. Raamattu tarjoaa sapluunan, joka auttaa paremmin ymmärtämään todellisuutta, jossa olemme ja joka usein saa meidät hämmentymään.

Mitä sellaisia totuuksia seuraavista raamatunpaikoista löytyy, jotka auttavat meitä ymmärtämään paremmin todellisuutta, jossa elämme? Ef. 6:12; Mark. 13:7; Room. 5:8; Room. 8:28; Saarn. 9:5; Ilm. 20:5, 6.

Meidän on lujasti pitäydyttävä Raamatun opetuksissa, sillä ne ovat Jumalan ihmisille ilmoittama totuus, joka selittää meille tästä maailmasta monia asioita, joita emme muutoin tietäisi tai ymmärtäisi. Siksi kaiken kristillisen kasvatuksen tulee perustua Jumalan sanalle ja kaikki sille vastakkainen opetus tulee hylätä.

Mitä Raamatun opetuksia tulee mieleesi, jotka ovat selvästi vastakkaisia sille, mitä ihmiset yleisesti ajattelevat? Mitä tämä ero opettaa meille siitä, kuinka tärkeää on, että me uskollisesti pitäydymme Jumalan sanassa?

PALVO LUNASTAJAA

Niin keskeinen kuin luomisoppi onkin uskomme kannalta, oppi ei esiinny yksinään, varsinkaan Uudessa testamentissa. Se on usein yhdistetty erottamattomasti lunastusopin kanssa. Tämä johtuu siitä, että tässä langenneessa synnin ja kuoleman maailmassa pelkkä luominen ei riitä. Me elämme, taitelemme, kärsimme (kaikki meistä) ja mitä sitten? Me kuolemme ja lopulta meidän kohtalomme ei ole sen kummempi kuin tien poskeen jääneiden eläinten raatojen.

Mitä hienoa tuossa muka on?

Siksi maailmankatsomuksessamme keskeisellä sijalla on myös oppi lunastuksesta. Uskomme keskiössä on Jeesus Kristus, joka kuoli ristillä ja nousi ylös kuolleista.

Lue Joh. 1:1-14. Mitä jakeet kertovat siitä, kuka Jeesus oli ja mitä hän on tehnyt meidän hyväksemme?

Katso myös ensimmäisen enkelin sanomaa: "Minä näin taas uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille. Hän kuulutti kovalla äänellä: 'Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut! Kumartakaa häntä, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet.'" (Ilm. 14:6, 7.) Huomaa, että "ikuinen evankeliumi" on yhdistetty suoraan Jumalaan Luojana. Kun tajuamme, että Jumala, joka loi meidät, on sama Jumala, joka ihmislihaksi tulleen kanto meidän synneistämme koituvan rangaistuksen päällään, emme enää ihmettele, että meitä kutsutaan palvomaan häntä. Onko lisäksi jotakin muuta, mitä voimme tehdä tajutessamme, millainen meidän Jumalamme todella on?

Kristuksen ja hänen ristinsä tulee pysyä ensimmäisellä sijalla opetuksessamme, mutta opetukseen tulee sisällyttää myös Kristuksen toinen tuleminen, sillä Kristuksen ensimmäinen tuleminen ei paljoakaan hyödytä meitä, ellei ole myös toista tulemistä. Raamatun ilmoituksen perusteella voidaan sanoa, että Kristuksen ensimmäinen ja toinen tuleminen ovat saman tapahtuman - pelastussuunnitelman - kaksi eri vaihetta.

"Kaikki on syntynyt hänen kauttaan." (Joh. 1:3, RK 2012.) Mieti, että hän, jonka kautta kaikki on syntynyt, kuoli ristillä meidän puolestamme. Miksi Jumalan palvomisen tulisi olla luonnollinen reaktiomme tähän?

JUMALAN LAKI

Vuosia sitten Ranskassa väiteltiin siitä, pitäisikö kuolemanrangaistus lakkauttaa. Lakkauttamista kannattavat pyysivät kirjailija ja filosofi Michel Foucaultia kirjoittamaan asiasta. Foucault ei tyytynyt kirjoittamaan vain kuolemanrangaistuksen lakkauttamisen puolesta, vaan ehdotti koko vankilajärjestelmän lakkauttamista ja vankien vapauttamista.

Miksi? Koska hänelle kaikki moraalijärjestelmät olivat valtanpitäjien asettamia järjestelmiä massojen kontrolloimiseksi, eikä moraalilla säännöillä ollut laillista oikeutusta.

Vaikka näkemys on äärimmäinen, sitä voidaan pitää loogisena johtopäätöksenä ikivanhaan ongelmaan. Mooses käsittelee samaa asiaa muinaisten israelilaisten kanssa tuhansia vuosia sitten. ”Älkää silloin tehkö, kuten me nyt teemme, sillä täällä jokainen menettelee niin kuin oikeaksi katsoo.” (5. Moos. 12:8; ks. myös Tuom. 17:6; Sananl. 12:15.)

Emme ole itsessämme vanhurskaita, pyhiä emmekä tarpeeksi objektiivisia tietäksemme, mikä on moraalisesti oikein. Mistä sitten tiedämme, miten toimia? Herra, joka meidät loi, antoi meille moraalisaännöstön, jonka mukaan meidän tulisi elää. Ehkä sinun silmäsi eivät näe, mikä on oikein, mutta Herran silmät näkevät.

Mitä seuraavat tekstit opettavat meille moraalisen käytännön käytäytymisestä? 5. Moos. 6:5; Mark. 12:29-31; Ilm. 14:12.

Jos haluamme pitää lunastuksen keskeisellä sijalla kristillisessä maailmankatsomuksessamme, silloin Jumalan lain (kymmenen käskyn) on oltava myös keskeisellä sijalla. Lunastuksessa on nimenomaan kysymys siitä, että meidät lunastetaan synnistä, joka on lain rikkomista (Room. 3:20). Evankeliumissa ei laista irrallaan olisi mitään järkeä, ja siksi tiedämme, että laki yhä velvoittaa meitä, vaikkei sillä olekaan kykyä pelastaa. (Siksi tarvitsemme evankeliumia.)

Kasvatuksessa tulee korostaa asiaa, josta Ellen White käyttää ilmausta ”lain muuttumattomuus” (7AO 50, 51). Sappi on myös osa lakia. Jos kasvatuksen tarkoituksena on auttaa palauttamaan Jumalan kuva meihin niin pitkälle kuin tässä elämässä on mahdollista, silloin kasvatuksen alimmalakin tasolla Jumalan lakia tulee korottaa Kristuksen esimerkin tavoin moraalisaännöstönä, joka osoittaa meille, mikä on Herran silmissä oikein.

KERTAUS

Lisäaineisto: ”Kasvatuksen tosi tarkoituksena on Jumalan kuvan palauttaminen ennalleen ihmissielussa.” (2AO 185.) Tätä ajatusta vasten voimme nähdä, miksi vakaa kristillinen maailmankatsomus on keskeistä adventistisessä koulukasvatuksessa. Kasvatus itsessään ei välttämättä ole hyvää. Ihminen on voinut saada kasvatuksen ja korkeankin koulutuksen, jossa on korostettu ajatuksia ja asenteita, jotka ovat täysin vastakkaisia Raamatun periaatteiden kanssa. Siksi meidän seitsemännen päivän adventisteina on huolehdittava, että koulu- ja kasvatusjärjestelmämme perustuvat kristilliselle maailmankuvulle. Kaikkia kasvatuksen, tieteen, historian, etiikan, kulttuurin jne. aloja tulee opettaa kristillisen maailmankuvan pohjalta eikä näkökulmasta, joka on ristiriidassa sen kanssa tai sivuuttaa sen merkityksellönä. Ei ole olemassa neutraalia näkökulmaa, vaan ihminen katsoo aina elämää ja todellisuutta oman maailmankatsomuksensa antaman suodattimen läpi, vaikka ei olisi rakentanutkaan katsomustaan mitenkään järjestelmällisesti. Tämän takia on olennaisen tärkeää, että raamatullinen maailmankuva muodostaa perustan kaikelle kasvatustyöllemme.

Keskustelunaiheita:

1. Millaisia esimerkkejä historiasta löytyy siitä, miten kokonaiset koulujärjestelmät ovat olleet (tai ovat edelleen) hyvin tuhoisia? Missä tällaista on esiintynyt? Mitä oppilaille opetettiin? Mitä voimme oppia näistä ilmiöistä? Miten voimme suojella omia koulu- ja kasvatustiloksiamme näiltä tuhoavilta vaikutteilta?

2. Tämän viikon tutkistelussa tarkastelimme Jumalan olemassaoloa, luomista, Raamattua, lunastussuunnitelmaa ja Jumalan lakia. Mitä muita tärkeitä piirteitä tulisi sisällyttää kokonaisvaltaiseen kristilliseen maailmankuvaan?

3. Eräs 1700-luvun ajattelija kirjoitti: ”Oi, omatunto, omatunto! Sinä jumalallinen vaisto, sinä älykkään ja vapaan, mutta kuitenkin tietämättömän ja rajoittuneen ihmisen varma opas, sinä erehtymätön oikean ja väärän arvioija, joka saat ihmisen muistuttamaan Jumalaa.” Mikä tässä kannanotossa on oikeaa ja mikä väärää?

4. Tarkastele uudestaan Ellen Whiten lausuntoa: ”Kasvatuksen tosi tarkoituksena on Jumalan kuvan palauttaminen ennalleen ihmissielussa.” (2AO 185.) Mitä tämä tarkoittaa?

Jeesus mestariopettajana

”Jumala, joka sanoi: ‘Tulkoon pimeyteen valo’, valaisi itse meidän sydämemme. Näin Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan, ja se levittää valoaan.” (2. Kor. 4:6.)

Avaintekstit:

Hepr. 1:1-4;
2. Kor. 4:1-6;
Joh. 1:14, 18;
14:1-14;
Fil. 2:1-11;
2. Kor. 5:16-21.

Billy Graham kertoi tarinaa siitä, miten hän erään kenraalin kanssa vieraili sotilaiden luona kenttäsairaalassa. Eräs nuori sotilas oli niin ruhjoutunut, että hänet oli pantu makaamaan kasvot alaspäin telttakankaasta ja teräspuutkista viriteltyyn vuoteeseen. Lääkäri kuiskasi Grahamille: ”En usko, että hän koskaan enää kävelee.” Sotilas esitti kenraalille pyynnön: ”Sir, minä taisteloin puolestanne, mutta en ole koskaan nähnyt teitä. Saisinko nähdä kasvonne?” Niinpä kenraali laskeutui alas ja ryömi sänkyviritemän alle ja keskusteli siellä sotilaan kanssa kasvoista kasvoihin. Grahamin katsellessa sotilaanilmästä putosi kynnel kenraalin poskelle.

Jeesuksen syntymän aikoihin ihmiskunta makasi ruhjottuna ja vuotavana kaihuvan kipeästi parantavaa näkyä Jumalasta. Aivan kuin ihmiskunta olisi anonut: ”Oi, Jumala, saisimmeko nähdä kasvosi?” Lähettäessään Poikansa tälle planeetalle Isä lähetti meille mestariopettajan, jonka tehtävänä oli paljastaa meille Jumalan kasvot. Siitä asti meillä on ollut ihmeellinen etuoikeus nähdä, miten Jumalan kirkkauden tunteminen säteilee Kristuksen kasvoilta (2. Kor. 4:6, RK 2012).

Kun katselemme mestariopettajan matkaa tänne maailmaan, mitä voimme oppia häneltä?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 31.10.2020

ISÄ ILMAISTUNA, OSA 1

Mitkä ovat tärkeimpiä asioita, jotka apostoli nostaa esille Jeesuksesta Heprealaiskirjeen alussa? (Hepr. 1:1-4).

Jeesus tuli maan päälle osoittamaan ihmisille, kuka Isä on. Menneinä aikoina Jumalan ilmoitus tuli pieninä palasina profettojen kautta; Jeesuksessa olemme kuitenkin saaneet viimeisen ja täydellisen ilmoituksen Jumalasta.

Jeesuksen persoona on "Jumalan sädehtivä kirkkaus" (Hepr. 1:3). Syntisinä emme kestäisi, jos Jumalan koko kirkkaus avautuisi meille. Ihmiseksi tulleen Jeesus heijastaa Jumalan kirkkautta, mutta hänen ihmisyytensä vaimentaa sitä siinä määrin, että voimme katsella häntä ja ymmärtää Jumalan luonteen.

Jeesus on myös "hänen olemuksensa kuva" (Hepr. 1:3). Tässä käytettyä kreikan kielen sanaa karakter käytetään joskus kuvioista, jonka sinetti jättää vahaan tai joka on painettu kolikkoon. Jeesus on Jumalan olemuksen kuva.

Jos haluamme tuntea Isän, meidän on kuunneltava tarkasti, mitä mestariopettaja hänestä sanoo. Lisäksi meidän on tarkkailtava mestariopettajaa. Isä näkyy Pojassa.

Vertaa Hepr. 1:1-4 ja 2. Kor. 4:1-6. Kuka Jeesus on jälkimmäisen tekstin mukaan ja mitä opimme hänestä?

Opettaessaan Jumalasta Paavali ja hänen työtoverinsa pyrkivät tuomaan esille Jeesuksen omia opetuksia Isästä. Jeesus, joka on "Jumalan kuva" (2. Kor. 4:4), toi meille tietoa Isä Jumalasta. Myös Paavali on hylännyt kaiken petollisuuden ja Jumalan sanan vääristelyn ja sen sijaan tuo esille totuutta selkeästi (2. Kor. 4:2).

Kuten Jumala luomisessa käytti valoa karkottamaan pimeyden, samoin hän on antanut meille Poikansa Jeesuksen karkottamaan väärät käsitykset Jumalasta ja osoittamaan meille totuuden hänestä. Kristuksen kasvoilta opimme parhaiten tuntemaan Jumalan (2. Kor. 4:6).

Meitä kutsutaan pitämään Jumalaa esikuvanamme, sillä olemme hänen rakkaita lapsiaan (Ef. 5:1). Mitä tämä tarkoittaa ja mitä voimme oppia Jeesukselta siitä, miten meidän tulee jäljitellä Jumalaa?

IISÄ ILMAISTUNA, OSA 2

Evankeliuminsa koskettavissa aloitussanoissa (Joh. 1:1-18) Johannes puhuu Jeesuksesta ikuisena Sanana. Johanneksen väitteet Jeesuksesta eivät ole kainostelevia eivätkä rajallisia; ne ovat rohkeita ja laajuudeltaan kosmisia. Jo ennen kuin maailma sai alkunsa Jeesus oli olemassa, itse asiassa ikiajoista lähtien. Jeesus oli toimijana luomisessa (Joh. 1:2, 3). Hän on "ihmisten valo" (Joh. 1:4), ja Sanana, joka tuli maailmaan, hän "valaisee jokaisen ihmisen" (Joh. 1:9).

Mitä Johanneksen mukaan seurasi siitä, että Kristus tuli ihmiseksi? Mitä valoa hän Sanana toi? Millaisia ominaisuuksia hänellä on? Joh. 1:14, 18.

"Kun maailman pimeys oli synkin, ilmestyi valkeus. – Ihmisuudelle oli tarjona yksi ainoa toivo – että Jumalan tunteminen palautettaisiin jälleen maailmaan.

Kristus tuli uudistamaan tämän tuntemisen. Hän tuli poistamaan sen väärän opetuksen, millä ne, jotka väittivät tuntevansa Jumalan, olivat antaneet hänestä väärän kuvan. Hän tuli ilmoittamaan Jumalan lain luonteen ja omassa luonteesaan ilmaisemaan pyhyyden kauneuden." (EK 73, 74.)

Kaikki, mitä Jeesus teki elämänsä aikana maan päällä, palveli yhtä päämäärää: "Jumalan ilmaisemista ihmiskunnan kohoittamiseksi" (EK 79).

Jeesus itse sanoo: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän." (Joh. 14:9.) Missä tilanteessa ja miksi Jeesus sanoi näin? Joh. 14:1-14.

Meillä voi olla kiusaus arvostella Filippusta tämän kömpelöstä pyynnöstä (Joh. 14:8). Vaikka Filippus oli viettänyt vuosia läheisesti yhdessä Jeesuksen kanssa, hän ei silti tajunnut oleellista asiaa Jeesuksen ihmiseksi tulemisesta: että Jeesus oli tullut osoittamaan Jumalan luonteen. Ehkä tämän päivän opettajat voivat saada jotakin lohtua siitä, että yksi mestariopettajan oppilaista suoriutui näin kehnosti! Filippuksen pyyntöä on tuskin kuitenkaan kirjattu muistiin sen takia, että voisimme arvostella häntä, vaan että saamme tilaisuuden arvioida itseämme. Kuinka kauan olemme kulkeneet yhdessä Jeesuksen kanssa? Olemmeko ymmärtäneet häntä yhtään paremmin kuin Filippus? "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."

**MESTARI-
OPETTAJAN
AJATUSTEN
LUKEMINEN**

Mikä huoli Paavalilla on koskien Filippiin kristillistä yhteisöä hänen kirjoittaessaan heille kirjettä? Fil. 2:1-4; Fil. 4:2, 3.

Fil. 2:1-11 on yksi koko Raamatun syvällisimmistä teksteistä. Siinä kerrotaan Kristuksen pre-eksistenssistä eli ennalta olemisesta, hänen jumaluudestaan, ihmiseksi tulemisestaan, ihmisyydestään ja siitä, miten hän hyväksyi osakseen ristinkuoleman. Se kuvailee pitkää ja vaikeaa taivaasta ristille joltavaa tietä (Fil. 2:5-8) sekä sitä, kuinka Isä korottaa Jeesuksen koko maailmankaikkeuden palveluksen kohteeksi (Fil. 2:9-11). Jakeisiin mahtuu paljon ihmeellisiä totuuksia.

Lue Fil. 2:5-11. Mitä Paavali tuo jakeissa esiin? Mitä näistä Jeesuksen elämää ylistävistä asioista Paavali odottaa uskovien heijastavan omassa elämässään? Fil. 2:6-11.

Paavali toivoo, että Filippiin väittelynhaluun taipuvaiset uskovat oppisivat Jeesuksesta ja hänen ihmiseksi tulemisestaan. Jos Jeesus saattoi ottaa ihmisen muodon, "orjan muodon" (Fil. 2:7) ja alistua jopa ristiinnaulittavaksi, kuinka paljon enemmän heidän tuli alistua toistensa tahtoon rakkaudesta?

Meillä on paljon opittavaa mestariopettajaltamme Jeesukselta. Opimme niistä asioista, joista hän puhuu maanpäällisen työnsä aikana. Opimme ihmeistä, joita hän suorittaa ja tavasta, jolla hän suhtautuu toisiin. Voimme pyrkiä omassa ihmisuhteissamme jäljittelemään hänen suurta nöyryytistään. Voimme mietiskellä hänen halukkuuttaan vaihtaa taivaan loisto seimeen (millainen opetus tässä onkaan meille!).

Maailma sitä vastoin aivan liian usein kutsuu meitä korottamaan itseämme ja kerskaamaan saavutuksillamme. Betlehemin seimen äärellä opimme mestariopettajaltamme aivan erilaisen läksyn - sen, että Jumalan suurta kasvatus- ja pelastustyötä ei täytetä itseä korottamalla vaan nöyrytyksellä Jumalan edessä ja tulemalla toisten palvelijoiksi.

Millaisia tilanteita kohtaat parhaillaankin, joissa nöyrytyminen voi antaa sinulle mahdollisuuden heijastaa Kristusta toisille?

MESTARI- OPETTAJA JA SOVIN- NONTEKO

Aivan liian usein ihmissuhteet särkyvät. Vieraannumme toisistamme. Ihmisestä, joka on ollut läheinen ystävämme, tulee ajan mittaan ihminen, johon emme enää luota. Särkyneet suhteet voidaan kuitenkin korjata. Kun näin tapahtuu, saamme kokea sovinnon ihmeen. Harva asia on kokemuksena yhtä suloinen kuin sovinto.

Millä tavoin sovinnonteko on ydinasia Kristuksen ihmiseksi tulemisessa ja hänen tehtävässään mestariopettajana? 2. Kor. 5:16-21.

Jos tunnemme olomme siunatuksi, kun suhteemme toiseen ihmiseen korjaantuu, kuinka suurelta tuntuukaan, kun pääsemme sovintoon Jumalan kanssa? 2. Kor. 5:16-21 Paavali tekee selväksi, kuka on sovinnon takana: Isä Jumala on tehnyt aloitteen korjatakseen särkyneen suhteemme häneen. Hän on tehnyt sovintotyön Kristuksen välityksellä (2. Kor. 5:18). "Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa - -" (2. Kor. 5:19.)

Meidän ei tule olla pelkästään sovinnon vastaanottajia. Meidän tulee oppia mestariopettajaltamme. Ihmiseksi tulemisensa kautta Jeesus osallistui sovinnontekoon. Meitäkin kutsutaan osallistumaan siihen. Jumala on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen välityksellä ja nyt Jumala on "uskonut meille tämän sovituksen viran" (2. Kor. 5:18).

Kol. 1:15-20 on toinen suuri Kristuksen ihmiseksi tulemista käsittelevä Uuden testamentin teksti. Ensimmäinen osa tekstiä käsittelee Kristuksen tehtävää luomisessa (Kol. 1:15-17), kun taas jälkimmäinen osa käsittelee Kristuksen tehtävää lunastuksessa (Kol. 1:18-20). Kristuksessa Luoja-Lunastajana Jumala sovittaa kaiken itsensä kanssa. Sovitus, jonka Jumala toteuttaa Kristuksen välityksellä, on laajuudeltaan kosminen. Kristuksen ristien verellä hän "vahvistaa rauhan kaiken kanssa, mitä on maan päällä ja taivaissa" (Kol. 1:20).

Vaikka emme voi koskaan yltää mestariopettajamme saavutuksiin kosmisena sovinnontekijänä, hän on silti "uskonut meille - - sovituksen viran" (2. Kor. 5:18), jota voimme toteuttaa omassa elinpiirissämme. Tätäkö Jeesus ajatteli rukoillessaan: "Niin kuin sinä lähetit minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät" (Joh. 17:18)?

Missä tilanteissa juuri nyt voit auttaa ihmisiä pääsemään sovintoon keskenään?

MESTARI- OPETTAJAN ENSIMMÄI- SET OPPI- LAAT

Joukko tavallisia paimenia, jotka huolehtivat tavallisesta lammaslaumasta, sai vastaanottaa hätkähdyttävän, ihmeellisen ja maata mullistavan uutisen enkelien ilmestyessä heille hämmästyttävällä tavalla. Ilmestyksen innoittamina paimenet etsivät lasta, josta enkelit kertoivat.

Kuvittele seisovasi paimenten rinnalla katselemissa seimeä. Mitä näkisit? Luuk. 2:8-20.

Voimme vain ihailla mestariopettajan ensimmäisiä oppilaita: Joosefia, Mariaa ja paimenia. Jeesuksen syntymän vaatimattomat olosuhteet eivät millään lailla viittaa ihmiseksi tulemisen ihmeeseen - siihen, että tässä vastasyntyneen persoonassa Jumala on tullut yhdeksi ihmiskunnan kanssa. Kuitenkin näkyjen, unien ja enkeleiden avulla nuo ensimmäiset mestariopettajan oppilaat pystyvät katsomaan Jeesuksen syntymän ulkoisia puitteita pidemmälle. Paimenet kertovat toisille, kuka lapsi on: "Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra." (Luuk. 2:11, vrt. Luuk. 2:17.)

Miten idän tietäjät reagoivat uutiseen Jeesuksen syntymästä? Miten Herodes reagoi? Matt. 2:1-12.

Jo ennen kuin mestariopettajamme on kertonut ensimmäisen vertauksensa tai suorittanut ensimmäisen ihmeensä hän on palvontamme arvoinen - pelkästään sen tähden, kuka hän on. Osataksemme täysin arvostaa Jeesuksen myöhempää opetustyötä meidän on liityttävä näiden ensimmäisten oppilaiden, idän tietäjien, kanssa palvomaan mestariopettajaa. Hän, jonka opetuksia ihailemme, on enemmän kuin vain viisas kasvattaja. Hän on Jumala, joka on tullut elämään ihmisten keskellä. Kristillisellä kasvatuksella on juurensa Kristuksen palvonnassa.

Idän tietäjien, paimenten ja enkelten kanssa meidät on kutsuttu palvomaan Kristusta, vastasyntynyttä kuningasta, ja näkemään tässä vastasyntyneessä Jeesus-lapsessa itse Jumalan todellisuus.

Koko maailmankaikkeuden Luoja "alensi itsensä" ja tuli osaksi ihmiskuntaa, eli täällä ja kuoli ristillä kantaen itse rangaistuksen meidän syntiemme tähden. Miksi tämä on niin hyvä uutinen?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Elämä ja kasvatustyö*, s. 71–79.

”Jumalan lähettämä Opettaja on kaiken todellisen kasvatustyön keskuksena. Lausussaan sanat: ’Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän’, ’Minä olen A ja O, alku ja loppu’ (Ilm. 1:17, 18; 21:6), Vapahtaja tarkoitti yhtä varmasti meidän päiviemme kasvatustyötä kuin sitä työtä, jonka hän aloitti lähes kaksituhatta vuotta sitten.

Kun meillä on tällainen opettaja ja tällainen mahdollisuus saada jumalallista kasvatusta, eikö olisi mieletöntä etsiä hänestä erillään olevaa kasvatusta? Se olisi samaa kuin pyritäisiin olemaan viisas ilman Viisautta ja totuudellinen samalla kun hyljätään Totuus. Se merkitsisi pyrkimystä valoon ilman Valkeutta ja olemassaoloon ilman Elämää. Se olisi samaa kuin hyljättäisiin elävän veden lähde ja hakattaisiin särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.

Katso, hän kutsuu yhä: ’Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.’ ’Se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään’ (Joh. 7:37, 38; 4:14).” (EK 79.)

”Kiinnitän huomiotasi opettajien Ruhtinaan sanoihin, elämään ja menettelytapoihin. Kehotan sinua ajattelemaan Häntä. Tässä on oikea ihanteesi. Katsele sitä, viivy sen luona, kunnes jumalallisen Opettajan Henki valtaa sydämesi ja elämäsi. Tämä on korkeinta valmistusta työhösi.

Katselemalla ’Herran kirkkautta kuin kuvastimesta muuttamme saman kuvan kaltaiseksi’ (2. Kor. 3:18).

Tässä on oppilaihin vaikuttavan voimasi salaisuus: heijasta Hänen kirkkauttaan!” (EK 266.)

Keskustelunaiheita:

1. Millaiset arvot ja toiminta olisivat tärkeitä kristityille opettajille ja oppilaille, jotka ottavat tosissaan sen, että voivat oppia mestariopettajansa ihmiseksi tulemisesta?

2. Kristityillä vanhemmilla ja opettajilla on korkeat normit heijastaa Jumalan luonnetta sellaisena kuin se on paljastettu meille Jeesuksen ihmiseksi tulemisessa. Mitä meidän tulisi tehdä, kun emme yllä näihin korkeisiin normeihin?

3. Keskustelkaa torstain tutkisteluosuuden lopussa olleesta kysymyksestä. Mitä Jeesuksen syntymä, elämä ja kuolema opettavat Jumalan luonteesta? Miksi tämän tulisi olla meille niin lohdullista, varsinkin vaikeiden koetusten aikoina?

Lisää opetuksia mestariopettajalta

”Silloin Jeesus sanoi hänelle: ’Mene, uskosi on parantanut sinut.’ Samassa mies sai näkönsä takaisin, ja hän lähti kulkemaan Jeesuksen mukana.” (Mark. 10:52.)

Avaintekstit:

1. Moos. 3:1-11;
Room. 5:11-19;
1. Moos. 28:10-17;
Joh. 1:1-14;
Matt. 15:21-28;
Mark. 10:46-52.

Onko joukossamme ketään, joka ei olisi koskaan joutunut häpeämään itseään? Kukapa meistä ei olisi tehnyt asioita, joiden miettiminen tuottaa tuskaa, ja ajatuskin siitä, että toiset saisivat tietää, saa meidät kavahtamaan kauhusta? Todennäköisesti olemme kaikki kokeneet tämän, eikö vain?

Kuvittele, millaista oli olla Adam ja Eeva sen jälkeen, kun he olivat syöneet kielletystä puusta. Tai millaista oli olla Jaakob sen jälkeen, kun hän oli pettänyt isäänsä ja anastanut esikoisveljelleen kuuluvan siunauksen ja kun hän sen jälkeen joutui pakenemaan veljensä vihaa. Miten hän nukkui yönsä? Tai kuvittele olevasi nainen, joka on jäänyt kiinni aviorikoksesta, ”itse teossa” (Joh. 8:4). Daa-vidkin oli kokenut tämän, ja Psalmi 32 on hänen liikuttava tunnustuksensa siitä, millaista se oli.

Tämä yhteinen kokemuksemme on yksi syy sille, miksi evankeliumi on yleismaailmallista ja Kristuksen kuolema oli koko ihmiskunnan hyväksi. Olivatpa eromme ihmisinä millaisia tahansa, meillä on yksi varma yhdistävä tekijä: meistä jokaisesta löytyvä syntisyys.

Siksi kristillisen kasvatuksen tulee johtaa meitä sen ainoan ratkaisun äärelle, joka kurjaan tilaamme löytyy. Tällä viikolla paneudumme ainoaan ratkaisuumme: meidän mestariopettajaamme.

7.–14.11. Kansainvälinen rukousviikko
Tämä tutkistelu on sapatiksi 7.11.2020

PIILOT- TELUN SIJAAN

Lue 1. Moos. 3:1-11. Miksi Jumala kysyi Aadamilta: "Missä sinä olet?"

Typillisissä syntiinlankeemuskertomuksissa puun hedelmä on kuvattu omenaksi. Tekstissä ei kuitenkaan sanota niin. Siellä sanotaan: "Älkää syökö sen hedelmiä - -." (1. Moos. 3:3.) Ei ole väliä, mistä hedelmästä oli kyse. Puusta syöminen oli kiellettyä, sillä puu edusti kiusausta työntää Jumala syrjään ja julistaa: "Minä voin olla oman elämäni mittapuuna. Voin olla Jumala itselleni. Minun valtani on Jumalan sanan yläpuolella."

Niin siinä sitten kävi, että kun käärme sai Aadamin ja Eevan syömään puun hedelmää, heidän elämänsä alkoi luisua raiteiltaan. Kun he tunsivat Jumalan lähestyvän heitä, he yrittivät piiloutua "puutarhan puiden sekaan" (3. Moos. 3:8).

On melko kummallista, että Jumala kysyi Aadamilta: "Missä sinä olet?" Jumala varmasti tiesi, missä tämä oli. Ehkä Herra esitti kysymyksen auttaakseen Adamia ja Eevaa tajumaan, mitä he oikeastaan tekivät - piilottelivat - sen seurauksena, mitä olivat tehneet. Jumala auttoi heitä näkemään tekojensa surulliset seuraukset.

Lue Room. 5:11-19. Tässä Paavali useaan otteeseen yhdistää sen, mitä Adam teki Eedenissä, siihen, mitä Jeesus teki ristillä. Mitä tämä kertoo siitä, miten Jeesus tuli kumoamaan sen, mitä Adam oli tehnyt?

Voitaisiin sanoa jopa, että pelastussuunnitelma on Jumalan tapa reagoida Aadamin ja Eevan vastaukseen. He piilottelivat Jumalalta syntinsä häpeässä ja syyllisyydessä, ja Jumala tuli pelastamaan heidät. Omalla tavallamme mekin olemme tehneet samaa, ja Jeesus on tullut pelastamaan meidät. Siksi meillekin voitaisiin esittää kysymys: "Missä sinä olet?" Mihin syntisyytesi ja syyllisyytesi on vienyt sinut suhteessa Jeesukseen, ja mitä Jeesus on tehnyt pelastaakseen sinut?

Miksi kristillisen kasvatuksen on kaiken muun ohella korostettava sitä, että luonnostamme piiloudumme Jumalalta ja että kristillisen kasvatuksen tehtävänä on osoittaa tie Jeesuksen, ongelmamme ratkaisijan, luo?

PAKOSALLA

Lue 1. Moos. 28:10-17. Mikä on kertomuksen tausta? Mitä kertomus opettaa Jumalan armosta niitä kohtaan, jotka ovat paossa omia syntejään?

Jaakob oli äitinsä avustamana langennut julmiin, omaan perheeseensä kohdistuviin petoksiin, ja nyt hän maksoi niiden hintaa. Veli esittää väkivaltaisia uhkauksia Jaakobia vastaan, ja Jaakobista on tullut pakolainen, joka pyrkii enonsa luo Haraniin. Kaikki on ratkaisematonta ja pelottavaa.

Eräänä päivänä Jaakob tarpoo illan hämärässä, sitten yön pimeydessä. Hän on keskellä ei mitään, vain taivas kattoaan. Hän etsii kiven tyynykseen ja vaipuu uneen. Pian unen tuoma tyhjä tiedottomuus kuitenkin keskeytyy. Jaakob näkee kuuluisan unensa tikkaista tai portaista, jotka ulottuvat maasta taivaaseen. Enkelit kulkevat niitä ylös ja alas.

Sitten hän kuulee äänen, joka sanoo: "Minä olen Herra, isäsi Abrahamin Jumala - -." Ääni jatkaa toistaen lupauksia, jotka ovat Jaakobille perheen perimätiedosta tuttuja. Jälkeläistesi määrä on oleva suuri. Jälkeläistesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille. "Minä olen sinun kansasi", ääni jatkaa, "ja varjelen sinua, minne ikinä menetkin - -. Minä en hylkää sinua, vaan täytän sen, minkä nyt olen sinulle luvannut." (1. Moos. 28:15.)

Ellen White kirjoitti siitä, miten Paavali paljon myöhemmin "katselee tikapuita, jotka Jaakob näki näyssään. Ne kuvaavat Kristusta, joka on yhdistänyt maan taivaaseen ja rajallisen ihmisen äärettömään Jumalaan. Hänen uskonsa vahvistuu hänen palauttaessaan mieleensä, kuinka patriarkat ja profeetat ovat luottaneet samaan olentoon, joka on hänenkin tukenaan ja lohtunaan ja jonka hyväksi hänkin on uhraamassa henkensä." (6AO 353.)

Jaakob herää ja toteaa: "Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä tiennyt sitä." (1. Moos. 28:16.) Paikassa tapahtui jotakin vaikuttavaa. Jaakob ei tule koskaan unohtamaan tuota paikkaa, ja hän antaa sille nimen. Sitten hän vannoo elinikäistä uskollisuutta Jumalaa kohtaan.

Miten kertomus opettaa meille sen, että Jumala Jeesuksen kautta pyrkii tavoittamaan meidät synneistämme huolimatta? Miksi tämän periaatteen on oltava etualalla kristillisessä kasvatuksessa?

RABBI JEESUS

Kaikista Uuden testamentin lukujen aloituksista kuuluisin on tämä: "Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala." (Joh. 1:1.) Samasta luvusta löytyy myös tämä unohtumaton jae: "Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ai-noalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:14.)

Lue Joh. 1:1-14. Mitä jakeet kertovat siitä, kuka Jee-sus oli ja mitä hän teki maan päällä? Mitä teksti kertoo Jeesuksesta suurena opettajan esimerkkinä?

Sama Jumala, joka puhui Aadamille ja Eevalle puutarhassa ja Jaakobille keskellä ei mitään, ilmestyy nyt keskuuteemme persoonana. Jumala, sanoo Uusi testamentti, *personoitui* Jee-suksessa. Jeesuksen kautta voimme oppia Jumalan tahdosta ja Jumalan tiestä, koska Jeesus oli Jumala.

Luvussa kerrotaan edelleen, että Johannes Kastaja oli niin vakuuttava saarnaaja, että jopa Jerusalemin uskonnolliset johtajat epäilivät, että hän saattaisi olla joku erityinen henkilö. Hän kuitenkin vain valmisti tietä eräälle itseään suuremmalle. Joku hämmästyttävän erityinen henkilö oli pian ilmestytvä, ja hän, Johannes Kastaja olisi "arvoton edes avaamaan hänen kenkiensä nauhoja" (Joh. 1:27).

Seuraavana päivänä Johannes näki Jeesuksen ja julisti, että tämä oli Jumalan Poika. Hän kutsui tätä tuona ja sitä seuraavanakin päivänä Jumalan Karitsaksi.

Myös kaksi Johanneksen opetuslasta päätti lähteä seuraamaan Jeesusta. Ja kun Jeesus kysyi heiltä, mitä he etsivät, he kutsuivat häntä rabbiksi (joka tarkoittaa opettajaa) (Joh. 1:38).

Jeesus on siis rabbi eli opettaja, mutta hän on opettaja, jonka kaltaista ei ole koskaan ollut, sillä hän on Jumala. Toisin sanoen, Jumala tuli alas ihmiskunnan keskelle ottaen ihmisen muodon, ja ihmisen muodossa hän toimi rabbina, opettajana. Ei ihme, että Ellen White kutsui Jeesusta suurimmaksi opettajaksi, jota maailmassa on koskaan nähty (Signs 10.6.1886). Onhan tämä opettaja Jumala.

Mitä voimme oppia Jeesukselta siitä, miksi tärkeää ei ole vain se, mitä sanomme, vaan myös se, mitä teemme?

NAINEN ESITTÄÄ VASTALAU- SEEN

Jeesus on mestariopettaja. Jumalan todellinen luonne paistaa läpi hänen opetuksestaan ja elämästään. Siksi eräs evankeliumeiden kertomus on sitäkin merkittävämpi, sillä se osoittaa, että kun joku väittää vastaan Jeesukselle, tämä silti kuuntelee.

Lue Jeesuksen kohtaamisesta kanaanilaisnaisen kanssa (Matt. 15:21-28; Mark. 7:24-30). Jeesuksen lähipiirin miehet ovat kärsimättömiä naista kohtaan ja jopa Jeesus itse vaikuttaa siltä kuin olisi ajamassa naista pois. Mitä mieltä olet naisen uskalluksesta? Mitä kertomus opettaa siitä, kuinka Jeesus opetti toisia?

Jeesus oli lähellä Tyrosta ja Sidonia, paikassa, jossa oli paljon muukalaisia ja etnisiä jännitteitä. Kreikkaa puhuvat kaupunkilaiset halveksuivat juutalaisia maanviljelijöitä, ja juutalaiset maaseudun asukkaat halveksuivat puolestaan heitä.

Vain vähän tätä ennen Jeesuksen kotiseudun, Galilean, nukkehallsija Herodes oli mestauttanut Johannes Kastajan. Jeesuksella oli hyvin pitkälle samanlainen näky kuin Johanneksellakin, ja siksi Johanneksen mestaus vaikutti pahaenteiseltä. Jeesus joutui kohtaamaan tehtävänsä vaarallisuuden.

Tuntien taakan harteillaan Jeesus meni erääseen kotiin, jossa toivoi voitavansa pysyä tuntemattomana (Mark. 7:24). Tämä nainen kuitenkin löysi hänet.

Tuon ajan ja paikan kulttuurissa naisella ei ollut oikeutta tuoda itseään esiin. Lisäksi tämä nainen kuului kulttuuriin ja etniseen ryhmään, jolle juutalaisilla ei ollut aikaa, ja tämä teki hänen asemastaan vielä epäedullisemmän.

Naisen tytär oli kuitenkin sairaana. Hän halusi apua ja jatkoi sinnikkäästi sen pyytämistä.

Jeesus torjui hänet sanomalla: "Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille." (Matt. 15:26.) Tämä olisi voinut loukata naisen tunteita.

Sitten tapahtui jotakin merkittävää. Nainen vastasi. Hän tunsu kyllä koirat - toisin kuin juutalaiset, jotka eivät suostuneet pitämään koiria lemmikkeinään. Hän sanoi: "Ei olekaan Herra - - mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia." (Matt. 15:27.)

Naisen vastauksella on vaikutusta. Se tuntuu vastustamattomalta. Ja niin Jeesus parantaa tyttären.

Lue Matt. 15:28. Miten ymmärrät jakeen?

OPPILAS, JOKA TAJUAA

Jeesus ja hänen seuraajansa olivat ottaneet suunnakseen Jerusalemin. Aivan kuten Johannes Kastaja oli aiheuttanut Herodekselle huolta, samoin Jeesus aiheutti huolta hänelle ja muille viranomaisille. Jeesuksella oli seuraajinaan köyhiä ja haavoittuvia ihmisiä, jotka epätoivoisesti kaipasivat muutosta.

Jeesus halusi ennen kaikkea tuoda toivoa maailmaan. Hän oli kuitenkin tähän mennessä tullut täysin vakuuttuneeksi siitä, että ne, joilla oli eniten valtaa ja etuoikeuksia, tekisivät kaikkensa mitätöidäkseen Jeesuksen kutsumuksen. He eivät halunneet hänen onnistuvan.

Jeesuksen oppilaiden sisäpiiri, nuo kaksitoista opetuslasta, vaikuttivat innokkailta puolustamaan Jeesusta. Samaan aikaan he olivat kuitenkin ymmällään – jopa *sokeita*. Esimerkiksi Mark. 8:31–33 näemme, miten mestariopettaja haastaa oppilaitaan *näkemään* asioita, joita heidän on vaikea nähdä. Opetuslapset olivat siis vielä monella tavoin hengellisesti sokeita näkemään sen, millä oli todellista merkitystä (ks. Mark. 8:37).

Kaikki tämä on taustaa sille, kun Jeesus kohtaa erään, joka todella näkee.

Lue siitä, miten Jeesus parantaa Bartimaioksen, sokean kerjäläisen (Mark. 10:46–52). Huomaa, kuinka suurta armoa Jeesus osoittaa. Mieti, miten sokean miehen halu *nähdä* saa hänet tekemään päätöksen *seurata* Jeesuksen mukana. Tekeekö Markus mielestäsi tässä eroa Bartimaioksen ja muiden opetuslasten välillä? Miten kertomus valaisee *sinulle* sitä, mitä merkitsee olla herkkä reagoimaan mestariopettajan ohjaukseen?

Bartimaios oli halunnut nähdä hiuskiehkuran vauvan päässä ja vehnän värin elonkorjuun aikaan. Näkemiseen kuuluu kuitenkin enemmän kuin vain fyysisen ympäristön näkeminen. Tässä kertomuksessa on kyse hengellisestä näkökyvystä, kyse *asioiden tajuamisesta* – sen tajuamisesta, mitä mestariopettajalla on todella antaa. Fyysinen näkökyky on tärkeä asia, ja Jeesus tietää sen. Hän kuitenkin tietää myös sen, että jokaisen ihmisen syvin toive on saada uusi ja parempi elämä.

Lue Hepr. 5:12–14. Mitä jakeet opettavat meille todellisesta kasvatuksesta?

KERTAUS

Lisääaineistoa: Lue Ellen White, *Tie Kristuksen luo*, s. 55–63.

Ellen White sanoo tässä muun muassa, että kun todella vastaamme mestariopettajan kutsuun: ”Haluaamme olla hänen kaltaisinaan ja osallistua hänen hengestään. Tahdomme tehdä hänen tahtonsa ja miellyttää häntä kaikessa.” (TKL 56.) Jeesuksen Kristuksen seurassa velvollisuus ”muuttuu iloksi” (TKL 57). Lue nyt Raamatusta Matt. 5–7. Tässä on vuorisaarna – yksi upeimmista yhteenvedoista siitä, mitä mestariopettaja halusi oppilaidensa osaavan. Puheesta löytyvät sen valtakunnan keskeiset periaatteet, jota Jeesus tuli perustamaan.

Keskustelunaiheita:

1. Aivan kuten Jumala puhutteli Aadamia ja Eevaa ja myös Jaakobia, samoin Jeesus puhuttelee meitä. Hän ymmärtää syvimmit kaipauksemme ja hätkähdyttää meidät (kuten hän hätkähdytti Bartimaioksen) tajuamaan, keitä oikein olemme ja minne olemme matkalla. Tätä taustaa vasten pohtikaa, kuinka me opetamme Raamattua lapsillemme ja toisillemme. Miten eroavat toisistaan keskinkertainen Raamatun opettaminen ja sellainen opettaminen, jolla todella on vaikutusta ihmisten elämään?

2. Onko kysymys siitä, missä kohtaa olet elämäsi taipaleella, puhtaasti *henkilökohtainen*, vai voisiko olla hyödyllistä keskustella siitä ihmisten kanssa, joihin luostat? Miten ajatus seurakunnasta Kristuksen ruumina (1. Kor. 12:27) viittaa siihen, että toisten kanssa keskusteleminen voi olla yksi tapa päästä selville siitä, mitä Kristus haluaa sinun tietävän?

3. Opimme torstain tutkisteluosuudessa, että heti kun Bartimaios näki jälleen – heti kun hänet oli pelastettu hänen fyysisestä (ja hengellisestä) sokeudestaan – hän *seuras*i Jeesusta tämän matkalla Jerusalemiin. Matkalla hän kuuli joka päivä mestariopettajan viisautta. Voimme olettaa, että hän halusi olla Jeesuksen kaltainen, osallistua hänen hengestään ja tehdä hänen tahtonsa. Miten velvollisuudet voivat muuttua iloksi (vrt. TKL 57) niille, jotka seuraavat niin korkeaa standardia kuin minkä Jeesus vuorisaarnassaan asetti?

4. Pohtikaa vielä kysymystä torstain tutkisteluosuuden lopussa. Miten opimme erottamaan hyvän ja pahan? Miten määrittelemme sen, mikä on hyvää ja mikä pahaa? Miksi se, mitä teemme tällä tiedolla, on jopa tärkeämpää kuin tieto itsesään?

Kasvatus osana Jumalan palvontaa

”Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa uhrilahjoja ja tulkaa hänen eteensä. Kumartukaa Herran eteen pyhyiden kauneudessa[.]” (1. Aik. 16:29, RK 2012.)

Avaintekstit:

Dan. 3;
Ilm. 14:6-12;
Ps. 78:1-17;
Joh. 4:7-26;
1. Aik. 16:1-36;
Mark. 7:1-13.

Palvonta kuuluu ihmisyyteen. Se on osa ihmisen luontoa, jopa ihmisen langennutta luontoa. Meidät on selvästikin luotu olennoiksi, jotka Jumalan antamasta vapaudesta käsin voivat palvoa Herraa, koska rakastavat häntä ja tietävät, että hän on palvonnan arvoinen. Tällainen palvonta oli varmasti helppoa syntiinlankeemusta edeltävässä maailmassa, jossa ihmiset saattoivat seurustella Jumalan kanssa kasvoista kasvoihin sellaisen luomakunnan keskellä, jota synty, kuolema ja tuho eivät olleet vielä turmelleet. Me, jotka tunnemme vain langenneen maailman, pystymme tuskin edes kuvittelemaan tuollaista luomakuntaa.

Tänä päivänä, vaikka meissä on yhä tuo sisäänrakennettu tarve palvoa Jumalaa, palvontamme on, kuten kaikki muukin tässä maailmassa, synnin vääristämää ja vääntämää. Tämä tarkoittaa muun muassa sitä, että me palvovina olentoina saatamme päätyä palvomaan vääriä asioita, tai jopa palvomaan Herraa tavalla, jolla häntä ei kuulu palvoa (ks. esim. Mark. 7:1-13; Jer. 7:4).

Koska palvonta on niin keskeistä kristillisessä kokemuksessa, kristillisessä kasvatuksessa tulee käsitellä myös kysymystä palvonnasta. Tämä onkin tämän viikon tutkistelun aihe.

ME KAIKKI PALVOMME JOTAKIN

Jokin meissä kaipaa palvoa Jumalaa. Tuo tarve on epäilemättä Jumalan meihin istuttama, mutta kuten kaikki muukin elämässämme, se on synnin vääristämä. Alussa meidän oli tarkoitus palvoa vain yhtä ainoaa – häntä, joka on palvontamme arvoinen: meidän Herraamme ja Luojaamme. Syntiinlankeuksen jälkeen kaikki on kuitenkin suuresti muuttunut.

Kaikki me silti palvomme jotakin, jotakuta, oli se sitten mitä tahansa. Tämä auttaa selittämään, miksi kautta koko historian aina nykypäivään asti ihmiset ovat aina harjoittaneet palvontaa. Muinaisessa Egyptissä jotkut palvoivat faraota; jossakin muualla ja muina aikoina palvottiin milloin kalapatsaita tai monipäisiä jumalia, milloin muita jumaluuksia esittäviä kuvia. Jotkut ihmiset palvoivat aurinkoa, kuuta ja tähtiä.

Tänä päivänä useimmat ihmiset ovat liian sivistyneitä kumartaakseen sammakkoa esittävän patsaan edessä (monet kyllä kumartavat Mariaa esittäviä patsaita), mutta tämä ei silti tarkoita sitä, etteivätkö ihmiset, jopa maalliset ihmiset, palvoisi jotakin: rahaa, valtaa, seksiä, itseään, rocktähtiä, näyttelijöitä, poliitikkoja. Mitä tahansa rakastamme eniten, mihin tahansa kiinnitämme suurimman huomiomme, minkä tahansa puolesta elämme, se on se, mitä palvomme. Kuten maallistunut kirjailija David Foster Wallace asian ilmaisee: jos palvot väärää asiaa, se ”syö sinut elävältä”.

Mitä Dan. 3. luvun kertomus opettaa meille oikean palvonnan tärkeydestä?

Nämä kolme juutalaisnuorukaista suhtautuivat toiseen käskyyn (2. Moos. 20:4–6) juuri niin vakavasti kuin Jumala oli tarkoittanutkin siihen suhtauduttavan. Kielto olla pitämättä muita jumalia kuuluu kymmeneen käskyyn. Se on siellä yhdessä sellaisten kieltojen kanssa kuin ”Älä tapa” ja ”Älä varasta”. Palvonta, oikeanlainen palvonta, on niin tärkeää, että siitä tulee viimeisinä päivinä, juuri ennen Kristuksen toista tulemistä, jopa keskeinen kiistakysymys. Siksi kristilliseen kasvatukseen on sisällytettävä kysymys palvonnasta: mitä se on, miten meidän tulee palvoa, miksi se on tärkeää ja ketä me palvomme.

Lue Ilm. 14:6-12. Mitä jakeet opettavat meille siitä, kuinka keskeiseksi kysymys palvonnasta nousee viimeisessä kriisissä ennen Kristuksen paluuta?

JOTTA HE KERTOISI- VAT OMILLE LAPSILLEEN

Vanhan testamentin psalmeista muodostui ajan myötä keskeinen osa muinaisen Israelin hengellistä elämää. Niitä lausuttiin puhelauluina, niitä laulettiin, usein instrumenttien säestyksellä, kun haluttiin palvoa Jumalaa, varsinkin yhteisissä jumalanpalveluksissa, jotka olivat Vanhan testamentin aikaan juurikin se tapa, jolla ihmiset yleisesti ottaen palvoivat Jumalaa. Israel toimi yhteisönä, ja yhteisönä he myös palvoivat Jumalaa yhdessä.

Psalmien sanat ovat oikeastaan runoja tai sanoituksia lauluihin. Hebrean kielen psalmeja tarkoittava sana on *šillim*, joka tarkoittaa 'ylistyslauluja'. Kun me laulamme ylistystä Jumalalle, me palvomme Herraa.

Lue Ps. 78:1-17. Mikä on tämän katkelman keskeinen sanoma? Miten jakeet liittyvät kasvatukseen ja Jumalan palvontaan?

Tämän psalmin sanomassa on tiettyä määrätietoisuutta. Asaf mainitsee, miten me tuomme julki "menneisyyden arvoituksia, vanhoja asioita, joista olemme kuulleet". Menneisyyden arvoituksilla tarkoitetaan juuri niitä asioita, joiden merkitys saattaisi ajan kuluessa hämärtyä. Keskeistä tässä on se, että israelilaisten keskuudessa lasten kasvatukseen kuului se, että näille opetettiin ja kerrottiin kertomuksia Herran töistä valitun kansansa hyväksi.

Katso vielä Ps. 78:6-17. Mitä asioita israelilaisten tuli erityisesti opettaa lapsilleen? Mikä tällaisen kasvatuksen perimmäinen tarkoitus oli?

Jakeista näemme, että yhtenä kasvatuksen päämääränä oli se, että lapset oppisivat luottamaan Herraan ja pitämään hänen käskynsä. Miten Ilm. 14:12 kaltainen jae saattaisi heijastella samaa ajatusta meille tänä päivänä?

HENGESSÄ JA TOTUU- DESSA

Yksi upeimmista Uuden testamentin kertomuksista siitä, miten Jeesus auttoi särkyneitä ihmisiä, on kertomus Jeesuksesta ja samarialaisesta naisesta kaivolla.

Lue Joh. 4:7-26. Mitä Jeesus sanoo naiselle Jumalan palvonnasta? Miten he ylipäättään päätyivät keskustelemaan aiheesta?

Vaikka nainen yritti muuttaa puheenaihetta siirtämällä keskustelun Jumalan palvontaan, Jeesus otti hänen taktiikastaan hyödyn irti ja paljasti meille joitakin syvällisiä totuuksia Jumalan palvonnasta ja siitä, mitä siihen kuuluu. Kenties tämän hetkistä tarkoitustamme varten kaikkein tärkeintä on se, mitä Jeesus sanoi Joh. 4:24: ”Jumala on henki, ja siksi niiden, jotka häntä rukoilevat, tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.”

Herran todellinen palvonta tapahtuu ”hengessä”, toisin sanoen sen tulee kummuta rakkaudesta Jumalaa kohtaan ja hänen henkilökohtaisesta tuntemisestaan. ”Jumalalta tuleva uskonto on ainoa uskonto, joka johtaa Jumalan luo. Voidaksemme palvella häntä oikein meidän täytyy syntyä Pyhästä Hengestä. Tämä puhdistaa sydämen ja uudistaa mielen sekä antaa meille kyvyn tuntea ja rakastaa Jumalaa. Se tekee meidät halukkaiksi noudattamaan kaikkia hänen vaatimuksiaan. Tätä on todellinen Jumalan palvominen. Se on Pyhän Hengen toiminnan hedelmä.” (4AO 153 korjauksin.)

Palvonnan tulee kuitenkin samaan aikaan tapahtua ”totuudessa”. Meillä tulee olla oikeaa tietoa Jumalasta ja siitä, kuka hän on ja mitä hän meiltä vaatii. Toisin sanoen palvontaan kytkeytyy myös oppi. (Kuinka merkityksellistä on tietää esimerkiksi se, että palvomme Jumalaa, joka ei polta ihmisiä helvetissä ikuisesti.)

Näemme tässä siis Jumalan palvonnan kaksi elementtiä: kokemuksen, joka kumpuaa Jumalan tuntemisesta ja hänelle osoitetusta kuuliaisuudesta, sekä ne objektiiviset totuudet, joita meille on ilmoitettu hänestä. Henki ilman totuutta voi johtaa pinnalliseen sentimentaalisuuteen, joka rakentuu lähinnä ailahtelevien tunteiden varaan. Toisaalta taas totuus ilman henkeä voi johtaa elottomaan muodollisuuteen. Siksi tarvitsemme molempia.

Miten neuvoisit toista ihmistä palvomaan ”hengessä ja totuudessa”?

PYHYIDEN KAUNEUS

Lue 1. Aik. 16:1-36. Yritä kuvitella tilanne. Ajatteletko, että tunnelma oli vakavan kunnioittava vai riemullisen juhlava? Millä tavoin se saattoi olla molempia? Mitä opimme tästä Jumalan palvonnan kuvauksesta? Mitä se kertoo siitä, mitä meidän tulisi opettaa palvonnan ja miten kokea se?

Jumalan palvonnan paikka oli pyhäkköteltiltä, jossa Jumala oli asunut muinaisen Israelin keskellä ja jossa pelastussuunnitelma oli paljastettu heille. Keskeisintä palvonnassa ja siinä, mitä siitä opetamme, tulisi olla siis Jeesus ja pelastussuunnitelma, joista pyhäkköteltiltä palvelukset olivat esikuvana. Kaikki muu, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme ja mikä ansaitsee ylistyksemme ja palvontamme, on merkityksetöntä ilman ikuisen elämän toivoa, jota meille tarjotaan Jeesuksen uhrin ja hänen ristillä kärsimänsä sijaiskuoleman perusteella.

Huomaa myös tämän raamatunpaikan "evankelioiva" sävy: koko maailman oli opittava tuntemaan Israelin Jumala.

Katso 1. Aik. 16:29, RK 2012: "Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa uhrilahjoja ja tulkaa hänen eteensä. Kumartukaa Herran eteen pyhyiden kauneudessa[.]" Pyhyiden kauneus? Mitä se tarkoittaa?

Ajatellaanpa aluksi vaikka sitä, kuinka rumaa, vahingoittavaa ja alentavaa synti on. Meidän on myös nykyään vaikeaa edes kuvitella, kuinka julmia, kauheita ja alentavia Israelia ympäröivien kansojen palvontatavat olivat. Niihin menoihin kuului jopa lasten uhraamista. On täysin selvää, että nämä palvontamenot heijastelivat sitä, millaisia niiden harjoittajat olivat.

Vastakohtana näille, muinaisen Israelin oli tarkoitus olla pyhä kansa, joka pysyi erossa ympäröivien kansojen pahoista tavoista. Heidän tuli olla pyhiä sydämeltään ja mieleltään; tämä antoi heidän Jumalan palvonnalleen merkitystä ja kauneutta Herran edessä. Kerta toisensa jälkeen Vanhan testamentin profeetat moittivat ihmisiä, jotka palvoivat Herraa, mutta jotka samaan aikaan olivat sotkeutuneet väärinkäytöksiin ja joiden sydän oli kaukana hänestä.

EPÄJUMALANPALVONTA KASVATUKSESSA

Muinainen Israel oli hyvin uskonnollisten kansojen ympäröimä - kansojen, jotka olivat niin omistautuneet jumaliensa palvontaan ja lepyttelyyn, että uhrasivat omia lapsiaan niille. Tuota voidaan kutsua jo antaumukseksi, eikö vain?

Siksi Jumalan palvonta, tosi Jumalan oikea palvonta, oli tärkeä keino suojella heprealaisia sotkeutumasta epäjumalanpalvelukseen ja niihin väärin palvontamenoihin, joita heidän ympärillään harjoitettiin. Kuitenkin kaikista varoituksista huolimatta he silti lankesivat epäjumalanpalvelukseen, johon heitä oli nimenomaan kielletty osallistumasta.

Entä me tänä päivänä? Miksi oikean Jumalan palvonta ja kaiken hänen meidän hyväksemme tekemänsä muistelu on niin tärkeää, varsinkin nykyaikaisen epäjumalanpalvonnan mukanaan tuomien vaarojen edessä?

Lue Mark. 7:1-13. Mitä periaatteita löydämme jakeista 7-9, joita voitaisiin soveltaa kristilliseen kasvatukseen ja niihin vaaroihin, joita piilee maailmasta omakutuissa väärissä opeissa, jotka voivat vaikuttaa kielteisellä tavalla uskomme harjoittamiseen?

Monet tämän hetken maailman suurista aatteista perustuvat naturalistiseen maailmankuvaan. Monia koulussa opetettavia oppiaineita lähestytään juuri tästä näkökulmasta, mikä usein tarkoittaa sitä, että opetus on ristiriidassa Raamatun kanssa. Meillä saattaa olla kiusaus palvoa aatteita, jotka on ensin oletettu, ja sitten niistä on tehty teorioita, jotka on sovellettu käytäntöön. Saatamme jumaloida myös niiden filosofien, tiedemiesten ja matemaatikkojen suurta älyä, jotka näitä aatteita markkinoivat. Ongelma on siinä, että usein aatteet eivät käy yksiin Raamatun opetuksen kanssa. Koska niitä tällä hetkellä opetetaan ja niiden uskotaan olevan totta, ihmiset yrittävät kuitenkin sisällyttää ne kristilliseen opetukseen. Näin voidaan toimia ainoastaan tekemällä kompromisseja uskon suhteen, mikä usein tarkoittaa Jumalan sanan vääristelyä ja väärentelyä, jotta se saataisiin sopimaan yksiin tämän hetken aatteiden kanssa.

Mitkä ovat tämän hetken suosittuja uskomuksia, jotka ovat ristiriidassa Raamatun kanssa? Miten voimme seurakuntana varjella itsemme siltä, ettemme sisällyttäisi niitä kasvatustajestelmäämme?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton, vailla vertaa!” [Jer. 17:9.] Ne, jotka väittävät uskovansa, eivät ole halukkaita tutkimaan itseään tarkasti nähdäkseen, ovatko he todella uskossa. On pelottava tosiasia, että monet heistä nojautuvat väärään toivoon. Joidenkin toivo perustuu heidän vuosia vanhoihin kokemuksiinsa. Kun kyse on tästä ajasta, jolloin sydämiä tutkitaan ja jolloin jokaisella tulisi olla päivittäinen kokemus, heillä ei ole mitään kerrottavaa. He tuntuvat ajattelevan, että pelkkä totuuden tunnustaminen pelastaa heidät. Kun Jumalan vihaamat synnit on nujerretty, Jeesus astuu sisään ja aterioi kanssasi ja sinä hänen kanssaan. Silloin saat häneltä jumalallista voimaa ja kasvat hänenissä ja voit pyhällä voitonriemulla sanoa: ’Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!’ [1. Kor. 15:57.] Herralle olisi mieluisampaa, jos ne penseät, jotka väittävät uskovansa, eivät olisi koskaan edes maininneet hänen nimeään. He ovat jatkuvana painolastina niille, jotka muutoin olisivat Jeesuksen uskollisia seuraajia. He ovat kompastuskivinä ei-uskoville, ja pahat enkelit ovat voitonriemuisia ja pilkkaavat Jumalan enkeleitä sen väärän suunnan takia, jonka nämä ottavat. Tällaiset ovat kirouksena niin kotimaassa kuin maailman kentillä. He lähestyvät Jumalaa huulillaan, mutta heidän sydämensä on kaukana hänestä.” (2SG 227.)

Keskustelunaiheita:

1. Väärä palvonta juontaa juurensa sydämen ongelmiin, kuten opimme Mark. 7:1-13. Jumala ei arvosta palvontaa, jota huulemme tuottavat, jos se ei nouse sydäimestä. Miksi evankeliumi ja kertomus Jeesuksen kuolemasta meidän puolestamme on voimallinen tapa avata ihmisten sydän todella rakastamaan Jumalaa?

2. Pohtikaa Jumalan palvontaa ”hengessä ja totuudessa”. Onko mahdollista palvoa Jumalaa vain ”hengessä” tai vain ”totuudessa”, vai vaatiiko oikeanlainen palvonta molempia?

3. Sydämemme on oltava oikeassa suhteessa voidaksemme palvoa Jumalaa. Mitä tämä tarkoittaa? Täytyykö meidän odottaa, kunnes olemme täydellisessä yhteydessä Herraan ja elämämme on täydellisessä järjestyksessä ennen kuin voimme palvoa? Toisaalta taas, miten Jumalan todellinen palvonta voi auttaa sydäntäsi pääsemään sopuun Jumalan kanssa?

Kasvatus ja lunastus

”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.” (2. Tim. 3:16.)

Avaintekstit:

- 1. Moos. 1:26, 27;
- Jes. 11:1–9;
- 2. Tim. 3:14–17;
- 1. Kun. 5:9–14;
- Joh. 14:17;
- 1. Kor. 2:1–16.

R aamattu on pitkä kertomus Jumalasta ja hänen kansastaan. Joskus sitä pidetään rakkauskertomuksena, joka on mennyt pahasti pieleen, ainakin väliaikaisesti. Se voidaan nähdä myös kertomuksena isästä ja hänen kapinallisista lapsistaan, jotka lopulta tulevat toisiin aatoksiin.

Tämän viikon tutkistelun tarkoituksena on ajatellen etsimme Raamatun kokonaiskertomuksesta erästä toista teemaa – teemaa opettajasta ja hänen oppilaisistaan. Oppilaat epäonnistuvat jatkuvasti kokeissaan, mutta opettaja kärsivällisesti selittää läksyä uudelleen ja uudelleen, kunnes lopulta ainakin jotkut oppilaat oppivat asian.

Raamatun kertomus poikkeaa oikeastaan vain yhdeltä osin omista inhimillisistä tarinoistamme, jotka tunnemme niin hyvin: tällä kertomuksella Jumalasta ja hänen kansastaan on takuuvarmasti onnellinen loppu, jossa tavoitteet saavutetaan. Jumalan armo kansaansa kohtaan takaa tämän lopputuloksen. Ihmisen vastuu jumalasuhteessa on usein ymmärretty väärin, ja monet ovat alkaneet pelätä asemaansa, koska näkevät sen jotenkin työläänä. Kuitenkin Raamatun kertomus on pohjimmiltaan kutsu tuntea Jumala ja ymmärtää hänen tahtonsa. Jumalan tuntemisen opettelu on ensisijainen vasteemme hänen armoonsa. Me emme voi ansaita sellaista armoa, mutta voimme opetella sitä. Eikö kristillinen kasvatus ole ytimeltään juuri sitä, että se opettaa meille, mitä tämä armo on?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 21.11.2020

JUMALAN KUVAKSI

Lue 1. Moos. 1:26, 27 ja 1. Moos. 5:1, 3. Millaiseksi Jumala alun perin loi ihmiskunnan? Mitä ihmiskunnalle tapahtui synnin tulon jälkeen?

Ilmaus ”Jumalan kuvaksi” on kiehtonut raamatunselittäjiä vuosisadasta toiseen. Mikä on se kuva, jonka kaltaiseksi ensimmäiset ihmiset luotiin? Tarkoittaako se, että Jumala katsoi peiliin ja muovasi uuden luomistyönsä itsensä näköiseksi? Vai tarkoittaako se, että ihmiset ovat kaikista olennoista eniten Jumalan kaltaisia? Vai viitataanko sillä hengelliseen ja älylliseen yhtäläisyyteen ja jonkinlaiseen Luojan ja hänen luomansa ihmisen yhteensopivuuteen? Raamattu ei anna tarkkaa selitystä ilmaukselle, mutta tutkijat ovat muun Raamatun perusteella tehneet päätelmiä ja tulkintoja siitä, mitä se voisi tarkoittaa. Näemme, että syntiinlankeemuksen jälkeen tuo kuva muuttui, ja siksi Ellen G. White kirjoittikin, että kasvatuksen tarkoituksena on palauttaa ihmiseen hänen Tekijänsä kuva. (EK 14-17.)

Miten kasvatusta voisi yltää näin merkittävään tavoitteen?

Jumala loi meidät suhteeseen kanssaan, jokseenkin samanlaiseen suhteeseen kuin vanhemmilla on omiin lapsiinsa. Jumala loi meidät kuvaksensa – vähän niin kuin ihmisvanhemmilla on lapsia, jotka muistuttavat heitä itseään (1. Moos. 5:1) – jotta voisi kasvattaa meitä lapsikseen, jotka kuuluvat hänen perheeseensä. Hän voi viestiä kanssamme ja muodostaa meihin kestävästä suhteesta. Jumalan kuva on siis enemmänkin ajattelun tasolla tapahtuva kokemus, joka mahdollistaa kahden olennon – Jumalan ja ihmisen – kohtaamisen ajatusten tasolla. Juuri näin tapahtuu kasvatuksessa, ensin kotona vanhempien ja lasten välillä, ja myöhemmin koulussa, kun opettajat ottavat vastuun kasvatustyöstä. Selvästikin Jumala tarkoitti kasvatusta tällaiseksi prosessiksi luodessaan meidät, toisin kuin muut olennot, omaksi kuvakseen. Hän teki sen voidakseen opettaa meitä, ja me voimme oppia häneltä, kunnes hänen kuvansa (aivoituksensa) heijastuu meistä.

Lunastus on kertomus kasvatuksesta, joka ulottuu luomisesta ihmiseksi tulemiseen ja siitä uudelleenluomiseen. Miten tämä ajatus vaikuttaa sitoutumiseemme kristilliseen kasvatukseen kotona, seurakunnassa, koulussa, yliopistossa ja läpi koko elämän?

JEESUS OPETTA- JANA

Raamattu kuvailee Jeesusta useilla eri nimillä. Hän on Jumalan Poika, Messias, Ihmisen Poika, Pelastaja, Lunastaja, Herra ja Jumalan Karitsa vain muutamia nimiä mainitaksemme. Kuitenkin niille, jotka tunsivat hänet parhaiten niiden yli kolmen vuoden ajan, jolloin hän teki julkista työtään Juudeassa ja Galileassa, hän oli opettaja. He kutsuivat häntä mestariksi tai rabbiksi, jotka molemmat tarkoittavat opettajaa.

Opettajan ammatti ja työ oli varmasti erityisen sopiva tapa Jeesuksen toteuttaa julkista tehtävänsä. Jollakin tapaa hänen lunastustyönsä muistuttaa opettajan työtä. Jesaja, ilosanoman profeetta, oli ennustanut tämän työn.

Lue Jes. 11:1-9. Mitä teksti paljastaa Jeesuksen tehtävästä opettajana?

Yksi Raamatun hätkähdyttävimmistä messiaanisisista profetioista löytyy Jesajan kirjan 11. luvusta. Jakeet 1-3 esittelevät tulevan Messiaan kasvatuksellisin termein - henkilönä, joka tuo viisauden, ymmärryksen, taidon ja totuuden tuntemisen. Katkelma päättyy tähän merkittävään lupaukseen: " - maa on täynnä Herran tuntemusta niin kuin meri on vettä tulvillaan." (Jes. 11:9.) Kenties juuri tällaiset Raamatun opetukset innoittivat Ellen Whiten kirjoittamaan kasvatusta käsittelevässä kirjassaan, että kasvatustyö ja lunastustyö ovat yhtä (ks. EK 29).

Lue Joh. 3:1-3. Nikodemos puhutteli Jeesusta rabbina. Lisäksi hän antoi tälle tunnustusta Jumalan lähettämänä opettajana tämän tekemien tunnustekojen tähden sekä sen syvällisen ymmärryksen tähden, joka tällä oli elämän tarkoituksesta. Jeesus hyväksyi Nikodemoksen näkemyksen siitä, mistä hänen omat opettajan lahjansa olivat peräisin vastaamalla tälle, että tämän täytyi syntyä uudestaan päästäkseen näkemään Jumalan valtakunnan (ymmärtämään mistä siinä on kyse ja astumaan sinne sisälle). Auktoriteetti opettaa toisia saadaan Jumalalta (jopa Jeesuksen kohdalla).

Opettaminen on Jumalan lahja. Toimeksianto siihen tulee Jumalalta. Jeesuskin omaksui tuon tehtävän itselleen, ja tehtävän tärkeyden tunnustavat kaikki, joilla ajatellaan olevan jumalallista auktoriteettia.

Mikä osa meillä on siinä, että saamme nähdä tämän profetian täyttymisen eli sen, että maa on täynnä Herran tuntemusta?

MOOSES JA PROFEETAT

Lue 2. Tim. 3:14-17. Mitä jakeet opettavat Raamatun osasta kristillisessä kasvatuksessa?

Raamatun ensimmäistä osaa kutsutaan nimellä Toora, joka käännetään joskus sanalla 'laki', koska kirjat sisältävät paljon lakeja. Asianmukaisempi käänös olisi 'opetus' tai 'ohje'. Ajattelutapa on hyvin erilainen kuin se, millaiseksi monet mieltävät Raamatun lain. Usein ajatellaan, että siinä on kyse säännöistä, joita meidän on seurattava voidaksemme pysyä Jumalan suosiossa. Todellisuudessa laki on tarkoitettu opetusmateriaaliksi, joka kertoo, miten elämässä voi menestyä ja säilyä turvassa pysymällä liittosuhteessa, johon Jumala on meidät alun perin tarkoittanutkin luodessaan meidät.

Kaksi seuraavaa heprealaisen Raamatun osaa ovat profeetat. Ne kertovat siitä, miten Jumalan kansa hallitsi opetusmateriaalinsa ja miten se onnistui elämään sen mukaan (aiemmat profeetat tai historian kirjat) ja mitä heidän olisi pitänyt oppia tästä kasvatust materiaalista (myöhemmät profeetat). Jäljelle jäävä osa Vanhaa testamenttia (hepr. 'kirjoituksia') on täynnä esimerkkejä menestyneistä tai vähemmän menestyneistä opettajista ja oppilaista sekä heidän kasvatavista kokemuksistaan. Esimerkkejä kasvatuksellisista menestystarinoista ovat Ester, Ruut, Daniel ja Job. Esimerkkejä kasvatuksellisista epäonnistumisista ovat Jobin neljä ystävää. Psalmien kirja on virsikirja, mutta sieltäkin löytyy ainakin kolme kasvatukseen liittyvää psalmia: 1, 37 ja 73.

Evankeliumit ovat täynnä kasvatuksellista aineistoa, varsinkin Jeesuksen vertaukset. Monet Paavalin kirjeet alkavat vahvalla evankeliumin julistuksella, mutta päättyvät kasvatuksellisiin käytännön neuvoihin siitä, millaista kristityn elämän tulisi olla. Ilmestyskirjassa on paljon kasvatuksellista aineistoa. Koko seurakunnan tulevaisuus paljastetaan kirjassa, jonka vain Jumalan Karitsa - Jeesus, mestariopettaja - voi avata (Ilm. 5:1-5).

Jotkut sanovat, ettei kaikki Mooseksen kirjoissa oleva opetusmateriaali sovellu meidän päiviimme, ja tämä on totta. 5. Moos. 17:14-20 löytyy laki siitä, kuka voidaan valita kuninkaaksi. Tänä päivänä emme nimitä kuninkaita seurakunnassa. Miten me määrittelemme oikeanlaisen tavan soveltaa kaikkea Raamatun opetusmateriaalia meidän päivinämme?

VIISAITA MIEHIÄ JA NAISIA

Ymmärrämme tänä päivänä hyvin sanat ”koulu”, ”opiskelu” ja ”kasvatus”, mutta Raamatussa ne eivät ole kovin yleisiä sanoja. On eräs sana, joka esiintyy siellä paljon useammin: ”viisaus”. Esimerkiksi Vanhassa testamentissa mainitaan viisaat ihmiset (2. Sam. 14:2; Sananl. 16:23; 24:5, RK 2012).

Lue 1. Kun. 5:9-14. Mitä jakeet opettavat viisauden tärkeydestä?

Kuningas Salomo nostetaan esiin todella viisaana ihmisenä, joka puhui kasveista ja eläimistä ja esitti lausemia suurella viisaudella, eli hän oli hyvin oppinut mies (1. Kun. 5:9-14). Sananlaskujen kirja ja Saarnaajan kirja sisältävät monia viisaita opetuksia useista eri aiheista. Monet opetuksista ovat peräisin Salomolta, mutta myös muilta muinaisajan viisailta opettajilta (Sananl. 1:1, 25:1; 30:1; 31:1).

Raamatun mukaan viisaus on melko pitkälle samankaltaista kuin kasvatus on meille tänä päivänä. Se on jotakin, minkä ihminen oppii vanhemmiltaan ja opettajiltaan, varsinkin silloin kun hän on vielä nuori (Saarn. 12:1), mutta viisautta karttuu kyllä koko elämän ajan. Viisauteen kuuluu yleensä jokin käytännöllinen puoli; esimerkiksi, voimme oppia muurahaisilta, jotka kokoavat kesällä, jotta niillä olisi kyllin talvella (Sananl. 6:6-8).

Viisaus ei ole kuitenkaan pelkästään käytännöllistä, vaan siihen kuuluu myös teoreettinen puoli, sillä se alkaa uskosta Jumalaan ja seuraa tiettyjä perusperiaatteita (Sananl. 1:7). Viisaus auttaa meitä elämään vastuullisesti ja niin, että olemme hyödyksi toisille. Se suojelee meitä onnettomuuksilta. Ja kuten kasvatus tänä päivänä, viisaus ei vastaa kaikkiin kysymyksiin, joita saatamme esittää, mutta se auttaa meitä olemaan tyytyväisiä siihen, mitä tiedämme, silloinkin, kun vielä jatkamme vastausten etsimistä siihen, mitä emme tiedä. Tästä asemasta meidän on hyvä oppia tuntemaan Jumalaa ja luottamaan hänen armoonsa. Jer. 18:18 mukaan viisaiden neuvot ovat pappien ja profeettojen opetusten ja sanojen veroisia. Niin viisaat opettajat, papit kuin profeetatkin välittävät Jumalan sanomia kansalleen, joko lain opettamisen kautta, kasvatuksellisinä neuvoina tai erityisinä viesteinä Jumalalta.

Miten voimme oppia viisautta ja sitten välittää sitä niille, jotka tulevat jälkeemme? Miksi on niin tärkeää, että me kansana toimimme näin?

KASVATUS ALKUSEU- RAKUN- NASSA

Yksi kasvatuksen suurista periaatteista tulee ilmi Raamatussa siinä kohtaa, kun Jeesus, mestariopettaja, valmistautuu jättämään oppilaansa eli opetuslapsensa. He olivat olleet hänen kanssaan kolme ja puoli vuotta, suurin piirtein saman verran aikaa kuin me varaamme lukiokoulutukselle tai alemman korkeakoulututkinnon suorittamiseen. Suoritettuaan nämä opinnot oppilasta pidetään yleensä valmiina pärjäämään omillaan.

Jeesus tiesi kuitenkin paremmin, ja siksi hän järjesti seuraajilleen jatkuvaa kasvatusta Pyhän Hengen ohjauksen alaisina. Tuota opettajaa tai ohjaajaa kutsutaan myös Puolustajaksi (kreik. paraklētōs), ja hänet on annettu Jeesuksen seuraajille pysyväksi avuksi (Joh. 14:16, 17). Hän on Totuuden Henki. Vaikka Pyhää Henkeä ei kutsutakaan meidän kasvatustajaksemme, Hengen työ on kuitenkin kasvatuksellista, koska se saa meidät etsimään totuutta ja löytämään sen.

Lue 1. Kor. 2:1-16. Mitä kasvatuksen näkökulmasta tärkeää Paavali tuo tässä esiin?

Paavali aloittaa muistuttamalla Korintin seurakuntaa siitä, miten hän ensi kertaa heidän luokseen tultuaan ei puhunut muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta ja hänen ristiinnaulitsemisestaan (1. Kor. 2:2) – ei mitään viisastelua, vain evankeliumin julistamista. Tässä ei kuitenkaan ollut kaikki, sillä siten kun nämä uudet kristityt kypsyivät, apostoli tuli takaisin opettamaan heille viisautta, niitä asioita, jotka Jumala oli kätkenyt jo ennen maailman alkua (1. Kor. 2:6, 7), myös Jumalan syvimmit salaisuudet (1. Kor. 2:10). Kaikkea tätä tutkitaan Jumalan Hengen ohjauksessa, kun hän liittyy yhteen oppijan hengen kanssa.

Kuinka syvää ja laajaa oppiminen onkaan niille, joita Henki johtaa? 2. Kor. 2. luku päättyy lainaukseen profeetta Jesajalta: ”Kuka tuntee Herran mielen, niin että voi neuvoa häntä?” (Vrt. Jes. 40:13.) Profeetta, joka puhui aikansa tavallisille ihmisille, sanoi, että kukaan ei voi neuvoa Herraa. Paavali kuitenkin korjasi tuota näkemystä sanomalla: ”Mutta meillä on Kristuksen mieli.” (2. Kor. 2:16.) Tällä hän tarkoitti, että Hengen täyttämillä kristityillä on pääsy jopa Jumalan mielen salaisuuksiin, ja näin ollen kaikkeen siihen opiin ja ymmärryksen määrään (1. Kor. 2:10–13), jota tarvitaan vanhurskauden tuntemiseen.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lähetyskäsystä (Matt. 28:18-20) sai alkunsa uskonnollinen liike, joka levisi kaikkialle maailmaan. Alkuun vain muutama apostoli tai lähetystyöntekijä kulki ympäriinsä ja kokosi oppilaita, teki heistä opetuslapsia, kutsui heitä uskomaan Jeesukseen, kastoi heidät ja opetti heille kaiken, minkä Jeesus oli käskenyt opettaa. Eri kulttuureista ja eri kielistä kristityiksi kääntyneet ihmiset astuivat ylös kastevedestä aloittaakseen kasvatuksen saamisen Jumalan koulussa. Heillä oli vielä opittavaa.

Kristittyjen jatkuva oppiminen ei perustu vain älylliselle uteliaisuudelle tai innolle hallita tietoa, vaan pikemminkin sille, että usko tunkeutuu jokaiseen päivittäisen elämän hetkeen. Opittavaa on niin paljon. Tämän takia Uuden testamentin kirjeet sisältävät sekä julistusta Jeesuksesta että kasvatuksellista opetusta kaikissa niissä asioissa, joita kristityn tulee oppia. Hyvä esimerkki julistuksesta on 1. Kor. 2:2. Opetus taas alkaa 1. Kor. 4. luvusta, ja siitä eteenpäin asia jatkuu enemmän tai vähemmän kasvattavana koko kirjeen loppuun asti. Mitä kristittyjen tulee sitten oppia?

Heidän tulee oppia työstä, levosta, sosiaalisista ongelmista, yhteisön ihmissuhteista, seurakunnasta, Jumalan palvonasta, taloudenhoidosta, hyväntekeväisyydestä, suhtautumisesta esivaltaan, toisten neuvomisesta, perhe-elämästä, avioliittosuhteista, lasten kasvatuksesta, ruoasta ja sen valmistamisesta, pukeutumisesta, jopa vanhenemisestä ja elämän päättymiseen valmistautumisesta, omasta elämästä ja elämästä yleensä tässä maailmassa. Asioiden ymmärtäminen ei tule luonnostaan. Kaikki on opittava.

Keskustelunaiheita:

1. Kuinka tärkeää kasvatustyö on seurakunnan lähetystehtävän kannalta?
2. Mitä Ellen G. White tarkoitti kirjoittaessaan, että taivas on koulu (ks. EK 283)?
3. Lukekaa uudelleen 1. Kor. 2:1-16. Katsokaa, mitä Paavali kertoo siitä, mitä Jumala paljastaa meille innoituksen kautta. Pohtikaa Paavalin väitettä siitä, että tämän maailman viisauts ja hallitsijat kukistuvat. Jos Paavali saattoi sanoa näin jo tuolloin, miten on meidän aikamme "viisauden" laita?

Seurakunta ja kasvatus

”Emme me yrittäneet saada kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia itsellemme arvonantoa. Ollessamme teidän luonanne olimme lempeitä kuin lapsiaan hoivaava äiti. Rakastimme teitä niin hellästi, että olimme valmiit antamaan teille Jumalan evankeliumin lisäksi oman itsemmekin; niin rakkaiksi te olitte meille tulleet.” (1. Tess. 2:6–8.)

Avaintekstit:

Luuk. 10:30–37;
Matt. 5:14–16;
Luuk. 4:18–23;
Jer. 29:13;
Matt. 7:7;
1. Tess. 2:6–8.

Jo varhaisimmista ajoista lähtien, jolloin uskovat ovat kokoontuneet yhteen palvomaan Jumalaa – synagogissa, kodeissa ja seurakunnissa – Raamattu piirtää meille heistä kuvan ihmisinä, jotka kirjoitusten tutkimisen ja Jumalan palvonnan kautta kaipaavat tuntea Jumalan ja ymmärtää hänen tahtonsa heidän elämässään. Toistuvasti Raamattu näyttää myös sen, että seurakunta on paikka, jossa tulisi käydä vakavia ja ajankohtaisia keskusteluja ja jossa ihmiset voivat kasvaa Jumalan ja hänen tahtonsa tuntemisessa heidän elämäänsä nähden.

Joskus meitä pelottaa esittää kysymyksiä. Raamattu kuitenkin käyttää usein kysymyksiä johtaakseen ihmisiä selkeämmin ymmärtämään Jumalaa. Samalla tavalla kaikkialla Raamatussa käytetään kertomuksia luomaan ihmisille mahdollisuuksia arvioida uudelleen sitoumuksiaan. Jeesus erityisesti keskittyi tämän tyyppiseen kasvatukseen opetuslastensa ja seuraajiensa kanssa.

Jos seurakunnan tulee olla paikka, jossa saadaan kasvattavaa opetusta, sen on tarjottava tilaa aidolle keskustelulle. Aivan kuten meille on koulussa toistuvasti sanottu, ettei tyhmiä kysymyksiä ole olemassakaan, samoin meidän on seurakunnassa tarjottava turvallinen ympäristö kaikille kasvaa armossa sekä Jumalan ja hänen heille varaamansa suunnitelman tuntemisessa.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 28.11.2020

AITO KRIS- TILLINEN KASVATUS

Kerrotaan tarinaa rabbista, joka katsoi luokkahuoneessaan istuvien nuorten opiskelijamiesten unisiin silmiin ja kysyi heiltä: "Oppilaat, mistä voi tietää, että yö on päättynyt ja päivä on alkanut?"

Useat oppilaat nostivat varovasti kättään. "Rabbi, tietäkö sen siitä, että pystyy erottamaan viikunapuun oliivipuusta?" eräs heistä kysyi.

"Ei."

Toinen opiskelija viittasi ja sanoi: "Rabbi, tietäkö sen siitä, että pystyy erottamaan lampaan vuohesta?"

Kuunneltuaan useita vastausehdotuksia rabbi sanoi: "Oppilaat, siitä tietää, että yö on päättynyt ja päivä alkanut, kun voi katsoa kasvoin, joita ei ole koskaan ennen nähnyt, ja tajuaa, että tuo muukalainen on veli tai sisko. Siihen asti, vaikka päivä olisi kuinka kirkas, on vielä yö."

Lue Luuk. 10:30-37. Mitä Jeesus yritti kertomuksen kautta sanoa? Minkä tulisi tämän kertomuksen perusteella olla osa aitoa kristillistä kasvatusta?

Seitsemännen päivän adventisteina meille on uskottu paljon opillista valoa ja totuutta, jota suurin osa kristikunnastakaan ei vielä ymmärrä (kuolleitten tila, sapatti, suuri taistelu, 1844 ja tuomio muutamia mainitaksemme). Ja vaikka kuinka tarkeitä nämä totuudet ovatkin, mitä hyötyä niistä on, jos emme ole ystävällisiä ihmisille, jos osoitamme ennakkoluulojamme heitä kohtaan ja jos sallimme ympäristömme kulttuurillisten ja sosiaalisten asenteiden vaikuttaa meihin niin, että kohtelemme toisia alempiarvoisina?

Aidon kristillisen kasvatuksen tulee, jos ei muuta, niin ainakin nostaa meidät tällaisten inhimillisten heikkouksien ja pahuuksien yläpuolelle näkemään ihmiset sellaisina kuin Kristus heidät näkee - olentoina, joiden puolesta hän on kuollut ja joiden synnit hän on kantanut ristillä; olentoina, joista hän on maksanut äärettömän suuren hinnan. Jos me korotamme ristiä, kuten meidän tulee, silloin näemme jokaisen ihmisolennon arvon ja kohtelemme heitä Jumalan heille antaman arvon mukaisesti. Tällaisen opetuksen tulee kuulua kristilliseen kasvatukseen tai muuten kyseinen kasvatusta ei ansaitse nimitystä "kristillinen".

Mitä ennakkoluuloja kulttuurisi ja yhteiskuntasi ylläpitää, joiden yläpuolelle sinun on kristittynä noustava?

KUTSUTTU ELÄMÄÄN VALONA

Kaikkialle minne katsommekin näyttää siltä kuin maailmamme olisi luhistumassa, kuin valo olisi vaihtumassa pimeyteen. Pimeyttä löytyy myös paljon lähempää, kun mietimme kokemuksiamme tässä vaikeassa ja haastavassa maailmassa. Mekin ymmärrämme elämän tuomat kauhut, kun joudumme kamppailemaan sairauden tai rakkaan ihmisen menetyksen kanssa, kun näemme, miten perheet ajautuvat eroon, ja kun yritämme ymmärtää, mistä yhteiskunnassamme ja kulttuurissamme esiintyvä pahuus johtuu.

Silti tämän moraalisen konkurssin ja henkisen pimeyden, kaiken ulkoisen ja sisäisen metelin keskellä, kuulemme Jeesuksen sanat jokaiselle meistä:

”Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksessä, jos se on ylhäällä vuorella. Eikä lampua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneessa oleville. Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14-16.) Mitä jakeet opettavat siitä, kuinka meidän tulee elää? Entä siitä, kuinka se, mitä me kristittyinä teemme, vaikuttaa siihen, miten muut näkevät Jumalan?

Miten Jeesuksen kuulijakunta mahtoi ymmärtää hänen sanansa istuessaan kuuman auringon alla Gennesaretinjärven rannalla? Kuulijat tiesivät kyllä kaiken valosta ja pimeydestä. Varmasti he tunsivat pimeyden, jota pelätä. He elivät Rooman vallan alla, sotilasyhteiskunnassa, joka oli puhelinten, tietokoneiden ja internetin puuttumisesta huolimatta monella tapaa yhtä tehokas yhteiskunta kuin omamme ja joillakin tavoilla jopa kauhistuttavampi.

Roomalaisia oli kaikkialla muistuttaen kukkuloille kokoon-tuneille kansanjoukoille, että ne, jotka halusivat aiheuttaa hankaluuksia, löytäisivät itsensä pian kiduttajien käsistä ja kuolisivat alastomana roomalaisella ristillä.

Kristus kuitenkin kehotti heitä elämään valona. Olemaan armollisia. Olemaan sydämeltään puhtaita. Olemaan rauhan-tekijöitä. Kristilliseen kasvatukseen tulee siis sisältyä se, että oppilaita opetetaan olemaan valona maailmassa, heitä opetetaan tekemään valintoja ja päätöksiä, jotka paljastavat Jumalan todellisuuden ja hyvyyden toisille.

OPETUS- LAPSINA ELÄMINEN

Jos seurakunta on vakavissaan sen suhteen, että se voisi olla tukemassa kristillistä kasvatusta, on välttämätöntä, että kaiken lähtökohdaksi on Jeesus. Jeesus kutsui opetuslapsia. Hän koulutti heidät lähetystyöhön kulkemalla heidän rinnallaan. Jeesus tarjosi heille tilaisuuksia osallistua niiden elämään, joista heidän tuli pitää huolta ja joita heidän tuli rakastaa. Päivittäin Jeesus haastoi opetuslapsensa jakamalla näkynsä siitä, mitä tämä maailma voisi olla, jos ihmiset alkaisivat kohdella toisiaan veljinä ja sisarina.

Lue Luuk. 4:18-23. Mikä on Kristuksen viesti meille kaikille hänen seuraajinaan?

Kolmen vuoden ajan opetuslapset katselivat, miten Jeesus, heidän opettajansa, eli todeksi valtakunnan ihanteita, jotka hän oli ilmoittanut jo ensimmäisessä saarnassaan Nasaretin synagogassa. Anteeksianto, armo ja rakkaus kulkivat käsi kädessä yksinäisyyden, sitoutumisen ja vastoinkäymisten kanssa. Yksi opittavista asioista oli se, ettei opetuslapseus ollut asia, johon voisi suhtautua kevyesti. Opetuslapseksi ryhdytään koko elämän ajaksi, ei vain yhdeksi päiväksi.

”Kaikki, jotka vastaanottavat Kristuksen elämän, ovat määrätty työhön lähimmäistensä pelastamiseksi. Tätä työtä varten seurakunta perustettiin, ja kaikki, jotka tekevät sen jäsenyyteen kuuluvat pyhät lupaukset, ovat siksi velvolliset toimimaan Kristuksen työtovereina.” (5AO 370.)

Jeesuksen opetuslapsina meidän on tänä päivänä varmistettava siitä, että Jeesus on aina keskiössä ihmissuhteissamme ja Jumalasuhteissamme. On hyvä muistaa, että opetuslapseus oli Jeesuksen ajatus. Vaikka Jeesuksen ajan rabbit vetivät puoleensa seuraajia, Jeesus itse kutsui miehiä ja naisia seuraamaan häntä. Rabbit eivät olisi koskaan voineet kuvitella niin radikaalia kutsua, jossa Jeesuksen seurassa vietettyä aikaa pidettiin tärkeämpänä kuin kaikkia heidän lakejaan.

Jeesuksen opetuslapsina me kunnioitamme kaikkia ihmisiä. Lisäksi tarjoamme paikan, jossa kaikki voivat kasvaa ja kehittyä. Siksi kristilliseen kasvatukseen on kuuluttava tämä lähetysnäky, tämä päämäärä, ei ainoastaan ansaita elantoaan vaan tehdä omalla alallaan se, mihin Jeesus meitä kutsuu: seurata hänen jalanjäljissään palvelemaan avuntarpeessa olevia ja jakamaan heidän kanssaan evankeliumin hyvät uutiset.

TOTUUDEN ETSIMINEN

Albert Einstein, jota usein pidetään modernin fysiikanoppi-isänä, kirjoitti: ”Tärkeintä on, ettei lakkaa esittämästä kysymyksiä. Uteliaisuudella on tarkoituksensa. Ei voi kuin ihmetellä, kun utelias mieli pohtii iankaikkisuuden salaisuuksia, elämää ja kaikkeuden hämmästyttäviä rakenteita. Riittää, kun pyrkii ymmärtämään vain rahtusen tätä mysteeria joka päivä. Älä koskaan kadota pyhää uteliaisuutta.”

Elämme todellakin salaperäisessä maailmassa. Moderni tiede on osoittanut meille sen uskomattoman monimuotoisuuden, jota löytyy olemassaolon kaikilta tasoilta. Jos näin on pelkästään fysikaalisten asioiden kohdalla, kuinka paljon enemmän hengellisten!

Mitä seuraavat raamatunpaikat opettavat totuuden ja vastausten etsinnästä? Jer. 29:13; Matt. 7:7; Ap. t. 17:26, 27; Ps. 25:5; Joh. 16:13; Joh. 17:17.

Raamattu on täynnä kertomuksia kaltaisistamme uteliaista ihmisistä – miehistä ja naisista, joilla on kysymyksiä, pelkoja, toiveita, iloja; ihmisistä, jotka omalla tavallaan etsivät totuutta, etsivät vastauksia elämän vaikeimpiin kysymyksiin.

”Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikanaan, myös ikuisuuden hän on pannut heidän sydämeensä. Ihminen ei kuitenkaan käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei niiden alkua eikä loppua.” (Saarn. 3:11, RK 2012.) Mitä Salomo tällä tarkoittaa? Jotkut kääntävät heprean kielen sanan *olam* ’ikuisuudeksi’ ja toiset taas ’ajantajaksi menneestä ja tulevasta’. Ja-keen mukaan Jumala on siis asettanut ihmissydämeen ja mielen menneisyyden ja tulevaisuuden tajun, itse ikuisuuden. Ihmisinä me kykenemme ajattelemaan niin kutsuttuja ”isoja kysymyksiä” elämästä ja olemassaolostamme yleensä.

Tässä Raamattu nousee keskeiselle sijalle. Keitä me olemme? Miksi me olemme täällä? Miten meidän tulisi elää? Mitä tapahtuu, kun kuolemme? Miksi on olemassa pahuutta ja kärsimystä? Nämä ovat niitä kysymyksiä, joita totuuden etsijät ovat esittäneet muistiin tallennetun historian alusta lähtien. Mikä suuri etuoikeus ja samalla vastuu on auttaa johdattamaan näitä etsijöitä kohti joitakin vastauksia nyt. Mitä kristillinen kasvatus on, ellei sitä, että ihmisiä johdetaan vastausten äärelle sellaisina kuin ne löytyvät Jumalan sanasta?

Miksi Raamatun on oltava keskeisessä osassa silloin, kun vastataan elämän suuriin kysymyksiin?

ELÄMÄMME JAKAMINEN

Lue 1. Tess. 2:6-8. Mitä sellaista Paavali sanoo tässä, jota voisimme ja meidän tulisi heijastaa kouluissamme ja seurakunnissamme?

Yhteiskunnan yhteisöllisyyden murentuminen kertoo meidän elävän aikaa, jolloin seurakunnan raamatullinen ymmärtäminen ei ole koskaan ennen ollut yhtä merkityksellistä. Kuten Matt. 18:20 muistuttaa: ”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” Uuden testamentin näky siitä, mitä seurakunta ja sen yhteys on, muotoutui ensisijaisesti uskovien kodeissa. Niissä seurakunta kokoontui pienryhmissä rukoilemaan, laulamaan, nauttimaan Herran ehtoollista, oppimaan toisiltaan ja jakamaan toistensa kanssa Jeesuksen sanoja.

Ryhmistä tuli myös ensimmäisiä ”seurakuntakouluja”, sillä olivathan ne paikkoja, joissa uusille jäsenille avattiin Raamattua ja sitä uutta elämää, joka Jeesuksessa löytyy. Paavaliin kirjoitukset, kuten Room. 12:2: ”Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne”, antavat ymmärtää, että seurakunta otti kasvatustehtävänsä mitä vakavimmin.

Varhaiset uskovat havaitsivat pian, että evankeliumia voidaan parhaiten elää todeksi yhteisöllisesti. Yhteisönä meillä on syytä laulaa äänekkäämmin, rukoilla hartaammin ja osoittaa suurempaa myötätuntoa ja huolenpitoa. Kun kuulemme toisten puhuvan Jumalan hyvyydestä, tajuamme, miten hyvä hän on ollut myös meitä kohtaan. Kun kuulemme toistemme taisteluista ja kivuista, tunnemme Jumalan parantavan käden elämässämme ja koemme uudistunutta halua olla välikappaleina tuomassa hänen armoaan ja parannustaan.

Päivän tekstissä Paavali vakuuttaa, että Jumalan evankeliumissa on kaikki: ristin voima, Herran ylösnousemus, lupaus hänen paluustaan. Maailmassa ei kerta kaikkiaan ollut tämän parempaa uutista, ja Paavali omisti elämänsä sille, että hänen ensisijainen tehtävänsä oli kertoa Jeesuksesta mitä suurimmalla rehellisyydellä ja antaumuksella.

Kuitenkin Paavali esittää tässä, että evankeliumin sanoma voidaan parhaiten ymmärtää ja kokea, kun jaamme elämäämme yhdessä. Emme saa unohtaa, että ihmiset katselevat meitä tarkasti nähdäkseen, kuvastaako elämämme sitä armon sanomaa, joka Raamatusta löytyy.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Kristus teki tyhjäksi – – toivon maallisesta suuruudesta. Vuorisaarnassaan hän koetti hävittää sen vaikutuksen, jonka väärä kasvatus oli saanut aikaan, ja antaa kuulijoilleen oikean käsityksen valtakunnastaan ja omasta luonteestaan. Kuitenkaan hän ei suoraan hyökännyt kansan erehdysten kimppuun. Hän näki maailman hädän synnin tähden, eikä hän kuitenkaan esittänyt ihmisille selvää kuvaa heidän kurjuudestaan. Hän opetti heille jotakin äärettömän paljon parempaa kuin he tiesivät. Kumoamatta heidän käsityksiään Jumalan valtakunnasta hän kertoi heille, millä ehdoilla sinne päästään, ja antoi heidän itsensä tehdä johtopäätöksensä sen luonteesta. Hänen opettamansa totuudet ovat yhtä tärkeitä meille kuin häntä seuranneille kansanjoukoille. Yhtä hyvin täytyy meidänkin oppia tuntemaan Jumalan valtakunnan peruseriaatteet.” (4AO 254.)

Keskustelunaiheita:

1. Kirjailija Robert Louis Stevenson syntyi Edinburghissa, Skotlannissa vuonna 1850. Stevenson muisteli, miten eräänä iltana lastenhoitaja oli laittamassa häntä vuoteeseen, jolloin hän kipaisi ikkunan luo ja näki jotakin kiehtovaa. Ulkona kiersi lampunsytyttäjä kaasulyhtypylväältä toiselle. Lapsellisen ilon vallassa hän kutsui lastenhoitajan luokseen ja huudahti: ”Katso tuota miestä! Hän puhkoo reikiä pimeyteen!” Millaisen tehtävän Jumala on antanut sinulle valon ja rakkauten tuojana yhteisösi? Jos et ole varma, kutsu joitakin seurakunnan jäseniä istumaan kanssasi ja keskustelkaa siitä, mitä voisitte yhdessä saada aikaan.

2. Miten seurakunta voi hyödyntää nuorten panoksen yhteiseen lähetystyöhön?

3. Pohtikaa vastuutamme opettaa toisille niitä ihania totuuksia, joita meille on annettu. Miten paikallisseurakunta voi ja miten sen tulisi ottaa keskeisempää roolia näiden totuuksien opettamisessa toisille? Miten seurakunta voi olla turvallinen paikka keskustella totuuksista niidenkin kanssa, jotka esittävät vaikeita kysymyksiä? Mitä voimme tehdä luodaksemme ilmapiirin, jossa vakavia kysymyksiä on lupa ottaa esille?

4. Keskustelkaa yhteiskuntanne asenteellisuudesta. Millä tavoin seurakunta voi opettaa ihmisiä nousemaan ennakkoluulojen yläpuolelle ja seuraamaan sen sijaan Raamatun opetuksia?

Kasvatus taiteissa ja tieteissä

”Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaankansi kertoo hänen teoistaan.” (Ps. 19:2.)

Avaintekstit:

Room. 1:18–21;
Ps. 19:2–7; 96:9, RK 2012;
1. Moos. 3:6;
1. Tim. 6;
Sananl. 1;
Job 38.

Kasvatukseen kuuluu niin taiteita kuin tieteitäkin, mutta mitä tarkoittaa oppia tai opettaa niitä raamatullisesta näkökulmasta? Tarjoammeko vain valikoidun joukon raamatunjakeita, jotka liittyvät johonkin tiettyyn, vaikkapa nykylääketieteen tai taidehistorian, osa-alueeseen? Näin tehdessämme saamme oppiaineemme toki liitettyä Jumalan mahtavaan luomisvoimaan, jolla hän loi monimutkaisen maailmamme, mutta pelkkä raamatunjakeiden sisällyttäminen opikirjan opetukseen on vain pieni osa todellista kasvatusta – kasvatusta, joka on pelastavaa ja lunastavaa.

Jotta tällainen kasvatus olisi todella toimivaa, tarvitsemme Jumalan sanaa valaisemaan jokaisen oppiaineen opetusta humanistisista aineista molekyylibiologiaan. Ilman sitä saatamme kadottaa mielestämme Jumalan suunnattoman suuruuden, hänen suvereenisuutensa Luojana ja maailmamme ylläpitäjänä. Oppiesamme näkemään, miten Jumala tarkastelee luomakuntaansa orgaanisena ja tarkoituksenmukaisena kokonaisuutena, meidän on helpompi ymmärtää, miten tiettyjä oppiaineita voidaan ja miten niitä tulisi opettaa.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin periaatteita, jotka liittyvät siihen, kuinka voimme opettaa taiteita ja tieteitä kristillisestä näkökulmasta ja maailmankatsomuksesta käsin.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 5.12.2020

HERRA YKSIIN

Jumalasta löytyy todisteita kaikkialta luomakunnasta. Kun pohdimme, mitä Jumalan sydämessä liikkui hänen luodesaan maailman, pääsemme kenties lähemmäksi ratkaisua siihen, kuinka parhaiten opettaa taiteita ja tieteitä.

Ajatellaanpa vaikka ihmisen kehitystä raskausaikana. Biologian mukaan uusi, älykäs ihmiselämä alkaa yhdestä hedelmäoitteyneestä munasolusta, joka kasvaa täysiaikaisessa raskaudessa yhdeksän kuukauden ajan. Rakastavan Jumalan kädenjälki näkyy kasvukauden kaikissa vaiheissa. Jumalan rakkaus näkyy paikassa, jossa sikiö kasvaa: aivan äidin sydämen tasaisen sykkeen alla. Kun sikiö kasvaa, äidin vatsakin laajenee, aivan äidin eteen. Odottava äiti on joka hetki tietoinen lapsestaan, kuten taivaallinen Isä on aina tietoinen lapsistaan.

Lue Room. 1:18-21; Ps. 19:2-7 ja Neh. 9:6. Mitä jakeet kertovat Jumalan työstä Luojanamme?

Vielä 6 000 vuotta syntiinlankeemuksen ja tuhansia vuosia vedenpaisumuksen jälkeenkin meillä on häkellyttävän suurta näyttöä paitsi siitä, että Jumala on Luojamme, myös siitä, että tämä Luojamme on voimallinen, rakastava ja hyvä Jumala. Näyttö on niin vahvaa, että Paavali sanoo, etteivät ne, jotka sen hylkäävät, voi tuomiopäivänä puolustautua, sillä Jumalasta voidaan oppia riittävästi jo pelkästään hänen luomakuntansa perusteella (Room. 1:18-21). Kukaan ei voi vedota tietämättömyyteen.

Nyt kun monet ovat alkaneet palvoa luotua enemmän kuin Luojaa, miten tärkeää onkaan, että kristillisessä kasvatuksessa niin taiteissa kuin tieteissäkin lähdetään siitä oletuksesta, että Jumala on Luoja ja kaiken ylläpitäjä. Ideologiat ja oletukset, joissa kielletään Jumala tai ei sisällytetä häntä yhtälöön, johtavat lopulta virhearviointeihin. Maallisessa koulukasvatuksessa lähdetään jo lähestulkoon täysin liikkeelle oletuksesta, että Jumalaa ei ole. Kristillinen koulukasvatus ei saa langeta tähän ansaan eikä sellaisiin periaatteisiin, joiden lähtökohdana on Jumalan kieltäminen. Kumpikin tie johtaa lopulta vääriin päätelmiin.

Mieti maailmamme monia ihmeitä ja sen kauneutta vielä synnin jälkeenkin. Mitä toivoa ja lohtua se meille tuo koettelemusten ja kärsimysten aikoina?

PYHÄSSÄ KAUNISTUK- SESSA

Ps. 96:9, RK 2012 sanotaan: ”Kumartukaa palvomaan Herraa pyhässä kaunistuksessa, vaviskaa hänen kasvojen edessä, kaikki maa.” Miten ymmärrämme ajatuksen ”pyhä kaunistus”? Mitä sen tulisi merkitä meille ja vaikuttaa siihen, mitä opetamme taiteesta ja siihen usein liitetystä kauneudesta?

Vaikka meillä on sanonta ”kauneus on katsojan silmässä”, emme saa unohtaa, kuka silmän alun perin loi (ks. Sananl. 20:12). Vaikka meidän on oltava tarkkoja, ettemme ala palvoa luontoa itseään (ks. eilisen tutkisteluosuus), luomakunnan kauneus voi kuitenkin opettaa meille paljon Jumalasta ja hänen rakkaudestaan kauneutta kohtaan. Jos langennut maailmamme yhä näyttää niin kauniilta, kuka voikaan kuvitella, millainen se on ollut ennen lankeemusta? Tämä opettaa meille sen, että Jumala todella on kauneuden Luoja.

Taide- ja tiedeaineet voivat, ja niiden tulisi, vetää meitä lähemmäs kohti Jumalan luonnetta ja sydäntä. Koska olemme itse osa Jumalan taideteosta ja hänen tieteellistä tuotantoon, voimme myös oppia enemmän tutkimalla omaa identiteettiämme Kristuksessa.

”Jumala toivoo, että hänen lapsensa arvostaisivat hänen luomistyötään ja iloitsisivat siitä yksinkertaisesta, hiljaisesta kauneudesta, jolla hän on koristanut maanpäällisen kotimme. Jumala rakastaa kauneutta. Enemmän kuin mitään ulkonaista viehätystä, hän kuitenkin rakastaa luonteen kauneutta. Hän toivoo meidän vaalivan puhtautta ja yksinkertaisuutta, kukkien yksinkertaista viehätystä.” (TKL 83.)

Lue 1. Moos. 3:6. Mitä jae opettaa siitä, että kauneus ei välttämättä aina ole hyvää ja pyhää? Ks. myös Sananl. 6:25; 31:30.

Meillä on vihollinen, joka vääristää ja riistää kaikkea, minkä Jumala on tehnyt. Ei siis ihme, että myös kauneutta ja kauneuden käsitteitä käytetään meitä vastaan. Siksi kristillisen kasvatuksen, jonka ohjenuorana on Raamattu, tulisi taideaineissa auttaa oppilaita tajuamaan, että kaikki kaunis ei kuitenkaan välttämättä ole hyvää ja pyhää.

ERHEEN ASiantun- Tijjat

Tiedämme, että maailmassa on enemmän kuin tarpeeksi taidetta ja filosofiaa, joka ei kunnioita Jumalaa. Monet esittävät jopa, että kristittyjen ei tulisi olla niiden kanssa tekemisissä. Uskovien on tarkkaan harkittava liiketoimiaan tiettyjen toimijoiden kanssa ja heidän tulee kannattaa tietynlaisia yrityksiä ja olla tietynlaisen median kuluttajia.

1. Tim. 6. luvussa saamme selkeät ohjeet siitä, millaisia pyrkimyksiä meidän tulee välttää, ja lisäksi saamme seikkaperäisen selityksen asialle. Millaisten asioiden tavoittelusta Paavali varoittaa 1. Tim. 6:9, 10?

Lue 1. Tim. 6. luku loppuun. Mitkä ovat Paavalin eniten tukemia tavoitteita?

Huomaa, miten Paavali varoittaa jakeessa 20 tiedon nimellä kulkevasta valhetiedosta. Vaikka Paavalin elinympäristö olikin toinen, periaatetta voidaan yhä soveltaa. Ajattele kaikkea sitä tietoa ja opetusta ja niitä uskomuksia, joita esiintyy tällä hetkellä ja on esiintynyt koko ihmiskunnan historian aikana, jotka ovat täysin väärä. Ihmiset voivat tosiaan olla erheen asiantuntijoita.

Lähes 2 000 vuoden ajan maailman älykkäimmät ihmiset, asiantuntijat, luulivat että maailma seisoo liikkumattomana maailmankaikkeuden keskellä ja että tähdet ja planeetat kiertävät sitä täydellisen ympyrän muotoisilla radoilla. Väitteiden tueksi esitettiin hyvin monimutkaista matematiikkaa ja tieteellisiä teorioita, vaikka lopulta ne osoittautuivat vääriksi lähes jokaisen yksityiskohtan osalta. Siksi voimme sanoa, että nämä ihmiset olivat erheen asiantuntijoita ja että heidän esittämänsä tieto oli valhetietoa.

Tämän päivän biologia lähtee oletuksesta, että elämä alkoi sattumalta miljardeja vuosia sitten, eikä taustalta löydy Jumalaa tai tarkoituksenmukaista suunnitelmaa. Tällaisen opetuksen pohjalta on noussut uskottom määrä monimutkaista ja yksityiskohtaista tieteellistä kirjallisuutta. Mitä tämä opettaa siitä, kuinka ihmiset voivat olla erheen asiantuntijoita? Miten tämän tulisi vaikuttaa kristilliseen koulukasvatukseen yleensäkin mutta aivan erityisesti tieteen opettamiseen?

**TYHMYYS JA
VIISAUS**

Lue Sananl. 1. Mitä luku opettaa siitä, mihin aidossa kristillisessä kasvatuksessa tulisi ennen kaikkea keskittyä?

Raamattu vertailee tiukasti tyhmyyttä ja viisautta toisiinsa. Sananlaskujen kirjassa muistutetaan tyhmän käyttäytymisen ja tyhmien kanssa seurustelun vaaroista. Ero on selvä: Jumala haluaa, että hänen kansansa etsii viisautta pitäen sitä aarteenaan, jonka runsaudesta iloitaan.

Taiteiden ja tieteiden opiskelijat hyödyntävät lahjansa saadakseen viisautta ja tavoitellakseen erinomaisuutta opinnoissaan. Niiden opettajat tekevät samoin. Kykenemme taiteelliseen nerokkuuteen ja tieteellisiin läpimurtoihin tiedon ja kykyjen ansiosta.

Kristillisestä näkökulmasta katsottuna mitä kuitenkaan merkitsee osaaminen humanistisissa tieteissä ja luonnontieteissä, jos siihen ei kuulu oikean ja väärän, hyvän ja pahan, totuuden ja erheen erottaminen toisistaan? Tarvitsee lukea vain jonkin verran joidenkin niiden elämästä, joita maailma pitää suurimpina taiteilijoina, nähdäkseen, etteivät loistavat kyvyt ja lahjat takaa moraalista ja oikeudenmukaista elämää. Voidaan todeta myös, että suuret tiedemiehet, jotka osallistuvat biologisten ja kemiallisten aseiden kehittämiseen ovat varmasti erittäin lahjakkaita, mutta millaisia ovat heidän työnsä hedelmät? Kuten olemme jo aiemmin todenneet, tieto itsessään ei ole välttämättä hyvä asia.

Lue Sananl. 1:7. Mikä jakeen perusteella on avain aioon kristilliseen kasvatukseen?

Eräs Nobel-palkinnon voittaja, ateistimies, joka tutki maailmankaikkeutta ja sitä hallitsevia fysikaalisia voimia, kirjoitti: "Mitä ymmärrettävämmäksi maailmankaikkeus tulee, sitä tarkoituksettomammalta se tuntuu." Mitä tämä kertoo siitä, kuinka tieto itsessään on paitsi merkityksetöntä myös pahimmillaan jopa suuriin virhepäätelmiin johtavaa?

HERRA VASTASI JOBILLE

Lue Job 38. Mitä luku opettaa Jumalasta Luojana ja elämän ylläpitäjänä? Miten tämän totuuden tulisi vaikuttaa siihen, kuinka hahmotamme tieteitä ja taiteita?

”Monet opettavat, että aineessa on elinvoimaa – että siihen tulee ulkopäin tiettyjä ominaisuuksia, minkä jälkeen se saa toimia oman synnynnäisen energiansa voimalla, ja että luonnon toimintoja ohjaavat pysyvät lait, joihin Jumala itsekin ei voi kajota. Tämä on väärää tiedettä, joka ei ole Jumalan sanan mukaista. Luonto on Luojansa palvelija. – Luonto todistaa läsnäolevasta älyllisestä voimasta, joka vaikuttaa sen laeissa ja niiden kautta. Isä ja Poika toimivat jatkuvasti luonnossa. Kristus sanookin: ’Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä’ (Joh. 5:17).” (1AO 97.)

Valitettavasti suuri osa tieteestä pohjautuu ateistisiin, materialistisiin oletuksiin. Tieteenharjoittaja voi katsella jotakin äärettömän kaunista tai äärettömän monimutkaista tai jopa jotakin, joka on yhtä aikaa sekä äärettömän kaunista että monimutkaista, ja silti väittää, että se syntyi sattumalta ilman taustalta löytyvää järjellistä suunnittelua tai tarkoitusta.

Näin tiede itse asiassa väittää kaiken aikaa. Elämän maan päällä kaikessa kauneudessaan ja monimutkaisuudessaan – perhosista ihmisiin – selitetään olevan vain sen tulosta, että miljardeja vuosia sitten kemikaalit sattumalta muodostivat yksinkertaista elämää, josta satunnaisen mutaation ja luonnollisen valinnan kautta kehittyi kaikki, mikä nykyään elää, liikkuu ja hengittää.

Tiede nykyisessä muodossaan väittää, että jo pelkkä ajatus yliluonnollisesta Luojusta on ”epätieteellinen”, koska sitä ei voida tieteellisesti testata ja se on siksi käsitys, jota ei pystytä tieteellisesti käsittelemään. Tiede itsessään ei opeta tällaista (itse asiassa tiede näyttäisi viittaavan täysin päinvastaiseen: kaikki maailman kauneus ja monimutkaisuus osoittaa nimenomaan Luojaan), vaan tämä on filosofinen asenne, jonka tieteen tekijät itse ottavat oppiainettaan kohtaan.

Ongelma on kuitenkin se, että Raamattu opettaa Jumalan paitsi luoneen kaiken myös ylläpitävän kaikkea. Tämä tarkoittaa, että aidossa kristillisessä tiedekasvatuksessa on lähdettävä liikkeelle radikaalisti erilaisista oletuksista kuin tieteessä yleensä. Tästä seuraa väistämättä yhteenottoja, varsinkin koskien kaiken alkuperää.

KERTAUS

Lisääaineistoa: On kaksi syytä sille, miksi tiede, jossa oivalletaan niin monta asiaa oikein, on mennyt harhaan kaiken alkuperää koskevissa teorioissaan: ensinnäkin tieteen, joka tutkii luonnollista maailmaa, täytyy etsiä vastauksia vain luonnollisesta maailmasta; toiseksi tiede olettaa, että luonnonlakien on pysyttävä muuttumattomina. Molemmat oletukset ovat vääriä, kun kyse on elämän alkuperästä.

Tarkastellaan ensimmäistä olettamusta, jossa luonnolliset tapahtumat vaativat selityksekseen luonnollisia syitä. Tällainen sopii hirmumyrskyjen jäljitykseen, mutta on arvoton tapa jäljittää kaiken alkuperää, josta sanotaan: "Alussa Jumala loi taivaan ja maan." (1. Moos. 1:1.) Mitä tiede, joka kieltää elämän alkuperän yliluonnollisuuden, voi opettaa elämän alkuperästä, joka on täysin yliluonnollinen?

Entäpä luonnonlakien muuttumattomuus? Vaikuttaa järkevältä, paitsi että Room. 5:12 paljastaa: "Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin on kuolema saavuttanut kaikki - -." Luonnolliseen ympäristöön on tullut siis muutos. Tilanne ennen syntiä oli laadullisesti hyvin erilainen kuin mikään, mitä tiede nyt kohtaa. Maailma, jossa ei ollut kuolemaa, oli radikaalisti erilainen kuin maailma, jota tänä päivänä tutkimme. Jos oletamme, että tilanne on ollut samankaltainen ennen ja jälkeen synnin, päädymme virhearviointeihin.

Tiede on mennyt harhaan, koska se kieltää kaksi keskeistä asiaa luomisesta: yliluonnollisen voiman kaiken takana sekä fyysisen muutoksen alkuperäisen ja tämän hetken maailman välillä.

Keskustelunaiheita:

1. Mitä kauneus on? Miten kristitty saattaa määritellä ja ymmärtää kauneuden eri tavalla kuin ei-kristitty?

2. Kristus olisi voinut tulla maailmaan tiedenerona tai kuuluisuutta niittäväenä muusikkona. Sen sijaan hän tuli ja koulutautui vaatimattomaksi käsityöläiseksi. Hän oli läsnä luomisessa, mutta täytti velvollisuutensa kuuliaisesti. Mitä rohkaisua tämä tarjoaa meille olipa koulutuksemme tai ammatti-asemamme mikä tahansa?

3. Kaikkien kristittyjen kutsumuksena ei ole opettaa kouluissa, mutta kaikki voivat opettaa toisia sanoillaan ja teoillaan, joko tietoisesti tai tiedostamattaan. Mitä tapoja kristittyjen tulisi Kristuksen oppilaina ja maailman opettajina vaalia?

Kristitty ja työ

“Olkaa siis vahvoja ja järkähtämättömiä, rakkaat veljeni, ja tehkää aina innokkaasti Herran työtä. Tietäkää, ettei Herra anna teidän työnnne mennä hukkaan.” (1. Kor. 15:58.)

Avaintekstit:

1. Moos. 3:19;
5. Moos. 16:15, RK 2012;
2. Moos. 25:10–30:38;
- Gal. 5:22–26;
- Saarn. 9:10, RK 2012;
1. Kor. 10:31.

Työ on Jumalan keksintö. Ihannemaailmassa ennen syntiä Jumala antoi Aadamille ja Eevalle tehtäväksi huolehtia puutarhasta (1. Moos. 2:15). Luojansa tavoin, jonka kuvaksi heidät oli luotu, heidän tuli ahertaa luovan työn ja rakkaudellisen palveluksen parissa. Jopa lankeamattomassa maailmassa, jossa ei ollut syntiä, kuolemaa eikä kärsimystä, ihmiskunnan oli tarkoitus työskennellä.

Tässä meidän ”välitilamaailmassamme” (ihannemaailman jälkeisessä mutta luvattua uutta maata edeltävässä) meidät on kutsuttu näkemään työ yhtenä Jumalan siunauksista. Juutalaisten keskuudessa jokaiselle lapselle opetettiin jokin ammatti. Itse asiassa juutalaisilla oli sanonta, että isä, joka ei opettanut lastansa ammattiin, kasvattaisi rikollisen. Jeesus, Jumalan Poika, teki Isänsä tahdon mukaisesti ja käytti useita vuosia elämästään rehelliseen työhön taitavana käsityöläisenä. Kenties hän valmisti Nasaretin asukkaille heidän tarvitsemiaan huonekaluja tai maatalouden työvälineitä (Mark. 6:3). Tämä kaikki oli osa sitä koulutusta, joka valmisti häntä edessä odottavaan työhön. Apostoli Paavali teki Herran työtä aivan yhtä varmasti silloin, kun hän puolentoista vuoden ajan työskenteli arkisin Aquilan ja Priscillan rinnalla teltantekijänä, kuin silloin, kun hän väitteli sapatissin synagogassa (Ap. t. 18:1-4; 2. Tess. 3:8-12). Tällä viikolla tarkastelemme työtä ja sen osaa kristillisessä kasvatuksessa.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 12.12.2020

TYÖN MONET KASVOT

”Minä oivalsin, ettei ihmisellä ole muuta onnea kuin iloita ja nauttia elämän hyvydestä. Mutta Jumalan lahja on sekin, että ihminen saa vaivannäkönsä keskellä syödä ja juoda ja nauttia elämän antimista.” (Saarn. 3:12, 13.)

”Työ” - Yhden tavun sana, jolla on kuitenkin monia mahdollisia merkityksiä. Teemme työtä pakon edessä saadaksemme ruokaa pöytään, maksaaksemme laskumme ja säästääksemme pahan päivän varalle. Työn menettäminen on usein pahempaa kuin se, että kärsii huonossa työpaikassa.

Työ voi antaa ihmiselle omanarvontuntoa. Monet määrittelevät itsensä työn kautta ja se antaa heille vastauksen kysymyksiin: ”Mitä teet?” tai jopa ”Mikä olet?” Monet eläkeläiset jatkavat osa-aikatyössä niin pitkään kuin kykenevät, joko rahasta tai vapaaehtoisina. Työ antaa syyn nousta ylös aamulla. Anna teinille työtä niin maailmassa on yksi mahdollinen rikollinen vähemmän.

Lue 1. Moos. 3:19. Mikä on jakeen asiayhteys? Mitä jae puhuu meille työn toisesta puolesta, ainakin joidenkin kohdalla?

Ennen lankeemusta annettu työ muuttuu yhtäkkiä toisenlaiseksi lankeemuksen jälkeen. Tässä meillä on viittaus työn toisenlaiseen puoleen. Joillekin työ merkitsee vain päivittäistä raadantaa, joka päättyy vasta kuolemassa. He rehkivät töissä, joita inhoavat, ja toivovat selviävänsä eläkkeelle asti terveinä. Joillakin työ vie huomion kaikelta muulta elämältä. Siitä tulee elämän tarkoitus, jopa oman identiteetin ainoa lähde. Töistään irrotettuina nämä ihmiset tuntevat itsensä masentuneiksi ja hämmentyneiksi, epävarmoiksi siitä, mitä tulisi tehdä tai mihin suuntaan kääntyä. Eläköityessään he saattavat joutua huonoon kuntoon fyysisesti tai psyykkisesti, ja usein he kuolevat ennen aikaisesti.

Kristittyjen tulee oppia, miten tehdä työtä Jumalan toivomalla tavalla. Työ on muutakin kuin taloudellinen välttämättömyys. Ihminen on muutakin kuin pelkkä työntekijä. Oikein ymmärrettynä ihmisen elämäntyö on palvelukanava, ilmaus ihmisen suhteesta Herraan. Yksi opettajan tehtävistä on auttaa oppilaita löytämään työ, jossa heidän taitonsa ja Jumalan heille antamat kiinnostuksen kohteet kohtaavat maailman tarpeet.

KÄTTEMME TYÖT

Ammatti tai työ antaa tekemistä elämään. Jopa kaikkein eniten aivonystyröitä vaativassa töissä olevat ihmiset tekevät jollakin tavalla jotakin fyysistä työtä, vaikka se tarkoittaisi vain tietokoneen näppäinten painelua.

Mitä seuraavat jakeet opettavat meille työstä käyttäen työn symbolina ”käsiä”?

5. Moos. 16:15, RK 2012 _____

Saarn. 9:10, RK 2012 _____

Sananl. 21:25 _____

Jer. 1:16, RK 2012 _____

Jumala on antanut meille ”kättemme työn”, jotta saisimme siitä tyydytystä ja iloa (ks. Sananl. 10:4; 12:14, RK 2012). Psykologiassa käsitteellä ”minäpystyvyys” kuvataan uskomusta siitä, miten jokaisella on kyky saavuttaa jotakin merkityksellistä elämässään. Minäpystyvyys eli omiin kykyihin luottaminen ei lisääny sillä, että ihminen hokee: ”Luulen pystyväni! Luulen pystyväni!” Vain oikeasti jonkin tekeminen lisää minäpystyvyyttä.

Sen lisäksi, että ”kättemme työ” on Jumalan siunaus (ks. Ps. 90:17) meille itsellemme ja tarjoaa meille mahdollisuuden elää merkityksellistä elämää, Jumalan perimmäinen suunnitelma on, että ”kättemme työ” olisi siunauksena myös toisille. Paavali kirjoittaa, että meidän on tehtävä työtä – tehtävä jotakin hyödyllistä käsillämme, jotta meillä olisi jotakin mitä jakaa toisten kanssa. Paavali itse eli tosissaan tämän periaatteen mukaan:

”Te tiedätte itse, että minä näillä käsilläni olen hankkinut itselleni ja tovereilleni sen, mitä olemme tarvinneet. Kaikin tavoin olen teille osoittanut, että näin, työtä tehden, tulee huolehtia vähäosaisista muistaen Herran Jeesuksen omat sanat: ’Autuaampi on antaa kuin ottaa.’” (Ap. t. 20:34, 35.)

Nehemian yksinkertaisen rukouksen tulisi olla meidänkin rukouksemme: ”Mutta vahvista, Jumala, minun käteni!” (Neh. 6:9, RK 2012.)

Mikä on asenteesi työtäsi kohtaan? Millä tavoin voisit saada työstäsi sellaista, että se olisi suurempana siunauksena toisille?

**ERINOMAI-
SUUS
TYÖSSÄ**

Silmäile 2. Moos. 25:10-30:38. Kuinka yksityiskohtainen Jumala oli pyytäessään Moosesta pystyttämään pyhäkköteltan? Mitä tämä kertoo Jumalan luonteesta?

Kun Jumala käski Moosesta rakentamaan teltan, tämä olisi voinut sanoa: "Hoituu, Herra! Olenhan pystyttänyt telttoja siitä asti, kun yli 40 vuotta sitten pakenin Egyptistä. Pikku hetki vaan!" Teltan pystyttäminen tuossa midianilaisessa puolipaimentolaiskulttuurissa oli pikku juttu. Mooses olisi voinut tehdä sen silmät sidottuina samalla kun mietti tärkeämpiä asioita. Mooses ei ehkä osannut odottaa näin yksityiskohtaisia piirustuksia arkkitehtonisesti niinkin yksinkertaiseen rakennelmaan kuin teltta. Mukana tuli pitkä lista siitä, kuinka teltta, sen kalusteet ja vielä pappien vaatteetkin tuli toteuttaa. Suunnitelma sisälsi lähes 150 yksityiskohtaista ohjetta. Yksinkertaisen pöydän valmistamiseksi tuli noudattaa 7-vaiheista rakennusohjetta (2. Moos. 25:23-30).

Jumalan osoittama kiinnostus yksityiskohtiin telttansa rakennuttamisessa (ja myöhemmin uhrijärjestelmän antamisessa) osoittaa sitä erinomaisuuden henkeä, joka Jumalalla on - halua tuottaa vain mestariteoksia. Materiaalit olivat parasta mahdollista laatua, suunnittelu virheetöntä, työn jäljen oli oltava erinomaista. Sanoma oli selvä: "Vain paras on kyllin hyvää Herralle!"

Vaikka normit vaikuttivat korkeilta, Jumala itse huolehti siitä, että tarjosi voiman ja resurssit saavuttaa ne. Luemme 2. Moos. 31:1-6 ja 35:30-36:1, että Jumala antoi ihmisille tarvittavat kyvyt. Työmiehet täytettiin "Jumalan hengellä", joka antoi heille kykyä ja ymmärrystä kaikenlaisissa kädentaidoissa niin, että pyhäkön ja sen kalusteiden valmistaminen eteni "niin kuin Herra oli käsenyt" (2. Moos. 36:1). Kahdelle pääsuunnittelijalle Herra oli "antanut myös taidon opettaa muita" (2. Moos. 35:34), että tieto ja taito säilyisivät jatkossakin Israelin yhteisössä. Vaikka nämä kaksi miestä nostetaan kertomuksessa esille Jumalan valitsemina johtajina, muutkin saivat lahjoja osallistua työhön (2. Moos. 36:2).

Langennut, syntinen luontomme ei ole pätevä tekosyy sille, että voisimme suhtautua tehtäviimme mitenkään muuten kuin äärimmäisellä antaumuksella. Jumala odottaa, että teemme aina parhaamme ja annamme lahjamme, kykymme, aikamme ja koulutuksemme suurten asioiden edistämiseksi.

TYÖ JA HENGELLI- SYYS

”Jos me elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava Hengen johdatusta.” (Gal. 5:25.) Ihmisen työ ja hänen hengellisyytensä kuuluvat erottamattomasti yhteen. Kristillisuus ei ole mikään vaate, joka voidaan pukea päälle tai riisua pois aina mielialan tai sen mukaan, mitä vaiheita elämässä tulee vastaan. Kristinuskossa ihmisestä tulee uusi luomus, jonka olemus tulee esille kaikilla hänen elämänsä alueilla, myös työssä.

Lue Gal. 5:22-26. Mitkä Paavalin kuvaamat lahjat kuvaavat myös sinua ja sinun työtäsi?

The Expository Dictionary of New Testament Words -sanakirja kuvailee ”hengellistä” ihmistä ihmisenä, ”joka ilmentää Hengen hedelmää omalla tavallaan”. Voimme tästä tehdä sen johtopäätöksen, että olemalla yhteydessä Kristukseen me ihmiset toimimme uskovina kaikilla elämämme aloilla.

Eräs potilas makasi kuolinvuoteellaan floridalaisessa sairaalassa, ja hänen läheisin ystävänsä valvoi hänen vuoteensa vierellä. Sairaanhoitajat kävivät tämän tästä huolehtimassa potilaan tarpeista. Ystävä halusi ylläpitää keskustelua, joten hän kysyi sairaanhoitajilta, missä nämä olivat saaneet koulutuksensa. Monet sanoivat suorittaneensa opintonsa Florida Hospital Collegessa.

Tämä teki ystävään suuren vaikutuksen. Myöhemmin hän teki useita vierailuja kyseiseen lääketieteelliseen korkeakouluun nähdäkseen, millaista siellä oli. Miksi? Koska hän oli kertonut ihmiselle, että juuri tuossa opinahjossa koulutuksen saaneet hoitajat tuntuivat antavan hellempää ja rakastavampaa hoitoa hänen kuolevalle ystävälleen kuin muualla koulutuksensa suorittaneet. Hän näki hoitajissa suuren eron siltä osin, millainen asenne heillä oli hänen kuolevaa ystäväänsä kohtaan.

Hän esitti paljon kysymyksiä sairaalayliopistosta ja sen tehtävästä, ja lopulta hän lahjoitti sinne 100 000 \$, jotta sillä koulutettaisiin lisää sen kaltaisia sairaanhoitajia, joita hän oli kohdannut. Hengellisyys on elämäntapa.

Miten oma hengellisyytesi näkyy päivittäisissä tehtävissäsi? Millaisen vaikutelman luulet jättäväsi?

TYÖ JA KRISTIL- LINEN VASTUU

”Tee tarmokkaasti kaikki, mitä kätesi voi tehdä – –.” (Saarn. 9:10, RK 2012.) Miehistä viisain antaa tällaisen neuvon koskien vastuutamme elämämme joka alueella.

Jos ihmisiltä kysytään kristillisestä vastuusta, monet rajaavat ajatuksensa kristityn taloudelliseen vastuuseen. Vaikka raha on tärkeä osa vastuuta, vastuun rajoittaminen pelkästään siihen on aivan liian kapeakatseista. Organisaatio-teorioissa vastuulla viitataan hallinnon vastuuseen kehittää ja hyödyntää asianmukaisesti kaikkia saatavilla olevia resursseja.

Mitkä ovat seurakunnassa niitä resursseja, joilla Jumala on siunannut meitä? Pietari esittää, että jokaisella on Luojalta saatuja lahjoja, ja näihin lahjoilla siunattuihin kristittyihin hän viittaa pyhänä papistona (1. Piet. 2:5), joka on vastuussa Jumalan edessä kaikista Jumalalta saamistaan lahjoista: rahasta, ajasta, voimasta, talenteista ja muusta.

Lue Saarn. 9:10, RK 2012 ja 1. Kor. 10:31. Mikä on jakkeiden sanoma siitä, miten meidän tulisi itse työskennellä ja miten opettaa muita tekemään työtä?

Yksi tämän päivän yleisistä sudenkuopista on se, että meillä on taipumus jaotella elämän eri alueet omiin lokeroihinsa. Ihmisillä on työelämä, perhe-elämä, hengellinen elämä ja vieläpä vapaa-aika. Pyrkimys erotella nämä elämänalueet toisistaan niin, että niiden välillä on vain vähän, jos lainkaan yhteyksiä, on joissakin tapauksissa jopa toivottavaa. Ei ole esimerkiksi hyvä tuoda töitään kotiin niin, että se häiritsee perhevelvollisuuksien täyttämistä. Samoin vapaa-ajan toimien ei tulisi vähentää aikaa, jonka vietämme Jumalan kanssa.

Tällaisia rajoituksia ei tulisi kuitenkaan soveltaa siihen, millaisena hengellisen elämämme on näyttäytyttävä kaikessa olemisessamme. Kristityn työ kasvaa yhdessäolosta ja työstä Jumalan kanssa. Työ on yksi tapa harjoitella Jumalan läsnäoloa. Uskonnollisen elämämme lokeroiminen ja Jumalan rajoittaminen yhteen päivään tai tuntiin tai vaikkapa vain yhdelle elämämme alueelle on sama kuin hylkäisimme Jumalan läsnäolon kaikilla muilla elämänalueilla.

Kaksi kysymystä: Ensinnäkin, kysy itseltäsi, oletko lokeroinut hengellistä elämääsi. Toiseksi, jos olet, miten voit oppia antamaan hengellisyyden hallita kaikkea, mitä teet?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue 1. Moos. 3; Saarn. 2:18-23; Ef. 6:5-8; Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 33-44 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 31-42.

Työ - kirous vai siunaus? Vaikuttaa siltä kuin se tulisi osana synnin kirousta (1. Moos. 3:17). Tarkempi lukeminen osoittaa, että kirouksen sai maa, ei työ. Ellen G. White sanoo, että Jumala tarkoitti tämän työmääräyksensä siunaukseksi: "Myös ihmisen osaksi tuleva vaivalloinen ja huolekas elämä säädettiin rakkaudesta. Se oli kurinalaista kasvatusta, jonka hänen syntinsä teki tarpeelliseksi, ja sillä pyrittiin hillitsemään hänen halujaan ja intohimojaan sekä opettamaan häntä hallitsemaan itseään. Se sisältyi Jumalan suureen suunnitelmaan, jonka tarkoituksena on palauttaa ihminen entiselleen synnin turmeluksesta ja alennustilasta." (1AO 41.) Olemmeko kenties itse tehneet työstä kirouksen tekemällä siitä yksitoikkoista, tekemällä sitä liikaa tai yliarvostamalla sen osaa elämässämme? Olipa tilanteemme mikä tahansa, meidän on opittava pitämään työ sille kuluvalle paikalla. Kristillisen kasvatuksen tulee auttaa ihmisiä oppimaan työn arvo ilman, että työstä tehdään epäjumala.

Keskustelunaiheita:

1. Lukekaa Saarn. 2:18-23. Miten Salomo voi pitää työtä yhtä aikaa sekä siunauksena että kirouksena? Mitä vihjeitä teksti antaa siitä, mikä voi parantaa asennettamme työtä kohtaan?
2. Työn avulla voimme huolehtia perheistämme (hankkia ravinnon). Miten voimme siirtää perheellemme myönteisen suhtautumisen työhön?
3. Joskus ero erinomaisen työn tekemisen ja työnarkomanian välillä on hiuksenhieno. Miten pysymme rajan terveellä puolella? Ks. Saarn. 2:23.
4. Paavali sanoi hyvin selvästi: "Kun olimme luonanne, me määräsimme, että jos joku ei suostu tekemään työtä, hänen ei pidä myöskään syödä." (2. Tess. 3:10.) Tämä periaate on hyvin järkevä. Mitkä voisivat olla esimerkkejä siitä, milloin sitä ei voida soveltaa? Miksi emme saa tehdä tästä mitään kiiven hakattua sääntöä, jota ei koskaan saa rikkoa?

Sapatti: Jumalan luonteen kokeminen ja todeksi eläminen

”Ja Jeesus sanoi heille: ‘Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niinpä Ihmisen Poika on myös sapatin herra.’ (Mark. 2:27, 28.)

Avaintekstit:

1. Moos. 1, 2;
 2. Moos. 16:14-29;
- Jes. 58:1-14;
Matt. 12:1-13;
Luuk. 13:10-17.

Jodie oli ainoa adventisti omassa tutkinto-ohjelmassaan yliopistossa. Hänen valintansa jättää joitakin sosiaalisia tapahtumia väliin sapattisin teki hänen uskostaan hyvin näkyvää.

Eräänä päivänä yksi hänen ystävästään, Gayle, soitti hänelle. Gaylen aviomies olisi poissa kaupungista kuuden viikon ajan ja Gayle kysyi Jodielta, haluaisiko tämä viettää seuraavat kuusi perjantai-iltaa hänen kanssaan, koska tuskin tämä tekisi muutakaan noin iltoina.

Neljänä seuraavana perjantai-iltana naiset söivät yhdessä, soittivat musiikkia ja jakoivat kristillisiä kokemuksiaan nauttien toistensa seurasta. Viidentenä viikonloppuna Gayle kertoi Jodielle olleensa keskustassa ostoksilla ja vilkaisseensa kelloonsa. *Hieno homma*, hän oli ajatellut, *sapatti alkaa pian*. Yhtäkkiä hän oli tajunnut saaneensa jotakin uutta kristilliseen kokemukseensa neljän viimeisen perjantai-illan myötä. Hän oli kasvanut, oppinut lisää Jumalastaan ja hänen uskonsa oli syventynyt. Sapatti oli ollut tilaisuus kasvuun ja henkilökohtaiseen kehitykseen.

Tämä on mielenkiintoinen kertomus siitä, miten voimme ajatella sapattia paitsi levon päivänä myös keinona kasvaa ja saada oppia.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 19.12.2020

IHME- TYKSEN AIKA

Oletko miettinyt, miksi Jumala antoi meille kaksi sopusointuista kertomusta luomisesta? Ne löytyvät 1. Mooseksen kirjan 1. ja 2. luvusta. 1. luvussa kerrotaan luomisviikosta ja siitä, miten maailma saa muotonsa ja täyttyy elämällä. Kertomus huipentuu miehen ja naisen luomiseen kuudentena päivänä. 2. luvussa tarkastellaan samaa tapahtumaa eri perspektiivistä. Siinä keskitytään erityisesti kuudenteen päivään. Huomion keskipisteenä on Aadam. Kaikki asiat kuvataan häntä ja naista varten luotuina: puutarha, joet ja eläimet.

Luominen on liian syvälinen tapahtuma yhdellä kertomuksella kuitattavaksi. Ensin opimme voimallisesta ja taitteellisesta Luojastamme, jolla on silmää täydelliselle kauneudelle. Sitten tapaamme suhteista kiinnostuneen Jumalan, joka haluaa ihmisten rakastavan toisiaan ja huolehtivan toisistaan ja muusta luomakunnasta.

Lue 1. Moos. 1 ja 2. Pohdi, kuinka ensimmäinen sapatti (1. Moos. 2:1-3) toimii linkkinä 1. ja 2. luomiskertomuksen välillä. Miten päätelmäsi auttavat sinua ymmärtämään, mitä tarkoittaa, että Jumala siunasi sapaattia ja pyhitti sen?

Kuvittele olevasi Aadam tai Eeva viettämässä ensimmäistä sapattia. On ensimmäinen päiväsi elossa, ensimmäinen päiväsi yhdessä puolisesi ja Jumalan kanssa. Mikä päivä täynnä oppimista! Alat oppia Jumalasta, joka on luonut tällaista kauneutta. Hämmästelet nähdessäsi yhtenä hetkenä norsun ja seuraavana sammakon; kaikki on niin ainutlaatuista. Hymyilet katsellessasi kirahvin tai puhvelin temppeja. Olet hämmästyksessä sanaton nähdessäsi niin monenlaisia värejä ja muotoja; olet haltioissasi kuullessasi äänten sinfoniaa; juhlit eri makujen ja tuoksujen runsautta; nautit kun saat tunnistella erilaisia pintoja. Ennen kaikkea alat oppia, millaisia suhteet ovat. Opit vastuusta, huolenpidosta ja rakkaudesta. Koet niitä yhdessä Luojasi kanssa. Alat harjoitella taitojasi yhdessä muun luomakunnan kanssa.

Ensimmäinen sapatti ei voinut olla passiivinen kokemus Adamille ja Eevalle. Se oli Jumalan heille suoma mahdollisuus keskittyä Luojaan ja luotuun. Se oli ihmetyksen aikaa.

Luettele oppimismahdollisuuksia, joita Aadamilla ja Eevalla oli. Mitkä mahdollisuuksista ovat nykyäänkin tarjolla? Miten ne voivat rikastuttaa sapattiasi?

UDELLEEN LÖYTÄMISEN AIKA

Kun Moosesta pyydetään johtamaan israelilaiset pois Egyptistä, on selvää, että suurin osa kansasta on unohtanut sen osan, joka heillä on Jumalan lapsina. Heidän on löydettävä uudelleen se, kuka oikein on tämä Jumala, joka pyytää heidän palvontaansa ja antaa heille niin monia lupauksia hienosta tulevaisuudesta. Sapatti on käänteentekevä oppimiskokemus tällä uudelleenlöytämisen matkalla. Se on myös selkeä merkki muille kansoille siitä erityissuhteesta, joka Jumalalla on kyseiseen kansaan. Mannakokemukset edustavat Jumalan tapaa opettaa israelilaisia.

Lue 2. Moos. 16:14-29. Mitä läksyjä israelilaisten tulee oppia?

Jumalan mannaihme tarjoaa israelilaisille juuri riittävästi ruokaa jokaista päivää varten. Jos hän antaisi heille enemmän, he saattaisivat unohtaa, kuka pitää heistä huolta. Niinpä hän tekee kansalle joka päivä ihmeen, ja kansa saa nähdä Jumalan huolenpidon. Sapattina tilanne on kuitenkin toinen, sillä onhan tuo päivä erityinen. Sapatin yhteydessä tapahtuu kaksi ihmettä: kaksinkertainen määrä ruokaa perjantaina eikä ruoka mene pilalle yön aikana. Näin israelilaisille jää sapatina aikaa hämmästellä heidät vapauttanutta Jumalaa ja löytää uudelleen se, mitä Jumalan kansana oleminen tarkoittaa.

Israelilaiset syövät mannaa 40 vuotta (2. Moos. 16:35). Jumala määrää Mooseksen myös säilyttämään omer-mitallisen mannaa muistuttamassa israelilaisia siitä, miten Jumala ruokki heidät erämaassa (2. Moos. 16:32, 33). Se muistuttaisi tulevaisuudessakin myös sapatin päivän erityisestä kokemuksesta. On muitakin tilanteita, joissa Jumala tekee israelilaisille selväksi, että sapatti on erityinen päivä.

Sapatti oli Jumalan tapa auttaa israelilaisia löytämään uudelleen identiteettinsä ja Jumalansa. Heidä pyydettiin olemaan kuuliaisimpia ja pitämään sapatti pyhänä, ja tämä liittyi nimenomaan siihen, että heille kehittyisi syvempi ymmärrys Luojansa luonteesta ja että he voisivat luoda häneen kestävä, lupauksiin perustuvan suhteen.

Keskustelet teinin kanssa, josta sapatti tuntuu tylsältä. Hän viettää sitä vain siksi, että Raamattu ja hänen vanhempansa käskvät. Mitä ehdotuksia sinulla on siihen, että hän voisi löytää sapatin (uudelleen) myönteisenä oppimismahdollisuutena?

AIKA OPPIA PRIORITEE- TIT

Israelin kansan kokemat ylä- ja alamäet Jumalan kanssa liittyivät läheisesti siihen, kuinka he suhtautuivat sapattiin. Jumala näki kansan haluttomuuden kunnioittaa sapatia merkkinä siitä, että hän ei ollut tärkeä heidän elämässään (Jer. 17:19-27). Uudistettu sitoutuminen sapattiin oli myös osa ennallistamista - merkki siitä, että asiat olivat oikeassa tärkeysjärjestyksessä. Jes. 58 maalaa mielenkiintoista vastakohtaa.

Lue Jes. 58:1-14. Mitä sellaista Jumala sanoo tässä kansalleen, joka on ajankohtaista meillekin tänä päivänä?

Israelilaiset ovat olevinaan Jumalan seuraajia - Jumalan palvonnassaan ja paastoamisessaan - mutta heidän tapansa elää jumalanpalveluksen jälkeen osoittaa, että he vain suorittavat oikeanlaisia käytöstapoja; he eivät ole sydämestään sitoutuneita Jumalan lakiin. Jes. 58. luvussa Jesaja kertoo, mitä Jumala kansaltaan odottaa.

Eikä tässä kaikki. Lue Jes. 58:13, 14. Miksi Jumala keskittyy luvun lopussa sapattiin? Profeetta käyttää tässäkin samanlaisia ilmaisuja kuin muualla luvussa: älä "aja omia etujasi", älä "kulje omilla asioillasi", älä "puhu joutavia" (RK 2012). Profeetan varoituksen mukaan sapatiti ei ole aika suorittaa jumalanpalveluskaavaa, mutta miettiä samalla omia asioita ja elää muutoin Jumalan palvonnasta irrallista elämää. Sapatiti kuuluu olla ilon ja kunnian päivä. Muun luvun valossa sapatiti on iloitsemista siitä, että saa oppia tuntemaan Jumalan luonnetta ja hänen tarkoitustensa mukaisesti suhteessa toisiin ihmisiin. Ei riitä, että osaa sapatiti pitämisen ja jumalanpalveluksen muutomenot. Oppimisen tulee vaikuttaa koko elämään. Sapatiti on aika oppia ja tehdä prioriteeteista totta elämässään.

Iloitsetko sapatista? Jos et, mitä voit tehdä muuttaaksesi asennettasi? Oletko oppinut kunnioittamaan sapatitiä? Keskustelkaa tutkisteluryhmässänne siitä, mitä se voisi tarkoittaa. Olkaa mahdollisimman käytännönläheisiä.

AIKA LÖYTÄÄ TASAPAINO

Jeesus kunnioitti Jumalan lakia ja toteutti sitä (Matt. 5:17, 18). Kuitenkin hän myös haastoi uskonnolliset johtajat näiden lain tulkinnassa. Mikään hänen haastamisessaan ei uhannut valanpitäjiä enemmän kuin hänen valintansa koskien sapatin viettämistä. Synagogat eivät laiminlyöneet tehtävänsä luoda sapatista oppimismahdollisuuksien päivää - Tooraa luettiin ja tulkittiin synagogissa joka sapatti. Kirjanoppineet ja fariseukset tunsivat lain kirjaimen. Jeesus meni kuitenkin vielä paljon pidemmälle seuraajilleen antamassaan opetuksessa sapatin päivästä.

Lue Matt. 12:1-13 ja Luuk. 13:10-17. Mitä Jeesus näiden tapausten kautta opetti aikansa ihmisille ja meille?

Jeesuksen sapatina tekemät ihmeet herättivät ristiriitaisia ajatuksia, jotka puolestaan johtivat tärkeisiin hengellisiin keskusteluihin synnin luonteesta, sapatin tarkoituksesta, Jeesuksen suhteesta Isään ja Jeesuksen valtuuksista.

Viikon muistojae on hyvä tiivistelmä Jeesuksen asenteesta sapatia kohtaan: "Ja Jeesus sanoi heille: 'Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapatia varten. Niinpä Ihmisen Poika on myös sapatin herra.'" (Mark. 2:27, 28.) Jeesus painotti, ettei sapatin tulisi olla taakka. Se luotiin ihmisille ainutlaatuisiksi mahdollisuuksiksi oppia tuntemaan Jumalan luonnetta ja arvostamaan hänen luomakuntaansa.

Toimintansa nostattamien kysymysten kautta Jeesus sai opetuslapset, juutalaiset johtajat ja kansanjoukot miettimään syvällisemmin kirjoituksia ja sitä, mitä usko ja Jumala ylipääntään merkitsivät heille. Kaikkien meidän on liian helppo taikertua sääntöihin ja säädöksiin, jotka eivät itsessään ole pahoja, mutta joista voi tulla itse tarkoitus sen sijaan, että ne ovat vain välineitä tähdätä todelliseen päämäärään, joka on Jumalan luonteen tunteminen. Se puolestaan johtaa uskolliseen kuuliaisuuteen häntä kohtaan perustuen luottamuksemme Kristuksen vanhurskauden ansioihin meidän puolestamme.

Miten on sinun sapatin viettämisesi laita? Onko siitä tullut vain kaikenlaisten kieltojen päivä? Vai onko se aikaa, jolloin todella lepää Herrassa ja opit tuntemaan häntä paremmin? Miten saat enemmän sitä, mitä Jumala on tarkoittanut sinun siitä saavan?

YHTEYDEN PÄIVÄ

Jeesus antoi opetuslapsilleen esimerkin säännöllisestä viikoittaisesta synagogassa käynnistä. Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen opetuslapset ja muut Jeesuksen seuraajat jatkoivat tavan noudattamista. Synagogasta tuli yksi keskeisimmistä paikoista apostolien ottaa esiin ylösnousemukseen liittyviä kysymyksiä, ja sapatti tarjosi yhteisölle mahdollisuuden kokoontua yhteen oppimaan. Olihan Jeesus heprealaisen Messias - Messias, josta oli ennustettu Vanhassa testamentissa, jota luettiin synagogissa joka sapatti. Olisiko uskolla voinut olla parempaa paikkaa tehdä Jeesusta tunnetuksi kuin synagogat, varsinkin kun he todistivat juutalaisille ja muille Jumalaa pelkääville (Ap. t. 13:16, 26)?

Katso seuraavia tekstejä. Mitä ne kertovat siitä, miten Jeesuksen seuraajat todistivat julkisilla foorumeilla? Kun luet kohtia, mieti, missä apostolit puhuivat, kenelle he puhuivat, mitä he sanoivat ja miten heidän sanansa vaikuttivat: Ap. t. 13:14-45; 16:13, 14; 17:1-5; 18:4.

Apostolien todistus oli sekä henkilökohtaista että kirjoituksiin perustuvaa. Paavali käsitteli yksityiskohtaisesti Israelin historiaa alkaen meidän isistämme Egyptin maassa (Ap. t. 13:17, RK 2012) ja jatkaen siitä, miten he asuttivat luvattun maan aina tuomareihin, kuninkaisiin ja Daavidiin asti, josta hän saattoikin tehdä täydellisen siirtymän Kristukseen.

Paavali ja muut osoittivat, miten heidän oma henkilökohtainen kokemuksensa oli sopusoinnussa kirjoitusten kanssa. He esittivät tietoa, he väittelivät ja keskustelivat. Henkilökohtaisten todistusten ja kirjoitusten yhdistelmä, jota välitettiin saarnaamisen, opettamisen ja keskustelujen kautta, oli hyvin tehokas. Kuten raamatuntekstit osoittavat, jotkut uskonnollisista johtajista olivat kateellisia apostolien auktoriteetista ja siitä vallasta, joka heillä tuntui olevan kansaan, sekä juutalaisiin että pakanoihin.

Adventtikirkolla on myös vahva historia yhdistää rohkaiseva henkilökohtainen todistus Raamatun selitykseen sekä saarnatessa että opettaessa. Raamatuntutkistelun, nuorten ja lastenluokkien yms. yhdistäminen jumalanpalvelukseen antaa vahvan kasvatuksellisen perustan adventistien Jumalan palvonnalle. Tämä on keskeistä oppimiskokemuksen kanalta sapattisiin.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 4, s. 237–244 tai *Aikakausien Toivo*, s. 259–266 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 205–211.

”Ei mikään muu juutalaisille annettu säädös erottanut heitä niin selvästi ympäröivistä kansoista kuin sapatti. Jumalan tarkoitus oli, että sen noudattaminen osoittaisi heidän palvovan häntä. Se olisi merkki siitä, etteivät he palvele epäjumalia vaan ovat liitossa elävän Jumalan kanssa. Mutta pyhittääkseen sapatin ihmisten täytyy itsensä olla pyhiä. Uskon kautta heidän täytyy ottaa osaa Kristuksen vanhurskaudesta. Kun Israelia käskettiin: ”Muista pyhittää lepopäivä”, Herra sanoi heille myös: ”Ja te olkaa minulle pyhä kansa” (2 Moos. 20:8; 22:31). Vain täten sapatti saattoi erottaa Israelin Jumalan palvelijaksi.” (4AO 239 korjauksin.)

”Sapatti on siis merkinä Kristuksen voimasta tehdä meidät pyhiksi. – Merkinä hänen pyhittävästä voimastaan sapatti on annettu kaikille, jotka Kristuksen kautta liittyvät Jumalan Israeliin.” (4AO 244.)

Keskustelunaiheita:

1. Adventistit pohtivat usein, mitkä ovat asioita, joita sapatina ei saisi tehdä. Keksikää kysymyksiä, jotka voivat auttaa keskittymään tässä läksyssä esitettyihin ihanteisiin ja jotka korostavat sapatia oppimiskokemuksena. Esimerkiksi: ”Mitä sellaista teen sapatina, mikä auttaa minua oppimaan enemmän Jumalan luonteesta?”

2. Pohtikaa yllä olevia lainauksia Ellen G. Whitelta. Ne antavat ymmärtää, etteivät sapatinviettäjät erotu omassa yhteisössään pelkästään siksi, että viettävät sapatia muodollisuutena. Millaisia ovat ne, joiden täytyy uskon kautta ”ottaa osaa Kristuksen vanhurskaudesta” ja joista on tehty ”pyhiä”? Miten tämä liittyy sapattiin?

3. Millä tavoin voitte rikastuttaa sapatikokemustanne? Laatikaa kolme tavoitetta, joissa keskitytään siihen, mitä haluaisitte sapatin viettämisen kautta oppia seuraavan vuoden aikana.

Taivas, kasvatus ja iankaikkinen oppiminen

*” – mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavis-
taa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka
häntä rakastavat.” (1. Kor. 2:9.)*

Avaintekstit:

Joh. 3:16;
1. Joh. 5:13;
1. Tim. 1:16;
1. Kor. 13:12;
Sak. 13:6, RK 2012.

Eräs kuolemaa pelkäävä runoilija kysyi, miten ihminen voi elää ”tietämättä varmasti, millainen uusi aamunkoitto, millainen kuolema, millainen tuomio odottaa tietoisuutta haudan takana”? Runoonsa hän loi käsitteen IPH, Institute of Preparation of the Hereafter (Tuonpuoleiseen valmistautumisen instituutti). Miten tuonpuoleiseen voi kuitenkin valmistautua, jos ei edes tiedä, mitä ihmiselle siellä tapahtuu?

Onneksi Raamattu antaa meille paljon tietoa taivaasta, uudesta maasta ja siitä elämästä ja oppimisesta, joka meillä jatkuu siellä halki ikuisuuden. Kuten olemme tämän neljänneksen aikana nähneet, meidän Tuonpuoleiseen valmistautumisen instituuttimme on tässä ja nyt, tässä elämässä, ja kaiken saamamme koulutuksen ja kasvatuksen, alasta riippumatta, tulisi valmistaa meitä tuonpuoleista varten.

Mikä koulu tahansa voi välittää paljon hyvää tietoa sekä käytännöllistä ja hyödyllistä oppia, mutta mitä hyötyä on omaksua kaikki tuo ja silti menettää ikuinen elämä? Tällä viikolla tutkimme, mitä innoitus sanoo korkeimmasta mahdollisesta korkeakoulusta - koulusta, joka jatkuu ikuisesti ja jossa me opimme ja kasvamme halki ikuisuuden. Tuossa tuonpuoleisen koulussa opimme asioita, joita emme tässä nykyisessä maailmassa pysty edes kuvittelemaan.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 26.12.2020

KUOLLEIDEN KOHTALO

Eräs 1600-luvun ranskalainen kirjailija, Blaise Pascal, mietkeli ihmiskunnan tilaa. Hänestä yksi asia oli aivan selvä: riippumatta siitä, kuinka kauan ihminen eli (eivätkä ihmiset tuolloin eläneet kovin vanhoiksi) ja kuinka hyvän elämän hän eli (eikä elämä tuohon aikaan aina niin hyvääkään ollut), enemmän tai myöhemmin hän kuoli kuitenkin.

Lisäksi se, mitä kuoleman jälkeen tulee, on loputtomasti pitkäkestoisempaa kuin pieni elämänhetki täällä ennen kuolemaa. Siksi Pascalin mielestäärkevintä, mitä ihminen saattoi tehdä, oli selvittää, millainen kohtalo kuolleita odottaa. Hän oli ihmeissään nähdessään ihmisten tuhtuvan sellaisista asioista kuin ”viran menetys tai jokin kuviteltu omaan kunniaan kohdistuva loukkaus”, mutta eivät olleet lainkaan kiinnostuneita siitä, mitä heille tapahtuisi kuoleman jälkeen.

Pascal osui oikeaan. Siksi Raamattu varmasti puhuukin niin paljon siitä lupauksesta, joka odottaa niitä, jotka ovat löytäneet pelastuksensa Jeesuksessa. Lupaus koskee sitä, mikä pelastettuja odottaa tulevaisuudessa.

Lue seuraavat jakeet. Mitä toivoa ne tarjoavat meille? Joh. 6:54; Joh. 3:16; 1. Joh. 5:13; 1. Tim. 1:16; Joh. 4:14; Joh. 6:40; Juud. 1:21; Tit. 3:7.

Ristin valossa ikuinen elämä tuntuu ymmärrettävältä; sen valossa mikään muu vaihtoehto ei käy järkeen. Maailmankaikkeuden Luoja, Jumala itse – hän, joka ”on luonut maailmat” (Hepr. 1:2) ja jossa ”me elämme, liikumme ja olemme” (Ap. t. 17:28) – tuli ihmislihaksi, joka kuoli. Niin, minkä takia? Siksi, että lopulta mätänisimme kuin auton alle jääneet eläimet?

Uusi testamentti on täynnä lupauksia ikuisesta elämästä, sillä vain ikuinen takaa täydellisen korvauksen. Ei miljoona, ei edes miljardi vuotta voi sisältää niin paljon hyviä hetkiä, että ne korvaisivat kaiken pahan. Vain iankaikkisuus tasaa puntit, ja enemmänkin. Onhan ääretön aina äärettömän paljon enemmän kuin rajallinen aika.

Pascal oli oikeassa: aikamme täällä on hyvin rajattu verrattuna siihen, mitä on tulossa. Kuinka typerää olla valmistautumatta ikuisuuteen, joka meitä odottaa.

Mitä sanot ihmiselle, joka on piittaamaton siitä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu? Miten voit auttaa häntä näkemään, kuinka järjetön tuollainen asenne todellisuudessa on?

**UUSI
OLEMASSA-
OLO**

”[J]a hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.” (Ilm. 21:4.) Mitä jae kertoo siitä, kuinka erilainen uusi olemassaolomme tulee olemaan tähän maailmaan verrattuna, kun olemiseemme ei enää kuulu kuolemaa, surua eikä tuskaa?

Eräs kristitty puhui ystävänsä kanssa evankeliumin toivosta ja Jeesuksen Kristuksen kautta annetusta ikuisen elämän lupauksesta. Ystävä piti ajatusta vastenmielisenä. ”Ikuinen elämä?” hän sanoi puistatusta tuntien. ”Miten kammottava ajatus! Meidän 70 tai 80 vuottamme täällä ovat tarpeeksi kamalia. Kuka tällaista haluaisi jatkaa ikuisesti? Sehän olisi helvettiä.”

Ystävänsä ajatuksessa olisi paljon järkeä, jos ikuinen elämä olisi vain pelkkä tämän elämän jatkumo. Kuka sellaista tosiaankaan haluaisi? Sen sijaan kuten yllä oleva jae kertoo, vanha on kadonnut ja kaikki on uutta.

Mitä seuraavat jakeet kertovat uudesta olotilasta, joka meitä odottaa?

2. Piet. 3:10-13 _____

Ilm. 21:1-6 _____

Tärkeä kysymys meille kaikille on tämä: Miten tästä uudesta maailmasta pääsee osalliseksi? Miten pääsemme sinne? Miten voimme varmistua, että olemme siellä? Mitkä asiat elämässämme, jos sellaisia löytyy, voisivat olla esteenä sille, että pääsemme osallisiksi näistä Jeesuksen kautta toteutuvista Jumalan lupauksista?

**SILLOIN ME
YMMÄR-
RÄMME**

”Taivas on koulu, jonka tutkimusalana on maailmankaikkeus ja opettajana iankaikkinen Jumala. Tämän koulun haaraosasto perustettiin Eedeniin. Kun pelassuunnitelma on loppuunsaatettu, opetus Eedenin koulussa alkaa jälleen.” (EK 283.)

Jos olet kuten useimmat ihmisistä, sinulla on paljon kysymyksiä – kysymyksiä synnistä, kärsimyksestä, sairauksista, kuolemasta ja siitä, miksi tapahtui niin tai näin.

Meillä on kysymyksiä myös luonnon toiminnasta ja kaikista sen salaisuuksista. Huolimatta tieteen valtavista edistysaskeleista, jotka auttavat meitä ymmärtämään maailmaamme ja maailmankaikkeuttamme paremmin, paljon jää yhä ymmärryksemme ulkopuolelle.

Kaikkialla yksinkertaisimmista elämänmuodoista aina päämme yläpuolella kaartuvaan taivaaseen, subatomisten hiukkasten liikkeistä aina kiertyviin galakseihin, joita on hajallaan pitkin maailmankaikkeutta, kohtaamme todellisuuden, joka on paljon suurempi ja syvempi kuin pystymme käsittämään, varsinkaan siinä lyhyessä ajassa, joka meillä täällä nyt on opiskella näitä asioita itseksemme.

Toisaalta, sitten kun on ikuisuus aikaa opiskella, monet mysteerit varmasti aukenevat meille.

Mitä seuraavat jakeet kertovat siitä, mitä opimme siten kun koko tämä surullinen synnin, kärsimyksen ja kuoleman episodi lopulta päättyy?

1. Kor. 13:12 _____

1. Kor. 4:5 _____

Meille luvataan ymmärrystä asioihin, jotka nyt ovat meiltä salattuja. Miten ihana toivo onkaan siinä, että sitten kun kerran näemme ja ymmärrämme asioita, jotka nyt tuntuvat vaikeilta, meillä on vain Jumalan ylistystä sydämessämme. Tärkeintä meille nyt on se, että pidämme kiinni uskostamme ja luotamme Jumalan lupauksiin, elämme saamamme valon mukaan ja kestämmme loppuun asti. Hyvä uutinen on tämä: ”Kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa.” (Fil. 4:13.)

Mitä raskaita kysymyksiä sinulla on sydämelläsi? Mitkä asiat tuntuvat nyt täysin käsittämättömiltä?

TULEVAN MAAILMAN KOULU

”Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden. Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään, sillä näkyvä kestää vain aikansa mutta näkymätön ikuisesti.” (2. Kor. 4:17, 18.) Mitä toivoa ja keeet meille antavat? Mitä nämä näkymättömät ja ikuiset asiat, joita odotamme ja joita meille on Jeesuksen kautta luvattu, voisivat muun muassa olla? Ks. myös Ilm. 21:1, 2; Ilm. 2:7; Ilm. 7:14-17.

Jeesuksessa meille annetut lupaukset ovat tosia ja meillä on täysi syy luottaa niihin, mutta tosiasia on se, että Raamattu antaa meille vain vihjeitä, pieniä välähdyksiä siitä, mikä meitä odottaa. Siitä voimme kuitenkin olla varmoja, että elämä tulee olemaan upeaa. Ajattele nyt, miten hienoa se olisi jo pelkästään siksi, että synnin tuhot puuttuisivat.

Kaikki kipumme ja kärsimyksemme, kaikki ne asiat, joiden kanssa taistelemme täällä, johtuvat synnistä ja sen seurauksista. Kristus tuli kumoamaan kaiken sen, ja hän tulee ennallistamaan maailman sellaiseksi kuin Jumala sen alun perin ennen synnin tuloa tarkoitti. Itse asiassa maailmasta tulee vielä parempi, sillä kaiken sen loiston keskellä saamme ikuisesti nähdä Jeesuksen käsissä ja jaloissa olevat arvet, jotka kertovat lunastuksemme hinnan.

”Siellä meidän näköämme himmentävä verho on poistettu ja silmämme näkevät sen kauneuden maailman, josta nyt näemme välähdyksiä mikroskoopin avulla. Katselemme taivaitten ihanuuksia, joita nyt kaukaa tarkastellaan kaukoputken välityksellä. Synnin sumu on poistunut ja koko maa esiintyy 'Herran meidän Jumalamme ihanuudessa'. Mikä alue avautuukaan tutkittavaksemme! Siellä tutkija voi tarkastella luomisen jälkiä havaitsematta merkkejä pahuuden laista. Hän voi kuunnella luonnon musiikkia ilman, että siitä erottuu valittavaa säveltä tai surun pohjasävyä. Kaikissa luoduissa hän voi havaita saman käsialan. Avarassa maailmankaikkeudessa hän voi nähdä valtavana Jumalan nimikirjoituksen, eikä maassa, meressä tai taivaalla ole enää jälkeäkään pahasta.” (EK 284-286.)

Yritä kuvitella, millaista on elää ikuisuus täysin uudenlaisessa maailmassa. Millaiseksi kuvittelet elämän silloin? Mitä asioita erityisesti odostat?

SUURI OPETTAJA

Kuten olemme koko tämän neljänneksen ajan saaneet nähdä, yksi Jeesuksen maanpäällisen työn keskeisistä tehtävälajeista oli toimia opettajana. Julkisen työnsä alusta lähtien Jeesus jatkuvasti opetti seuraajiaan niin sanoin kuin teoin tuntemaan totuutta hänestä, Isästä, pelastuksesta ja siitä toivosta, joka meitä odottaa (ks. Matt. 5:2; Mark. 4:2; Luuk. 19:47; Joh. 6:59).

Ei tarvitse kuin selailla evankeliumeita, mitä tahansa niistä, ja kaikkialta löydämme Jeesuksen opettamasta. Vielä nytkin Herra jatkaa meidän opettamistamme sanansa kautta, ja opetus jatkuu myös uudessa maassa. Kuinka erilaista se kuitenkin tulee olemaan olotilassa, josta puuttuvat synnin tuomat kuormat ja rajoitteet!

”Jos häneltä kysytään: ’Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?’ hän vastaa: ’Minua lyötiin ystäväieni huoneessa.’” (Sak. 13:6, RK 2012.) Mistä jae mielestäsi puhuu?

”Ikuisuuden vuosien vieressä tulee esiin runsaammin ja yhä kirkkaampia Jumalan ja Kristuksen ilmestyksiä. Tiedon karttuessa lisääntyvät myös rakkaus, kunnioitus ja onni. Mitä paremmin ihmiset oppivat tuntemaan Jumalaa, sitä enemmän he ihailevat hänen luonnettaan. Kun Jeesus avaa heidän eteensä lunastuksen rikkaudet ja ihmeelliset saavutukset suuressa taistelussa saatanaa vastaan, lunastettujen sydän täyttyy yhä palavammalla rakkaudella, ja yhä ihastuneempina he helähdyttävät kultaharppujaan, enkelijoukon, luvultaan kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat, yhdistäessä äänensä mahtavaan ylistyslauluun. – –

Suuri taistelu on päättynyt. Syntiä ja syntisiä ei enää ole. Koko maailmankaikkeus on puhdas. Sama sopusoinnun ja ilon sykintä tuntuu läpi koko suuren luomakunnan. Hänestä, joka loi kaiken, virtaa elämää, valoa ja iloa rajattoman avaruuden kaikkiin maailmoihin. Pienimmästä atomista suurimpaan maailmaan kaikki oliot, elolliset ja elottomat, julistavat himmentämättömässä kauneudessaan ja täydellisessä ilossaan, että Jumala on rakkaus.” (8AO 180.)

Niistä uskomattomista totuuksista, joista saamme oppia kautta koko ikuisuuden, mikään ei kiehdo mieltämme niin paljon kuin Kristuksen puolestamme antama uhri. Miten voit oppia paremmin arvostamaan sitä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Elämä ja kasvatus*, s. 283-290 sekä *Alfa ja omega*, osa 8, s. 164-180 tai *Suuri taistelu*, s. 641-655 tai *Suuri taistelu*, taskup. s. 417-428.

”Leijona, joka täällä herättää pelkoa, lepäilee siellä yhdessä karitsan kanssa, ja Uudessa maassa vallitsee syvä rauha ja sopusointu. Uuden maan puut ovat suoria ja pitkiä, eikä niissä ole minkäänlaisia epämuodostumia. – Muistuttakoon kaikki kaunis tämän maan päällä meitä kristallivirrasta ja vihreistä niityistä, tulessa huojuvista puista ja elävän veden lähteistä, loistavasta kaupungista ja valkoiseen vaippaan puetuista laulajista, maailmasta, jonka kauneutta ei pysty kuvaamaan yhdenkään taiteilijan sivellin eivätkä kuolevaisten ihmisten kaulanmatkaan sanat.

Luo mielessäsi kuva pelastettujen kodista ja muista, että se on oleva ihanampi kuin kykenet loistavimmisakaan kuvitelmassasi hahmottamaan.” (Ma 385.)

”Pelko siitä, että tuleva perintö näyttää liian aineelliselta, oli saattanut monet hengellistyttämään juuri ne totuudet, jotka johtavat meitä ajattelemaan sitä kotinamme. Kristus vakuutti opetuslapsilleen, että hän meni valmistamaan heille sijaa Isänsä kodissa. Ne, jotka vastaanottavat Jumalan sanan opetukset, eivät ole aivan tietämättömiä taivaallisesta kodista. – Ihmiskieli ei kykene kuvailemaan vanhurskaiden palkkaa. Sen tulevat tuntemaan vain ne, jotka näkevät sen. Rajoitettu mieli ei voi käsittää Jumalan paratiisin ihanuutta.” (8AO 176, 177.)

Keskustelunaiheita:

1. Pohtikaa vielä Pascalin ajatuksia siitä, miten ihmiset vaikuttavat niin piittaamattomilta siitä, mitä iankaikkisuus tuo tullessaan. Miksi ihmiset mielestänne ovat tuollaisia? Miksi tällainen asenne on hyvin epälooginen?

2. Ajatelkaa niitä uskomattomia mysteereitä, joita luonto pitää sisällään. Olkoon kyse biologian, geologian, tähtitieteen, fysiikan tai kemian arvoituksista, kaikki onkin paljon monimutkaisempaa kuin ihmiset alun perin ajattelivat. Tiedemiehet eivät esimerkiksi puhu enää ”yksinkertaisista elämänmuodoista”, koska on käynyt ilmi, että ne eivät sittenkään ole kovin yksinkertaisia. Jokainen uusi läpimurto ja löytö tuntuu vain nostavan esiin uusia kysymyksiä, joihin tarvitaan vastaus. Miten tämä auttaa meitä ymmärtämään, kuinka paljon saamme oppia ”tulevan maailman koulussa”?